

DE RECHTVAARDIGE ZAL DOOR HET GELOOF LEVEN

4^e ZEVENTAL PREKEN

Door

THOMAS BOSTON

Thomas Boston Sr. geboren Duns, 17 maart 1676;
bevestigd als predikant 21 september 1699 te Simprin; 1 mei 1707 te Ettrick;
overleden aldaar 4 maart 1737.

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2005

INHOUD

1. Het werk der Voorzienigheid.

Worden niet twee musjes om één penningske verkocht? En niet één van deze zal op de aarde vallen zonder uw Vader. Mattheüs 10: 29

2. De gezegende uitkomst van het altijd bidden en niet vertragen.

Ik zeg u dat Hij hun haastelijk recht doen zal. Lukas 18: 8c.

3. Het buitengewone geval van de moordenaar aan het kruis

En hij zeide tot Jezus: Heere gedenk mijner als Gij in Uw koninkrijk zult gekomen zijn. Lukas 23: 42.

4. DE OUDE EN DE NIEUWE MENS IN DE GELOVIGEN

Dit wetende dat onze oude mens met Hem gekruisigd is opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen. Romeinen 6: 6.

5. Christus, het leven van de gelovige.

Want het leven is mij Christus. Filippenzen 1:21.

6. Christus de Zaligmaker van de wereld.

En wij hebben het aanschouwd en getuigen, dat de Vader Zijnen Zoon gezonden heeft tot een Zaligmaker der wereld. 1 Johannes 4: 14.

7. HET BELANG VAN BIDDEN ZONDER OPHOUDEN.

Bidt zonder ophouden. 1 Thessalonicenzen 5:17.

1. Het werk der Voorzienigheid.

Worden niet twee musjes om één penningske verkocht? En niet één van deze zal op de aarde vallen zonder uw Vader. (Mattheüs 10: 29)

Onze Heere bemoedigt hier Zijn discipelen tegen alle moeiten en ellenden welke zij in hun weg ontmoeten mochten, en bijzonder tegen de vrees voor mensen. Christus spreekt hun moed in door de beschouwing van de Voorzienigheid Gods, welke over de geringste dingen gaat, over musjes en over de haren van ons hoofd. Musjes worden tegen een lage prijs verkocht en zijn maar weinig waard, en toch, hoe gering zij ook zijn, God bewaart ze, bestuurt ze en beschikt over alle dingen die hen overkomen. Niet één van hen kan op de aarde vallen door een schot of door welk middel ook, buiten Zijn soeverein bevel of buiten Zijn beschikking.

De onderwijzing welke uit de tekst is af te leiden is:

LEER. *Dat er een Voorzienigheid is welke zich uitstrekt over de geringste dingen.*

In het verhandelen van deze leer zal ik de volgende orde houden. Ik zal:

- I. Aantonen dat er een Voorzienigheid is.
- II. Onderzoeken over welke voorwerpen ze gaat.
- III. Verklaren hoe de Voorzienigheid daarmee handelt.
- IV. De eigenschappen van de Goddelijke Voorzienigheid beschouwen.
- V. Ten laatste, een nuttig gebruik maken van deze leer.

I. Wil ik aantonen dat er een Voorzienigheid is.

Ten eerste, blijkt dit uit duidelijke Schriftuurplaatsen. Zo lezen wij: "Zijn koninkrijk heerst over alles," Ps. 103 vers 19. In Handelingen 17 vers 28 vinden wij het volgende getuigenis: "Want in Hem leven wij en bewegen wij ons en zijn wij." En in Eféze 1 vers 11 staat geschreven dat God "alle dingen werkt naar de raad van Zijn wil."

De Voorzienigheid wordt ons in de Schrift ook voorgesteld onder een drievoudig zinnebeeld.

- Voornamelijk door de berg Moria, welke bij gelegenheid van de wonderlijke bewaring van Izak, toen een ram in zijn plaats gesteld werd om geofferd te worden, genoemd werd *Jehovah Jiri*, hetwelk wil zeggen: "De Heere zal het voorzien," Gen. 22: 14.
- Door Jakobs ladder waarop God verscheen, met belofte in alles te zullen voorzien. Gen. 28.
- Door de raderen waarvan wij lezen in Ezechiël 1, waar geschreven staat dat hij als het ware een rad zag in het midden van een rad, waaruit wij hebben te verstaan de werking van de eerste oorzaak, en het oppertoezicht en de besturing van de Voorzienigheid van God.

Ten tweede. Dat er een Voorzienigheid is, blijkt uit de natuur van God, die onafhankelijk en de eerste Oorzaak van alle dingen is, zodat de schepselen in hun wezen en werkingen noodzakelijk van Hem moeten afhangen. Hij is het einde van alle dingen, wijs en wetende hoe alle dingen ten beste te besturen. Hij is machtig te bereiken wat Hij heeft voorgenomen. Hij is getrouw om te vervullen alles wat Hij

heeft besloten, beloofd of bedreigd.

Ten derde. De voorzienigheid Gods blijkt uit de orde en de overeenstemming van de dingen in de wereld die anders tot vernietiging zouden leiden. Elke zaak komt voor het alziend oog van God, en Hij bestuurt het wijs, niettegenstaande de verwarringen die er schijnen te zijn. Wat zou van de wereld worden, indien er geen Voorzienigheid was Die ziet dat de mensen alle orde verachten, en die gaarne de losse teugel wilden geven aan hun lusten en ongebreidelde begeerlijkheden? Deze mensen zijn altijd de grootste partij. Als het hen werd toegelaten zouden ze het kleinere en meer ingetogen gedeelte van het mensdom overweldigen en vernielen. De waarheid dat er een Voorzienigheid is blijkt hierin duidelijk. De buitengewone oordelen waardoor goddeloze mensen getroffen zijn, en de opmerkelijke verlossingen die vergund zijn aan de Kerk en het volk van God in alle eeuwen, verkondigen luid dat er een Voorzienigheid is.

Ten vierde. Het bestaan van een Voorzienigheid blijkt uit de vervulling van de profetieën, welke onmogelijk had kunnen geschieden zonder een Voorzienigheid die voor de vervulling gezorgd heeft.

II. Laten wij in de tweede plaats de voorwerpen beschouwen waarover de Voorzienigheid zich uitstrekt.

Het zijn de schepselen en al hun daden en werkingen. "En alle dingen draagt door het woord Zijner kracht," Hebr. 1: 3. En in Psalm 103: 19 lezen wij: "Zijn koninkrijk heerst over alles."

- De Voorzienigheid strekt zich uit over de engelen. "Gij zijt die Heere alleen, Gij hebt gemaakt de hemel, de hemel der hemelen en al hun heir, de aarde en al wat daarop is, de zeeën en al wat daarin is, en u maakt die alle levend; en het heir der hemelen aanbidt U," Neh. 9: 6.
- Ook de duivelen, die helse geesten, zijn Hem onderworpen. Zij zeiden tot Jezus: "Indien u ons uitwerpt, laat ons toe dat wij in die kudde zwijnen varen", Matth. 8: 31.
- Natuurlijke dingen, zoals wolken, sneeuw, winden en andere dingen in de natuur zijn onder het bestuur van de Voorzienigheid. Dit bemerken wij door dagelijkse ervaring. "Hij heeft de maan gemaakt tot de gezette tijden, de zon weet haar ondergang," Ps. 104: 19.
- Toevallige dingen worden bestuurd door de Voorzienigheid, zoals het lot. "Het lot wordt in de schoot geworpen, maar het gehele beleid daarvan is van de Heere," Spreuken 16: 33.
- Er is niets zo gering of de Voorzienigheid strekt er zich over uit, zoals het vallen van een musje op de aarde, en over het haar van ons hoofd. Het is God Die de vogels voedt en de jonge raven als zij roepen. Hij bekleedt de leliën en het gras van het veld, zonder dat er eens mensenhands nabij is om ze te verzorgen. Hij zond allerlei ongedierte als een gesel voor Farao en zijn volk, en wormen om Herodes te eten.
- Op een bijzondere wijze gaat de Voorzienigheid over de ontvangenis en de ontwikkeling en de geboorte van de mens. Job zegt: "Hebt Gij mij niet als melk gegoten en mij als een kaas doen runnen? Met vel en vlees hebt Gij mij bekleed, met beenderen ook en zenuwen hebt Gij mij samengevlochten," Kap. 10: 10, 11. David zegt dat hij op God gesteund heeft van de schoot zijner moeder aan, en dat God daarna een gedurig Helper voor hem is geweest. Het hart van de mens is in de

hand des Heeren, en al zijn gedachten en neigingen staan onder Gods toezicht. "Des konings hart is in de hand des Heeren als waterbeken, Hij neigt het tot al wat Hij wil," Spr. 21: 1. Hij bestuurt en ordent al zijn gangen. De meest vrije daden van de wil van de mens worden beheerst en staan onder oppertoezicht van de Voorzienigheid. Alle goede daden komen van God voort. "Zonder Mij kunt gij niets doen," Joh. 15: 5. Alle kwade daden hebben plaats onder het voorzienig bestel. "Want in waarheid zijn vergaderd tegen Uw heilig Kind Jezus, welke Gij gezalfd hebt, beide Herodes en Pontius Pilatus, met de heidenen en de volken Israëls, om te doen al wat Uw hand en Uw raad te voren bepaald had dat geschieden zou," Hand. 4: 27, 28. Jozef zei tot zijn broeders: "God heeft mij voor uw aangezicht gezonden tot behoud des levens," hoewel zij hem goddeloos naar Egypte verkocht hadden.

III. Ik ga voort om de daden van de Voorzienigheid te verklaren.

Zij zijn tweërlei, want Hij bewaart niet alleen, maar regeert ook de schepselen en hun werken.

(1) God bewaart al Zijn schepselen door Zijn voorzienigheid. Deze bewaring van de schepselen is een daad van Zijn voorzienigheid, waardoor Hij ze bewaart in hun wezen, en in hun kracht om te werken. "En alle dingen draagt door het woord Zijner kracht," Hebr. 1: 3. Hierin maakt God soms gebruik van middelen, en soms werkt Hij zonder middelen. "En het zal te dien dage geschieden dat Ik verhoren zal, spreekt de Heere; Ik zal de hemel verhoren, en die zal de aarde verhoren; en de aarde zal het koren verhoren mitsgaders de most en de olie en die zullen Jizreël verhoren," Hosea 2: 20, 21. Hij bewaart de hemelen *on*middellijk, de aarde, het koren, de wijn en de olie bewaart Hij middellijk. Zo voorziet Hij door Zijn voorzienigheid in alles wat nodig is tot bewaring van alle dingen. "Aller ogen wachten op U, en gij geeft hen hun spijs te zijner tijd. Gij doet Uw hand open en verzadigt al wat daar leeft, naar Uw welbehagen," Ps. 145: 15, 16. Deze daad van voorzienigheid is zó noodzakelijk, dat zonder deze geen ding één ogenblik zou kunnen bestaan. Want er is geen noodzakelijk verband tussen het bestaan van de schepselen op dit ogenblik, en hun bestaan in een volgend ogenblik. Zij kunnen zichzelf geen bestaan geven, en daarom kunnen zij het geen ogenblik voortzetten, maar zij moeten door het woord Zijner kracht gedragen worden. Er is een voortdurende invloed van de Voorzienigheid nodig om de schepselen in hun aanwezen te bewaren en te dragen, anders zouden zij onafhankelijk zijn, en konden zichzelf bewaren, maar het zou zeer ongerijmd zijn dit te stellen.

(2) God bewaart de schepselen niet alleen, maar Hij regeert en beheerst hen, wat de tweede daad van Voorzienigheid is. Daardoor beschikt Hij over alle dingen, personen, werkingen, naar Zijn wil. "Des konings hart is in de hand des Heeren als waterbeken, Hij neigt het tot al wat Hij wil," Spr. 21: 1. "Het hart des mensen overdenkt zijn weg, maar de Heere stuurt zijn gang," Spreuken 16: 9. "Het lot wordt in de schoot geworpen, maar het gehele beleid daarvan is van den Heere," Spreuken 16: 33. Deze daad van de Voorzienigheid is ook noodzakelijk, want daar het schepsel niet kan zijn of kan bestaan zonder God, zo kan het ook niet werken zonder Hem. "Want in Hem leven wij en bewegen wij ons, en zijn wij, gelijk ook enigen van uw poëten gezegd hebben: Want wij zijn ook Zijn geslacht," Handelingen 17: 28. God maakt de mens niet zoals de timmerman het schip maakt, hetwelk later zonder hem zeilt. Maar Hij bestuurt en leidt het, Hij zit aan het roer, om al zijn bewegingen te beheersen en te besturen. Daarom wat mensen ook doen, zij kunnen zonder Hem niets doen. Zij kunnen uit zichzelf niets uitvoeren. God geeft hun genade en Hij wekt hen op, in hen

werkende beide het willen en het werken naar Zijn welbehagen. Ook in hun kwade daden kunnen de mensen zich niet roeren of bewegen zonder Hem, want daarin zijn zij onder de hand van de Voorzienigheid, doch op een geheel andere wijze dan zij die door Gods Geest geleid worden.

Om dit stuk recht te verstaan, hoe de voorzienigheid Gods betrokken is bij zondige daden, hebben wij te beschouwen, dat God nooit het kwade in de harten der mensen werkt, of hen er toe opwekt. Merk hier op wat Gods Woord ons zegt: "God kan niet verzocht worden met het kwade, en Hijzelf verzoekt niemand," Jac. 1: 13. Daarom is Hij nooit de Auteur van zonde, maar:

1. God laat de zonde toe, wanneer Hij ze niet verhindert. En wie kan met enig recht zeggen dat God verplicht is de zonde te verhinderen? Het is ook niet zo dat Hij de zonde niet verhinderen kan, want Hij is almachtig, en kan alle dingen doen. Ook kan nooit gezegd worden dat God een ledig aanschouwer is bij de dingen die op aarde geschieden. Maar Hij handelt wijs, tot Zijn eigen heilige doel, en Hij is werkzaam om Zijn wil uit te voeren. Vandaar dat wij lezen dat God "in de verleden tijden al de heidenen heeft laten wandelen in hun wegen, hoewel Hij nochtans Zichzelf niet onbetuigd gelaten heeft, goed doende van de hemel," Hand. 14: 16. Hij laat de zonde niet toe omdat Hij de wil van de mens niet wil bedwingen, wat Hij dikwijls doet, maar het is volmaakt rechtvaardig dat Hij de mens in zijn eigen gekozen weg laat wandelen. Alleen dit, Hij heeft heilige oogmerken in het toelaten van zonde. Want daardoor komen duidelijk openbaar Zijn rechtvaardigheid, genade, wijsheid en liefde, in het zenden van Zijn Zoon. Deze eigenschappen Gods zouden anders onder een eeuwige wolk verborgen gebleven zijn, bedekt voor het gezicht van mensen en engelen. Tot een nadere beschouwing van deze leer betreffende de invloed van de Voorzienigheid in zondige daden, hebben wij deze daden in tweeërlei opzicht aan te merken.

Ten eerste eenvoudig als daden of natuurlijke werken van het schepsel los van enige afwijking en ongelijkvormigheid die hem aankleeft.

Ten tweede als daden van een zondig en verdorven mens.

- Beschouwd als natuurlijke werkingen in de mens, worden zij alle uitgevoerd in de voorzienigheid Gods, die medewerkt en die de mens in staat stelt die werken te doen, op zulk een wijze dat zonder de invloeiing van de Voorzienigheid de mens geen hand of voet zou kunnen verroeren, of maar enige daad zou kunnen verrichten. Want "in Hem bewegen wij ons," en in zover zou ook de mens in de staat der rechtheid zich niet hebben kunnen bewegen zonder de kracht die God verleent.
- Maar nu ten tweede, wat betreft het kwaad of de zonde die in daden der mensen zijn, God had besloten dat in de toekomstige tijd er zonde zou zijn, of dat Hij zou toelaten dat ze plaats greep, en het niet zou verhinderen. Zo komt alle zonde of het kwaad dat in de daden der mensen is, enkel en alleen voort uit het schepsel, en uit de kwade lusten en begeerlijkheden die in zijn hart zijn. Bijvoorbeeld, wanneer iemand een steen opneemt, en hem wegwerpt, dan is dat een natuurlijke daad, waartoe hij in staat wordt gesteld door de voorzienigheid Gods. Maar wanneer hij hem naar een ander mens werpt met een voornemen om hem te doden, dan wordt dat door God toegelaten, want anders kon het niet plaats hebben. Want indien geen haar van ons hoofd vallen kan buiten de voorzienigheid van God, zo kan veel minder een mens buiten de Voorzienigheid vermoord worden. Wanneer iemand een ander doodt door het werpen van een steen, komt dit alleen voort uit de

misdadigheid en de goddeloosheid die in het hart van de moordenaar was. God verhinderde dit niet, hetwelk Hij in geen enkel opzicht verplicht is te doen.

2. God laat aan de zondaar toe om te voldoen aan de neiging van zijn eigen begeerlijkheden, en verleent hem geen wederhoudende genade. Nu is beschreven van Hiskia, een Godzalige koning, dat "toen de gezanten der vorsten van Babel, die tot hem gezonden waren om te vragen naar dat wonderteken dat in het land geschied was, bij hem waren, God hem verliet om hem te verzoeken, om te weten al wat in zijn hart was," 2 Kron. 32: 31. Wanneer de wederhouding van een zondaar wordt weggenomen, loopt hij spoedig tot alle kwaad, maar Hiskia kwam tot berouw, Jesaja 39.

3. God bindt de zonde in, en weerhoudt de mensen in hun zonden, zoals Hij doet met een razende zee, haar toestaande zo ver te gaan als Hij wil, en niet verder. Hij heeft zulk een macht en heerschappij over goddeloze mensen, dat zij geen meester zijn over hun eigen verdorvenheden en boze neigingen, zodat zij dikwijls iets doen geheel in strijd met wat zij vast besloten hadden te doen.

- Zo was het met Laban. Hij vervolgde Jakob toen hij Paddan-Aram verliet, met het doel naar zijn vaderland terug te keren, nadat hij zijn goddeloze voornemen om Jakob te beroven van zijn vrouwen, kinderen en vee, zou hebben uitgevoerd. Maar de Heere weerhield hem, en bewerkte hem om in een verbond van vriendschap met de goede aartsvader te treden.
- Ook Ezau had Jacobs dood besloten, en ging uit om hem te ontmoeten met het doel om hem te vernielen. Doch toen de Voorzienigheid hen samenbracht, wordt ons gemeld: "Ezau omhelsde Jakob en viel hem om de hals en kustte hem."
- Bileam ging uit met een vast voornemen om Israël te vloeken, en toch werd hij gedwongen hen te zegenen.
- Zo neigde God de harten der Egyptenaren om aan de Israëlieten gunst te bewijzen, zodat zij hen wegzonden met grote rijkdommen, met schatten van zilver en schatten van goud, en met kostelijke klederen.
- Door een verborgen aandrijving keerde Hij Jósafats vijanden van hem af, toen zij kwamen met het voornemen om hem te verdelgen. En op een andere tijd keerde Hij de vijanden van Jósafat tegen zichzelf, zodat zij hun zwaarden in elkanders ingewanden staken, 2 Kron. 20.
- Zo bedwong Hij de soldaten die de benen van de twee moordenaars braken, dat zij de benen van Christus niet braken, opdat Zijn Woord vervuld zou worden, dat geen been van het paaslam, hetwelk een voorbeeld van Christus, het Lam Gods was, zou gebroken worden.
- Het is een gewichtige waarheid welke wij vinden in Psalm 76 11 "De grimmigheid des mensen zal U loffelijk maken, het overblijfsel der grimmigheden zult u opbinden." God heeft een breidel voor de mond van goddeloze mensen, wanneer ze in de hevigste furie van hun begeerlijkheden verkeren. God beheerst hen naar Zijn welbehagen. Hij weerhoudt en bedwingt sommigen, en Hij geeft aan anderen vrijheid.

4. God overheerst alles tot een goed einde. Hij heeft een doel met het toelaten van goddeloze handelingen, en de zondaar heeft een ander oogmerk. De zondaar overlegt en bedoelt het kwade, maar God besluit het goede daardoor. Hier kunnen wij Jozefs broeders noemen die hem wreedaardig tot een slaaf verkochten. Zij hadden het voor de arme jongeling ten kwade gedacht. Maar God had het ten goede gedacht, en bracht

er veel goeds uit voort voor Jozef, en voor zijn vader en broeders. Zo kruisigden de joden Christus uit kwaadaardigheid tegen Hem. Doch God nam voor, uit die kruisiging voldoening aan Zijn rechtvaardigheid voor de zonden der mensen te verkrijgen, en de verlossing en de zaligheid van een uitverkoren wereld uit te werken. Zo brengt God het goede, het grootste goed voort uit het grootste kwaad. Kan men zich een groter kwaad of afschuwelijker goddeloosheid indenken dan de geweldadige dood van de onschuldige Zoon van God, Die het land doorging goeddoende, Die heilig, onschuldig, onbesmet en afgescheiden van de zondaren was? En toch welk een rijk en verbaasd makend goed kwam daaruit voort, tot eer van God en tot vrede en troost van mensen!

IV. Wij zullen nu de eigenschappen van de Goddelijke voorzienigheid beschouwen.

1. Gods voorzienigheid is allerheiligst. "De Heere is rechtvaardig in alle Zijn wegen, en goedertieren in al Zijn werken," Psalm 145: 17. Hoewel de Voorzienigheid gaat over zondige daden, toch is ze heilig. De zon wordt niet verontreinigd hoewel ze op een mesthoop schijnt. God is niet de natuurlijke of de zedelijke oorzaak van het kwade in enige daad, zo min als iemand die op een kreupel paard rijdt de oorzaak van dit gebrek is. Al het kwaad dat in zondige daden is komt voort uit het verdorven werktuig, gelijk de kwade reuk van de mesthoop niet voortkomt van de hitte van de zon, maar van de bedorven inhoud.

2. De Voorzienigheid is allerwijst. "Zulks komt ook voort van de Heere der heirscharen. Hij is wonderlijk van raad, Hij is groot van daad," Jesaja 28: 29. Oneindige wijsheid is altijd gezet op de nuttigste einden in al haar werken, en maakt gebruik van de beste middelen om haar doel te bereiken. Hoe verward en ledig van wijsheid de werken van de Voorzienigheid ook mogen toeschijnen aan ons, arme stervelingen, die slechts een gebrekkig begrip en bevatting hebben, toch zijn zij de vrucht van de hoogste wijsheid en van de diepste raad. Zij komen voort en worden bestuurd door Hem Wiens naam is, de alleen wijze God, Die niet anders kan dan alle dingen besturen met een oneindig verstand. Ten laatste zal de dag komen, wanneer de gehele vergadering van de verlostten met een eendrachtige stem zullen uitroepen, dat God alle dingen wel gedaan heeft. En dan zal het hele ontwerp van de Voorzienigheid blijken in alle opzichten meest wijs, doelmatig en gepast te zijn geweest.

3. De Voorzienigheid is allermachtigst. Vandaar dat de Heere tot Sanherib de koning van Assyrië zeide: "Ik zal Mijn haak in uw neus leggen, en Mijn gebit in uw lippen, en Ik zal u doen wederkeren door die weg door dewelke u gekomen zijt," 2 Kon. 19: 28. Wij lezen: "Des konings hart is in de hand des Heeren als waterbeken, Hij neigt het tot al wat Hem behaagt." Wie kan de wil des Almachtigen weerstaan? Hij kan nooit missen in Zijn doel, maar alle dingen worden uitgevoerd volgens Zijn besluit hetwelk doelmatig en onwederstandelijk is.

TOEPASSING.

Ik zal besluiten met een gebruik tot vermaning.

1. Wacht er u voor, om een verontschuldiging te trekken uit de voorzienigheid van God. Want zij is heilig en is nooit de werkende oorzaak van enige zonde die u doet. Elke zonde is een daad van opstand tegen God, en is een verbreking van Zijn heilige wet, en verdient Zijn toorn en vloek. u kunt nooit van een oneindig, heilig God toestemming verkrijgen om te zondigen, want Zijn ogen zijn te rein dan dat zij het

kwade kunnen aanschouwen zonder verfoeiing en afschuw. Hoewel Hij door een besluit van toelating zedelijk kwaad in de wereld toeliet, werd daardoor toch aan de zondaar geen vrijheid gegeven om kwaad te doen. De mens zondigt niet met het doel Gods besluit uit te voeren, want dat kan ook niet, daar de besluiten Gods een absoluut geheim zijn voor iedere sterveling, maar de mens wil toegeven aan zijn eigen begerlijkheden en aan zijn verdorven neigingen, en daarom zondigt hij.

2. Pas op voor morren en kniezen onder enige beschikking van de Voorzienigheid waarmee u kennis maakt. Bedenk dat niets u overkomt buiten een wijze en heilige Voorzienigheid Die best weet wat gepast en nuttig voor u is. Leer onderwerping aan de wil van God in alle omstandigheden, zelfs in de meest pijnlijke voorvallen die u overkomen. Job gaf daarin een voorbeeld, toen hij onder een stroom van de zwaarste bezoeken die over hem werden uitgestort, zei: "De Heere heeft gegeven en de Heere heeft genomen; de naam des Heeren zij geloofd," Job 1: 21. Zeg met de discipelen in de smartelijkste omstandigheden: "De wil des Heeren geschiede," Handelingen 21: 14.

3. Geef niet toe aan angstige zorgen of bezwaren omtrent uw doortocht door de wereld. Onze Heere heeft Zijn volgelingen daarvoor gewaarschuwd: "Daarom zijt niet bezorgd, zeggende: Wat zullen wij eten? of: Wat zullen wij drinken? of: Waarmede zullen wij ons kleden?" Matth. 6: 31. Laat de vrees u nooit terughouden van de plicht, maar laat uw ziel leren op God te vertrouwen, Die al de voorvallen en beschikkingen van de Voorzienigheid bestuurt en er het oppertoezicht over heeft, afziende van hen door wier handen zij uitgevoerd worden.

4. Veracht de middelen niet, ziende dat God daardoor werkt. Hij Die het einde bestelde, gebiedt het gebruik van de middelen, noodzakelijk om dat einde te bereiken. Stel uw vertrouwen niet in de middelen, want zij kunnen niets uitwerken buiten God. "De mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord dat door de mond Gods uitgaat," Matth. 4: 4. Word niet moedeloos wanneer er geen middelen zijn, want God kan daar zonder werken zowel als daar door. "Ik zal ze verlossen door de Heere hun God, en Ik zal ze niet verlossen door boog noch door zwaard, noch door krijg, door paarden noch door ruiters," Hosea 1: 7.

Als de middelen ongeschikt zijn, kan God daarboven gaan. Van Abraham lezen wij: "En niet verzwakt zijnde in het geloof, heeft hij zijn eigen lichaam niet aangemerkt, dat reeds verstorven was, also hij omtrent honderd jaren oud was, noch ook dat de moeder in Sara verstorven was," Rom. 4: 19. Indien de middelen recht strijdig zijn met het doel, kan Hij door strijdige middelen werken, zoals Hij Jona redde door de walvis die hem inslokte. Deze vis verzwolg de profeet, doch door besturing van de Voorzienigheid spooog hij hem uit op het droge.

5. "Welgelukzalig is het volk wiens God de Heere is", want alle dingen zullen hun medewerken ten goede. Zij mogen gerust zijn in het beoefenen van geloof in God, er kome wat wil. Zij hebben grond en vrijheid om te bidden, want Hij is een God Die het gebed hoort en verhoort, en Hij wil door Zijn volk gevraagd zijn om al hun belangen in de wereld te verzorgen. En zij hebben grond voor de grootste bemoediging en tot een sterke vertroosting temidden van alle voorvallen die zij door beschikking van de Voorzienigheid beleven. Zij mogen zien dat zij worden beschikt door hun Verbondsgod en hun genadige Vriend, die Zijn dierbaar volk nooit zal vergeten. Want Hij heeft gezegd: "Ik zal u niet begeven en Ik zal u niet verlaten, Hebr. 13: 5. Amen.

2. De noodzaak van altijd te bidden en niet te vertragen.

“En Hij zeide ook een gelijkenis tot hen, daartoe strekkende dat men altijd bidden moet en niet vertragen.” (Lukas 18:1).

De tijd van dit leven is de tijd van beproeving. Eerst in het toekomstige leven mag volmaakte rust verwacht worden. Nu is het de tijd van strijd met de vijanden om een enkele maal de overhand te krijgen, doch de volkomen overwinning wordt niet behaald dan in de dood. Indien wij het deel onzes goeds nu reeds in handen willen hebben, en wij niet kunnen wachten, dan zullen wij het spoedig hebben doorgebracht, en zullen niets hebben, wanneer wij er het meest om verlegen zijn. Indien het ons om de hemel te doen is, moeten wij vastbesloten voorwaarts gaan, wat stormen ons ook in het aangezicht blazen. Dit zien wij in de woorden van de tekst.

In de tekst vinden wij dat Jezus aanhield in het onderwijzen van Zijn discipelen. Wij lezen: En Hij sprak een gelijkenis tot hen. Hij had eerder tot hen gesproken over het gebed, Lukas 11, doch nu verandert Hij Zijn manier van onderwijzen door aan Zijn discipelen in een gelijkenis voor te stellen, wat Hij eerder had gezegd in een gewone aanspraak. De gelijkenis diende om de praktijk aan te dringen.

“Hij zeide een gelijkenis tot hen,” om aan Zijn discipelen de les meer levendig voor te stellen en ze meer ingang te doen vinden in hun gemoed, geheugen en genegenheden.

De les die Hij aan Zijn discipelen in de gelijkenis gaf, was “dat men altijd bidden moet en niet vertragen.” Hij wilde “dat men altijd bidden moet en niet vertragen.” Hij wilde de noodzaak van het aanhoudend gebed hen op het hart binden. Zij zouden tijden beleven waarin het gebed zeer nodig zou zijn. Wij lezen in Lukas 17 : 22-33, dat hun vertroosting op aarde minder zou worden. Hij zeide tot de discipelen: “Daar zullen dagen komen, wanneer gij zult begeren één der dagen van den Zoon des mensen te zien, en gij zult die niet zien.” Daarbij zou de verzoeking toenemen, want Hij waarschuwde hen, zeggende: “En zij zullen tot u zeggen: Zie hier of zie daar is Hij, gaat niet henen en volgt niet.” Hij vertelde hun dat de wereld lange tijd in diepe slaap en zekerheid zou liggen, en dat zij in diepe ellende zouden verkeren, zodat zij in gevaar zouden komen om het op te geven.

Nu, om hen te leren hoe zij zich moesten gedragen in zulke moeilijke omstandigheden, sprak Hij tot hen de gelijkenis waarvan de strekking was, dat zij altijd bidden moesten en niet vertragen. Hij stelde hun de volgende dingen voor:

1. De koers welke zij moesten houden, hoe de wind ook mocht waaien. Zij moesten altijd bidden. Niet, dat zij altijd op hun knieën moesten zijn, maar dat de werkzaamheid in het gebed hun dagelijkse bezigheid moest wezen.

2. Zij moesten er naar staan, “niet te vertragen.” Het woord 'vertragen' betekent een bezwijken of een zwichten onder de druk van vele harde ervaringen, zoals iemand die neerzinkt onder een zware last, of als iemand die het opgeeft wegens de ongebaandheid van de weg. De discipelen mochten dus niet verflauwen of het gebed opgeven, welke moeiten en zwarigheden zij ook op de weg mochten ontmoeten.

3. Christus drong de noodzaak aan van altijd te bidden en niet te vertragen. Zij mochten het niet nalaten, zij mochten niet verflauwen of bezwijken. Indien wij het gebed opgeven, zo is het met ons gedaan; indien wij vertragen en niet meer bidden, zo

is alles verloren.

De leer die wij uit de tekstwoorden trekken is deze: Onze Heere Jezus Christus heeft aan allen, die zich vervoegen aan het hof des hemels, de noodzaak voorgesteld te volharden in gebeden en niet te verflauwen, ondanks de moeilijkheden waarmee zij kennis maken gedurende hun loop.

In deze leer hebben wij drie hoofdstukken te beschouwen.

I. Het liefelijke onderwijs dat onze Heere gaf ten aanzien van deze weg van Zijns Vaders hof.

II. De weg van het hof des hemels, in bidders te beproeven door vele moeilijkheden gedurende hun reis door deze aardse woestijn.

III. De plicht van de bidders om aan te houden en niet te verflauwen, niettegenstaande vele harde ervaringen.

IV. De toepassing.

I. De eerste zaak die wij hebben te beschouwen, is de liefelijke onderwijzing die onze Heere gaf ten opzichte van deze weg van Zijns Vaders hof. Hier willen wij tonen:

1. Het grote gewicht van deze bekendmaking aan bidders.

2. De tijd van deze verklaring die Christus gaf.

Ik wil dan eerst tonen het grote gewicht van het onderwijs dat Christus gaf aan smekelingen, die zich vervoegen aan Zijns Vaders hof.

1. Er heerst van nature grote duisternis in het hart van arme zondaars ten opzichte van des hemels handelingen omtrent hen. Wij mogen zeggen, gelijk wij lezen in Jeremia 5:4: "Zekerlijk, dezen zijn arm, zij handelen zottelijk, omdat zij den weg des Heeren, het recht huns Gods niet weten." De meest onvernunftige herder in het verst afgelegen deel van de wereld, indien hij werkzaamheden had aan des Konings hof, zou er meer van weten dan de wijste stervelingen van nature weten van de weg van het hof des hemels. De soevereine God bedekt Zich met donkere wolken. Zijn weg was in de zee en Zijn pad in diepe wateren, en Zijn voetstappen werden niet bekend. Zelfs Job, die reeds zo lang aan het hof des hemels was verbonden geweest, wist weinig van de weg des Heeren en had een nieuwe les nodig, gelijk wij lezen: "Daarna antwoordde de Heere Job uit een onweder en zeide: Wie is hij, die de raad verduistert met woorden zonder wetenschap? (Job 38:1 en 2).

2. De vriendelijkheid en welwillendheid van Christus richt alle zaken van Zijn arme volk aan het hof des hemels uit. Wij lezen daarvan: "Alzo zal Aäron de namen der zonen Israëls dragen aan de borstlap des gericht, op zijn hart, als hij in het heilige zal gaan, ter gedachtenis voor het aangezicht des Heeren, geduriglijk," (Exodus 38:29). Hij toont dat Hij daar is, om hun zaken te behandelen. Hij weet dat Zijn volk onkundig is van de weg en de wijze van het hof des hemels, en dat zij in gevaar verkeren hun eigen zaken te bederven. Daarom zorgt Hij er voor dat zij door een weg worden gebracht, waarin zij een goed antwoord zullen ontvangen. De arme ziel, die soms onder het geruis zijns harten op het punt staat het op te geven, wordt door Hem teruggebracht van die dreigende afgrond, zodat hij weer eens mag opzien. Vanwaar komt dit anders dan van de verborgen raad, die Christus aan hen geeft door Zijn Geest? Want wij lezen: "En desgelijks komt ook de Geest onze zwakheden mede te hulp; want wij weten niet wat wij bidden zullen gelijk het behoort, maar de Geest zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen" (Rom. 8:26).

3. Christus ziet dat Zijn arme volk in gevaar is van te vertragen en het gebed na te laten, vanwege de zwarigheden die zij ontmoeten in hun loop. Hij kent hun gesteldheid en hun haast, en Hij weet hoe geneigd zij zijn uitstel van verhoring aan te

zien voor afwijzing van hun gebed. Hij weet hoe ontmoedigd zij zijn door wederwaardigheden, die alleen bedoeld waren om hen op de proef te stellen. Daarom openbaart Hij iets van de wijze en de manier van het hof, en waarschuwt hen, zeggende: “Wie gelooft, die zal niet haasten” (Jes. 28:16).

4. In het onderwijs dat Christus aan Zijn discipelen gaf, te bidden en niet te vertragen, is ook begrepen, dat Hij zekerlijk zal komen en niet achterblijven. In het vervolg van ons teksthooftstuk lezen wij: „En de Heere zeide: “Hoort wat de onrechtvaardige rechter zegt. Zal God dan geen recht doen Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen? hoewel Hij lankmoedig is over hen? Ik zeg u dat Hij hun haastelijk recht doen zal.”

Het is onmogelijk dat de ziel, die vastbesloten is naar geen andere deur te gaan, maar bij deze deur te blijven, al zou hij vandaar ook in het graf moeten zinken, indien hij niet wordt binnengelaten, ik zeg dat het niet mogelijk is, dat zulk een ziel altijd zal blijven buitenstaan. Gewillig geloof, dat voort wil gaan in het aangezicht van de dood, zegt met Job: “Ziet,

zo Hij mij doodde, zou ik niet hopen?” (Job 13:15) Het zal ten laatste zijn wens verkrijgen. In Matthéüs 15 wordt ons vermeld: “Toen antwoordde Jezus en zeide tot haar: “O vrouw! groot is uw geloof; u geschiede gelijk gij wilt.”

De tweede zaak die wij zouden beschouwen, was de tijd toen Christus deze gelijkenis sprak. Dit zullen wij tegelijk bezien met het gewicht van Zijn raad.

1. Jezus Christus heeft de woorden gesproken, en heeft ondervonden dat Hij in Zijn eigen geval ze moest beoefenen. De man Christus, het Hoofd van de Kerk, had de meest belangrijke zaken aan het hof des hemels te behandelen. Hij moest volharden in een werk waarvan de heerlijkheid van Zijn Vader, en de verlossing van een uitverkoren wereld afhing. Hij was dikwijls in het gebed. “Hij bleef de nacht over in het gebed tot God” (Lukas 6:12}. Zie de wijze des hemels uit Zijn gebed: “Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten, verre zijnde van Mijn verlossing, van de woorden mijns brullens? Mijn God, Ik roep des daags, maar Gij antwoordt niet, en des nachts, en Ik heb geen stilte,” (Ps. 22:1 en 2). En merk op dit Zijn gebed: “Verlos Mij, o God! want de wateren zijn gekomen tot aan de ziel. Ik ben gezonken in grondeloze modder waar men niet kan staan, ik ben gekomen in de diepte der wateren, en de vloed overstroomt mij. Ik ben vermoeid van mijn roepen, mijn keel is ontstoken, mijn ogen zijn bezweken, daar ik ben hopende op mijn God” (Psalm 69:2 en 3). Nu, indien dit de wijze van het hof was met de grote Voorbidder, hoe kunnen wij dan verwachten dat het met ons anders zal gaan? Nee, God in Zijn handeling met Christus, het Hoofd, heeft daarin een voorbeeld gesteld van de wijze waarop hij daarna met Zijn leden zou handelen. “Want die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook tevoren verordineerd den beelde Zijn Zoons gelijkvormig te zijn, opdat Hij de eerstgeborene zij, onder vele broederen” (Romeinen 8:29).

2. Onze Heere is, de grote Profeet des hemels, Wiens ambt het is de wijze van het hof aan arme zondaars bekend te maken. Hij is er bekwaam toe, als zijnde bekend met alle de geheimen daarvan, waar de meest begunstigde engel niet kan indringen. “Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeborene Zoon, Die in de schoot des Vaders is, Die heeft Hem ons verklaard (Johannes 1:18). Daarom mogen wij ervan verzekerd zijn dat dit de wijze van het hof is, en dat zij, die hun zaken op een andere wijze behandeld willen hebben, ze zullen bederven.

3. Hij is de enige Voorspraak aan het hof, de Vertrouweling des Vaders, de Pleiter voor arme zondaars. Er is nooit een smeekschrift aangenomen bij de troon der genade, of het was door Hem aangeboden. Er is nooit een verzoek genadiglijk verhoord dan door Zijn tussenkomst. Er is nooit een genadig antwoord ontvangen, er

is nooit een gunstige beschikking losgekomen ten behoeve van de bidder, dan alleen door Zijn hand. “Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft al het oordeel den Zoon gegeven” (Johannes 5:22). Wie kan dan nog twijfelen aan de noodzakelijkheid van het gebed en wie kan niet zien, de zorg die de Voorspraak heeft voor de zaken Zijns volks, daar Hij de zondaars zo vriendelijk vermaant om te komen met smekingen.

4. Christus Zelf is de Hoorder der gebeden. Ook de engelen Gods aanbidden Hem (Hebreeën 1:6). Stefanus bad Hem aan in de gewichtigste ogenblikken zijns levens, toen hij dicht bij de hemel was. Dit is een klaar bewijs dat Hij is de ware God, Hij is Gode evengelijk, de Allerhoogste God. Alzo is geschreven: “Den Heere uw, God zult gij vrezen, Hem zult gij dienen en Hem zult gij aanhangen en bij Zijn naam zweren” (Deuteronomium 10:20). De Schrift veroordeelt hen, die degenen dienen die van nature geen goden zijn (Galaten 4:8). Maar Christus is van nature God, de ware God. Hij is onafhankelijk, Hij is God uit Zichzelf, hoewel niet de Zoon uit Zichzelf. Hij is de eeuwige Zoon des Vaders, beiden even heerlijk. Nu, daar is de Hoorder der gebeden, zo is de raad die Hij gaf aan Zijn discipelen, gelijk aan een belofte, dat Hij gewisselijk zal komen en niet achterblijven, voor hen die altijd bidden en niet vertragen. Dit is Zijn eigen woord: “Ik heb tot het zaad Jacobs niet gezegd: Zoekt Mij tevergeefs” (Jesaja 45:19).

Wij zullen nu *ten tweede* beschouwen de gewone weg van het hof des hemels, in bidders te beproeven door vele moeilijkheden, gedurende hun tocht door deze aardse woestijn.

Ik wens u aan te tonen: 1. Dat er verschillende ervaringen zijn op die weg. 2. Dat er altijd redenen zijn om, ter verheerlijking van de goddelijke deugden, de gepastheid van die weg te zien.

De ervaringen, die uit de weg des hemels voortvloeien, zijn zeer verschillend voor Gods volk. Hij verhoort hen soms haastelijk. “En het zal geschieden eer zij roepen zo zal Ik antwoorden, terwijl zij nog spreken zo zal Ik horen” (Jesaja 65:24). Doch de gewone weg is, dat Hij ze eerst beproeft.

1. Dikwijls heerst er een diepe stilte rondom de troon, zelfs wanneer de bidder met grote ernst roept en hij aanhoudt in het smeken, en op het punt staat van overstelpt te worden door zijn nood. Evenwel hij krijgt geen antwoord, en hij ziet geen teken tot zijn vertroosting.

2. Dikwijls krijgen zij een antwoord dat op toorn gelijkt. De Kananese vrouw kreeg zulke antwoorden, het ene over het andere heen. Jezus antwoordende, zeide: “Ik ben niet gezonden dan tot de verlorene schapen van het huis Israëls”. Zij bad weder en zeide: Heere, help mij! Doch Hij antwoordde en zeide: “Het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen en den hondkens voor te werpen” (Matthéüs 15:26). Het is zeer gewoon voor smekelingen aan de deur des hemels, de donders van Sinäi te horen, terwijl zij op de berg Sion zijn. Zij weten wat het is in een donkere en lage staat aan de troon te komen, en te vertrekken in een lagere staat dan waarin zij zijn gekomen. Wanneer zij met hun smeekschirften tot de troon der genade komen, worden soms de plooiën van hun hart geopend, en vele dwaasheden van hun hart en wandel worden hen getoond, zodat zij moeten terugkeren met een borst die vervuld is met overtuiging van hun zonden. (Richteren 10:10-14).

3. Menigmaal, bij het zien van de Koning op de troon, beginnen zij te stamelen, en hun spraak begeeft hen, zodat zij geen woorden kunnen vinden om te vertellen waar het hen om te doen is. Vandaar vele afgebroken zinnen in hun gebeden, aangevuld met zuchtingen, welke in de hemel wel verstaan en begrepen worden. “Wees mij genadig, Heere, want ik ben verzwakt; genees mij Heere, want mijn

beenderen zijn verschrikt” (Psalm 6:3).

4. Teleurgestelde verwachtingen zijn dikwijls het deel van de bidders. “Men wacht naar vrede, maar daar is niets goeds, naar tijd van genezing, maar zie daar is verschrikking” (Jeremia 8:15). Er kan hoop in het hart zijn, en de vervulling wordt zolang uitgesteld, tot het hart er ziek van is. Deze teleurstellingen overkomen keer op keer hen die naar den Heere uitzien. “Ik zocht 's nachts op mijn leger Hem, dien mijn ziel liefheeft, ik zocht Hem maar ik vond Hem niet; ik zeide: Ik zal nu opstaan en in de stad omgaan, in de wijken en in de straten, ik zal Hem zoeken, dien mijn ziel liefheeft; ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet” (Hooglied 3:1 en 2). Vraagt gij hoe lang dit kan duren, dan antwoord ik dat ik niet weet van een vastgestelde tijd, dan alleen van ene, en die ene is niet te lang voor geloof. “Want de nooddrufte zal niet voor altoos vergeten worden, noch de verwachting der ellendigen in eeuwigheid verloren zijn” (Psalm 9:18). Doch indien gij naar een andere deur gaat dan die des Heeren, zo zal er geen einde komen aan uw teleurstellingen.

5. Menigmaal, wanneer zij uitzien naar een antwoord, houdt de Voorzienigheid een weg, die regelrecht schijnt in te gaan tegen de verhoring van hun gebed. Dan wordt vervuld: “Vreselijke dingen zult Gij ons in gerechtigheid antwoorden, o God onzes heils!” (Psalm 65:6). Dit kan hen zo schokken, dat zij veel geloof nodig hebben, om niet te menen dat zij geen hoop meer mogen hebben. En evenwel kan het zijn dat het de Voorzienigheid goed dacht, slechts een omweg te maken om ze te brengen tot de begeerde zaak. Zo werd hoop geschonken aan de verslagen geest van Israël. “En het volk geloofde, en zij hoorden dat de Heere de kinderen Israëls bezocht en dat Hij hun verdrukking zag, en zij neigden hun hoofden en aanbaden” (Exodus 4:31). Doch wat volgde daarop? Hun verdrukking werd zwaarder, hun dienstbaarheid meer ondraaglijk. Dit bracht het geloof van Mozes aan het wankelen. Wij lezen: “Toen wendde Mozes zich weder tot den Heere, en zeide: “Heere, waarom hebt Gij dit volk kwaad gedaan? Waarom hebt Gij mij nu gezonden? Want van toen af dat ik tot Farao ben gegaan om in Uw naam te spreken, heeft hij dit volk kwaad gedaan, en Gij hebt Uw volk geenszins verlost” (Exodus 5:22 en 23).

6. Dikwijls legt de Heere nieuwe lasten op de bidder, in plaats van hem verlichting te geven. In plaats van de oude wond te genezen, worden nieuwe wonden geslagen, zodat de wateren soms komen tot aan de ziel. Doch de Heere ziet hoe de stijgende wateren de arme bidder verschrikken, maar Hij heeft geen voornemen hem te laten verdrinken. “De banden des doods hadden mij omvangen, en de angsten der hel hadden mij getroffen; ik vond benauwdheid en droefenis” (Psalm 116:3). Doch zie welk een omwenteling in vers 6: “De Heere bewaart de eenvoudigen; ik was uitgeteerd, doch Hij heeft mij verlost.”

Nu dan, indien gij uw zaak in het hof des hemels wenst behandeld te hebben, zo neem een vast besluit op des Heeren hand te wachten en niet te vertragen, totdat gij een gewenste uitkomst moogt ontvangen.

Laat de grote zaak van zaligheid dicht aan uw hart liggen, laat dit uw voornaamste bezigheid zijn. Gij moet bezig zijn om een zaligmakend aandeel in Christus, nu gij bij deze plechtige gelegenheid beide het woord van het verbond, en het zegel van het verbond hebt.¹ Gij weet niet of gij ooit weer zulk een gunstige gelegenheid zult krijgen. De tijd vliegt heen, de dood haast zich, uitstel is gevaarlijk. Indien gij hieronder onverschillig zijt, zo zult gij den Heere niet aankleven.

Laat dit uw besluit zijn, dat gij Christus moet hebben, en anders zult omkomen. Dringende nood zal de mens doen aanhouden. Indien gij die nood niet gevoelt, zult gij

¹ Deze preek is uitgesproken ter gelegenheid van het avondmaal

het opgeven, en de zaak niet tot een goed einde brengen. “Jezus dan zeide tot de twaalfen: “Wilt gijlieden ook niet weggaan? Simon Petrus dan antwoordde Hem: Heere, tot Wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens” (Johannes 6:67 en 68). De zondaar zal aan Christus' deur kloppen, wanneer hij ziet dat alle andere voor hem gesloten zijn.

Omhels Christus in de grote belofte van het Evangelie. Grijp Hem aan, en grijp also naar het eeuwige leven. Het wordt u bevolen en aan een iegelijk van u. “Laat ons dan vrezen, dat niet te eniger tijd de belofte van in Zijn rust in te gaan nagelaten zijnde, iemand van u schijne achtergebleven te zijn” (Hebreeën 4:1). Het is de boodschap van de hemel, die door het geloof moet worden aangenomen. Zonder geloof kunt gij niet aanhouden. “Zo ik niet had geloofd dat ik het goede des Heeren zou zien in het land der levenden, ik ware vergaan” (Psalm 27:13).

Neem voor eeuwig afscheid van de ijdele wereld en van de bedriegelijke lusten. Neem een vast besluit, dat kome wat wil, gij Christus zult aanhangen in de belofte, zelfs al moest gij aan Zijn deur sterven, zeggende met Job: “Zie, zo Hij mij doodde, zou ik niet hopen?” (Job 13:15). Niemand komt oprecht tot Christus, dan zij die vastbesloten komen.

Zijt niet haastig, maar neem u voor uit te zien en te wachten. Stel den Heere geen tijd om u te troosten. “Wie gelooft, die zal niet haasten” (Jesaja 28:16). “Ik zal des Heeren gramschap dragen, want ik heb tegen Hem gezondigd” (Micha 7:9). Indien gij uw leven lang geen troost zoudt hebben, zo zijn genade en vrede wel waard er op te wachten.

Zijt niet verslagen noch ontevreden over de weg van God, ofschoon gij in uw komen tot de troon niet kunt bemerken dat gij vriendelijk wordt ontvangen. De Kananese vrouw scheen weggeslagen te worden. Zij aanvaardde de slagen, maar door aanhouden en wachten verkreeg zij de zegen. Het aandringen door geloof, dat is, een voortdurend vertrouwen op de belofte en een aanhoudend gebruik van de middelen, zullen overwinnen.

2. Wij zouden u aantonen dat er altijd redenen zijn om te zien op de gepastheid van de weg die de Heere met Zijn volk houdt, tot verheerlijking van de deugden en volmaaktheden Gods.

Ten eerste. In de weg, die het hof des hemels houdt met smekelingen, wordt God verheerlijkt en Zijn volmaaktheden worden daarin meer ten toon gespreid dan anders het geval zou zijn. Met het oog daarop, verwelkomt Paulus deze weg, hoewel dezelve hard was voor zijn gevoel. “En Hij heeft tot mij gezegd: Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheid, opdat de kracht van Christus in mij wone” (2 Korinthe 12:9). In deze handelingen met Zijn volk wordt Gods wijsheid ontvouwd; in het veilig besturen van het gebroken schip tussen vele rotsen en klippen door. Door Zijn macht en goedheid bereikt het de veilige haven, waar zij zullen uitroepen: Niemand dan Hij kon dit doen! Zijn naam is Wonderlijk. Hij ondersteunde ze onder een druk, waaronder zij anders zouden zijn weggezonden. Zij moeten en willen Hem er voor erkennen: “Als ik zeide: Mijn voet wankelt, ondersteunde mij, o Heere! Uw goedertierenheid” (Psalm 94:18).

Ten tweede. Door deze weg worden bidders beproefd, en wordt een duidelijk onderscheid gesteld tussen geveinsden en oprechten. “Maar die, volharden zal tot het einde, die zal zalig worden” (Matthéüs 24:13). Gods smekelingen worden evenals het leger van Gideon aan het water der beproefing gebracht. Velen willen dadelijk een dronk hebben en kunnen anders niet verder, zij bezwijken. Dezen worden apart gezet gelijk die mannen van Gideon, die op hun knieën bogen om te drinken. Maar Israël werd verlost door hen, die minder haastig, het water met hun hand aan hun mond

brachten. Zij die gesteld zijn om te strijden zonder te bezwijken, zijn als degenen die het water met hun hand tot zich namen. Zij zullen een moeilijke weg moeten gaan, maar zij zullen ten laatste hun bede verkrijgen. “Zal God dan geen recht doen Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen, hoewel Hij lankmoedig is over hen?” (Lukas 18:7).

Ten derde. Door de weg van het hof des hemels worden de genaden van gelovige bidders op de proef gesteld. Bijzonder hun geloof en hun lijdzaamheid. “In welke gij u verheugt, nu een weinig tijds, zo het nodig is, bedroefd zijnde door menigerlei verzoeken; opdat de beproeving uws geloofs, die veel kostelijker is dan des gouds, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt, bevonden worde te zijn tot lof en eer en heerlijkheid, in de openbaring van Jezus Christus” (1 Petrus 1:6 en 7). “Zalig is de man die verzoeking verdraagt; want als hij beproefd zal geweest zijn, zo zal hij de kroon des levens ontvangen, welke de Heere beloofd heeft degenen, die Hem liefhebben” (Jakobus 1:12). Onze Heere neemt groot vermaak in het geloof en in de lijdzaamheid van Zijn volk, en daarom stelt Hij hen soms op een zware proef, zoals de Kananese vrouw. Soms krijgen zij zulk een schok dat zij beginnen te wankelen. Doch er is een verborgen kracht des Geestes in hen, die hun weer kracht geeft, en hen meer vurig doet lopen dan te voren, gelijk een held die ontwaakt van de wijn. “Ik zeide: Ik ben uitgestoten van voor Uw ogen, nochtans zal ik de tempel Uwer heiligheid weder aanschouwen” (Jona 2:4). Zij ontvangen in deze weg een dubbel voordeel. Zij zien de wezenlijkheid van hun geloof en van hun lijdzaamheid in zulke omstandigheden beter dan wanneer hen alles voor de wind gaat. Zij worden meer kracht van die genaden gewaar, dan zij hadden verwacht, en bovendien bevinden zij dat deze genaden andere dingen zijn dan de kracht van natuurlijke bekwaamheden. Zij zien dat het geen vruchten van hun eigen akker zijn. “En niet alleenlijk dit, maar wij roemen ook in de verdrukkingen, wetende dat de verdrukking lijdzaamheid werkt, en de lijdzaamheid bevinding, en de bevinding hoop; en de hoop beschaamt niet, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door den Heiligen Geest, die ons is gegeven” (Romeinen 5:3-5).

Ten vierde. De gelovigen, die zien op de gangen Gods in het heiligdom, zullen nederig zijn en zullen weten dat zij vrije genade hebben ontvangen. Verheerlijking van genade is het grote doel in het gehele plan van het Evangelie. Daarom neemt aan onze kant het geloof een voorname plaats in. “Daarom is zij uit het geloof, opdat ze zij naar genade” (Romeinen 4:16). Door het geloof worden des hemels gunsten aangenomen. Geloof gaat altijd samen met ootmoed en vernedering. “En gij zult gedenken aan al de weg die de Heere uw God u deze veertig jaar in de woestijn geleid heeft, opdat Hij u verootmoedigde om u te verzoeken, om te weten wat in uw hart was, of gij Zijn geboden zoudt houden, of niet” (Deuteronomium 8:2). Zij die geld hebben om te kopen, moeten dadelijk bediend worden, maar bedelaars moeten stil zijn wanneer zij moeten wachten. Er zijn sterke overblijfselen van een wettische geest in de besten. Dezulken verlangen een spoedige voorziening in hun behoeften, met weinig gevoel van hun onwaardigheid. Zij zijn in een gesteldheid om te morren, zo zij niet vlug beantwoord worden. Er is veel hakken nodig om zulke bomen neer te halen, om ze van zichzelf te ontleiden en ze te doen zien dat God niet verplicht is, om ze enig ding te geven, groot of klein.

Ten vijfde. De weg die God met Zijn volk inslaat dient om Zijn woord heerlijk te maken. “Gij hebt vanwege Uw ganse naam Uw woord groot gemaakt” (Psalm 138:2). Er zijn vele letters in Gods naam, maar de Bijbel is er de hoofdletter in. Iedere beschikking der Voorzienigheid maakt de Bijbel groot. Gods Woord beurt het hoofd der moedelozen op, en bewaart het hart voor bezwijken. “Want al wat tevoren

geschreven is, dat is tot onze lering tevoren geschreven, opdat wij door lijdzaamheid en vertroosting der Schriften hoop zouden hebben” (Romeinen 15:4). Deze weg van het heiligdom brengt tijdingen tot de bidder, die zijn hart verblijden, want hij mag zien dat zijn weg in de Bijbel beschreven is, en dat het de oude weg is van het hof des hemels. In een woeste weg is het een moedgevend teken voor de reiziger, wanneer hij de indruk ziet van de voet van iemand, die eerder dan hij die weg betreden heeft. Gods Woord doet de bidder nauwkeurig opmerken en leert hem zoeken naar een woord waarop hij hopen mag. Zo ziet hij soms een schat, welke hij niet zag, toen hij dezelfde woorden eerder las.

Ten zesde. De gangen van het hof des hemels doen de gelovigen naar huis verlangen. Gods kinderen zijn in deze wereld als jonge erfgenamen, die nog buiten huns vaders land leven. Zij schrijven brieven aan hun vader, en zij laten de kosten die zij maken op zijn naam schrijven. Daar zij spoedig antwoord krijgen, en dat herhaaldelijk, leven zij op hun gemak in een vreemd land, en verlangen niet naar huis. Maar hun Vader wil hen daarvan genezen, en laat hen weer schrijven en nog eens schrijven, zonder hen antwoord te geven. De onkosten die zij maken, worden door Hem niet meer zo betaald als voorheen, en alle deze ervaringen zijn oorzaken waarom zij verlangen, uit het land der vreemdelingschap geroepen te worden en om in te gaan in de erfenis, die voor hen is weggelegd.

TOEPASSING

Laten wij de plicht van de bidder, aan te houden en niet te vertragen, beschouwen met zelfonderzoek.

1. Bidders moeten nooit aflaten van met hun zaken tot het hof des hemels te komen. “Heere, tot Wien zullen wij henengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens” (Johannes 6:68). Het was de ondergang van Saul, dat hij naar een waarzegster liep, toen God hem niet antwoordde. Het was de ondergang van de ongelovige Israëlieten, dat zij wilden terugkeren naar Egypte, toen zij hoorden van de reuzen in Kanaän. En het is de ondergang van velen, wanneer zij niet dat vermaak in de godsdienst vinden, dat zij er in verwacht hadden, zodat zij wederkeren tot de wereld en haar begeerlijkheden, waar zij dadelijk hun genoegens zullen vinden, zoals zij denken. Doch wat ook uw verdriet of ziekte zijn, blijf aanhouden bij de troon, tot de Heere Zijn hand uitstrekt tot uw genezing. Ga niet naar een andere heelmeester. “Mijn oog vliet en kan niet ophouden, omdat er geen rust is; totdat de Heere van den hemel het aanschouwe en het zie” (Klaagliederen 3:49 en 50).

2. Zij moeten het bidden nooit opgeven, maar “altijd bidden”. Zij, die willen bidden ten tijde van het avondmaal, en het daarna geleidelijk nalaten, zullen ondervinden dat al hun moeite tevergeefs is geweest, en dat zij geveinsden zijn. Van dezulken zegt Job: “Zal hij zich verlustigen in den Almachtige? Zal hij God aanroepen te allen tijd?” (Job 27:10). Satan raadt dikwijls vermoeide zielen aan het op te geven. Hij vertelt hun dat zij er niets goeds door verkrijgen zullen, daar God naar hen niet wil horen. Doch dit is een bedrog van de hel, waarvoor gij nooit moet zwichten. Neen, vertraag niet in het bidden, ofschoon God u nog langer laat wachten en u geen antwoord geeft. Laat niet af, zelfs indien uw pogingen tot bidden niets anders dan een storm van toorn tegen u schijnen op te wekken. Het is Gods gebod dat “men altijd bidden moet.” Er steekt minder kwaad in het verkeerd bidden, dan in het geheel niet bidden. Want het bidden nalaten is u gedwee overgeven aan satan's wil. En ofschoon gij zo verward moogt zijn, dat gij des duivels gefluister in u, aanziet voor uw eigen

stem, zo weet dat God deze twee nauwkeurig zal onderscheiden, en ingevingen waaronder gij kreunt, niet ten uwen laste zal brengen. Wanneer gij aanhoudt in het gebed, zo zijt gij in de weg van uw plicht, waarin gij moogt verwachten dat God ten laatste zal horen en Zich over u zal ontfermen.

3. Zij moeten volharden in het indienen van hun verzoeken, zolang hun nood blijft. Zo deed de Kananese vrouw, welk ongunstig onthaal zij in het begin ook ondervond. Indien gij niet volhardt, zult gij geacht worden het opgegeven te hebben, maar aanhouden en sterk kloppen op de deur der genade zal u eindelijk het gewenste goed geven. “Ik zeg ulieden, hoewel hij niet zou opstaan en hem geven omdat hij zijn vriend is, nochtans om zijner onbeschaamdheids wille zal hij opstaan en hem geven zoveel als hij er behoeft” (Lukas 11:8).

Men zou hier tegen kunnen inbrengen, dat de Heere soms zegt: “Spreek niet meer tot Mij van deze zaak”. Ik antwoord, dat kan voorkomen zoals bij Mozes: “Doch de Heere verstoorde Zich zeer om uwentwille over mij, en hoorde niet naar mij; maar de Heere zeide tot mij: Het zij u genoeg, spreek niet meer tot Mij van deze zaak” (Deuteronomium 3:26). Doch in zo'n geval toont de Heere aan Zijn volk, dat de zaak waarom zij gevraagd hebben, hun niet onmisbaar nodig is. En de hulp des Geestes wordt hun onthouden wanneer zij willen bidden om die bijzondere zaak.

4. Zij moeten alle hun voorkomende noden in nieuwe smeekschriften bij dezelfde troon van genade brengen. Ook wanneer vroegere smeekschriften nog onbeantwoord zijn. Zij moeten dan oude en nieuwe behoeften gedurig aan den Heere voorleggen. Het is een van de wegen des Heeren, waardoor Hij Zijn volk biddende houdt zonder vertragen, dat Hij ze bij hun druk nog een last geeft, die zwaar is om te dragen. Die bijkomende last bestaat soms in duisternis in de ziel of moedeloosheid, doch die last neemt God menigmaal weg op het gebed, en daarna kunnen zij gemakkelijker dragen. Deze tussenkomen verzwaringen van hun druk, die op het gebed worden verlicht, versterken in hen de genaden van geloof en hoop, om te wachten en uit te zien naar vervulling van hun gemis.

5. Zij moeten er naar staan het geloof in de belofte niet te verliezen, en vertrouwend uitzien naar de vervulling der belofte, hoewel de raderen der Voorzienigheid in een tegenovergestelde richting schijnen te gaan. “Abraham, niet verzwakt zijnde in het geloof, heeft zijn eigen lichaam niet aangemerkt dat alrede verstorven was, alzo hij omtrent honderd jaren oud was, noch ook dat de moeder in Sara verstorven was. En hij heeft aan de belofte Gods niet getwijfeld door ongeloof, maar is gesterkt geweest in 't geloof, gevende God de eer” (Romeinen 4:19 en 20). De Voorzienigheid is niet onze Bijbel. De werken Gods mogen zeer verscheiden zijn, maar het Woord der belofte is altijd hetzelfde, het wankelt niet. Het is een krachtig getuigenis van vertrouwen op de belofte, waar Gods volk mag zeggen: “Daarom zullen wij niet vrezen, al veranderde de aarde haar plaats, en al werden de bergen verzet in het hart van de zeeën” (Psalm 46:3).

6. Zij moeten blijven hopen op de beloofde zaak, hoewel zij voor bergen van onwaarschijnlijkheden staan. “Daarom opschortende de lendenen uws verstands, en nuchter zijnde, hoopt volkomenlijk op de genade die u toegebracht wordt in de openbaring van Jezus Christus” (1 Petrus 1:13). Het geloof opent de deur der belofte, hoop ziet het gezegende antwoord op het smeekschrift in des Konings hand, hoewel het lang mag duren eer het overhandigd wordt. Het is goed op den Heere te hopen. “De Heere heeft een welgevallen aan degenen die Hem vrezen, die op Zijn goedertierenheid hopen” (Psalm 147:11).

7. Indien zij te eniger tijd beginnen te wankelen, dan moeten zij daartegen worstelen, opdat zij niet bezwijken. “Werpt dan uw vrijmoedigheid niet weg, welke

een grote vergelding des loons heeft” Hebrëen 10:35). Wanneer geloof en hoop verzwakken, dan vermindert ook de lijdzaamheid. Sta er daarom naar te geloven op hope tegen hope.

Gij, christenen en avondmaalgangers, en wie van u ook, die begeert dat zijn zaken in de hemel worden afgedaan, ga van deze plaats met het vaste voornemen het bij des Heeren deur te houden en niet te vertragen, wat u ook mag overkomen. Hebt een afkeer van het gebed op te geven, of van naar een andere deur te gaan.

Indien gij verzwakt en het opgeeft, zo is uw rechtzaak verloren. Indien het gaat over het eeuwige welzijn van uw ziel, laat dan het roepen niet na, anders is uw ziel verloren. “Zo iemand zich onttrekt, Mijn ziel heeft in hem geen behagen” (Hebrëen 10:38). Weest ernstig en naarstig in het gebruik van de genademiddelen, indien gij uw ziel niet eeuwig wilt verliezen. Indien gij terugdeinst voor moeilijkheden op de weg, zo zult gij niet ten hemel gaan. Maar den vreesachtigen en ongelovigen, is hun deel in de poel die brandt van vuur en sulfer, welk is de tweede dood.

Indien gij aanhoudt en niet vertraagt, zo zal het niet tevergeefs zijn, al moet gij ook lang wachten. “Wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden” (Matthëus 24:13). God zal hen nooit ledig wegzenden, die aanhouden en niet kunnen rusten voordat zij gezegend zijn.

De Heere is wel waard dat wij op Hem wachten. Hij is oneindig boven ons, en Hij heeft lang op ons gewacht. Hoe langer gij wachten moet op ontferming, hoe meer gij de waarde ervan zult beseffen wanneer gij ze ontvangt. De vervulling van de belofte wordt gewoonlijk het langst uitgesteld bij de grootste weldaad. Zie op de grote belofte van de komst van Christus, op welks vervulling de Kerk lang heeft moeten wachten, terwijl mindere beloften reeds waren vervuld.

Gods tijd zal blijken de beste tijd te zijn. Hij kiest de beste tijd voor het schenken van Zijn genade. Een bewijs daarvan is de tijd van Izaks geboorte.

Gij zult in de tijd van uw wachten enige gezegende handvullen ontvangen. “wacht op den Heere, wees sterk, en Hij zal uw hart versterken, ja wacht op den Heere” (Psalm 27:14). “Ten dage als ik riep, zo hebt Gij mij verhoord, Gij hebt mij versterkt met kracht in mijn ziel” (Psalm 138:3).

Sommigen hebben lang gewacht en alles verloren, omdat zij geen geduld hadden nog wat langer te wachten. “Doch de lijdzaamheid hebbe een volmaakt werk, opdat gij moogt volmaakt zijn en geheel oprecht, in geen ding gebrekkelijk” (Jakobus 1:4). “Doch laat ons goeddoende niet vertragen; want te zijner tijd zullen wij maaien, zo wij niet verslappen” (Galaten 6:9).

Amen

uitgesproken te Maxton, 15 juli 1727.

De gezegende uitkomst van het altijd bidden en niet vertragen.

Ik zeg u dat Hij hun haastelijk recht doen zal. Lukas 18: 8c.

Bij een vorige gelegenheid sprak ik over de strekking van de gelijkenis, waarin wij worden aangespoord altijd te bidden en niet te vertragen. Wij vinden deze gelijkenis beschreven in Lukas 18: 18. In het achtste vers, ons tekstwoord, spreekt Christus van de gezegende uitkomst van het aanhoudend gebed.

Onze Heere had in het zevende vers een bemoediging gegeven in de woorden: "Zal God dan geen recht doen Zijnen uitverkorenen die dag en nacht tot Hem roepen?" Hij herhaalt deze bemoediging in ons tekstvers: "Ik zeg u dat Hij hun haastelijk recht doen zal." Dit is een punt van geloof, waarvan veel afhangt. Het gaat hier over het altijd bidden en niet vertragen van Zijn volk, en dat God ze ten laatste zekerlijk zal verhoren. Daarom moeten zij aan Zijn hand blijven hangen, roepende en niet vertragen.

Beschouw nu hén aan wie deze gunst wordt beloofd en verzekerd. Het zijn degenen die "dag en nacht tot Hem roepen." Uit het verband blijkt dat hier bedoeld wordt het volk, dat "altijd bidt en niet vertraagt", welke woorden ik reeds heb verklaard. Zij die hun smeekbeden om voorziening in hun nood voor de Heere neergelegd hebben; zij die Hem aanhangen en bij Hem aanhouden, zonder te bezwijken en zonder het op te geven, worden verzekerd van een gelukkige uitkomst niettegenstaande de verhoring soms lang wordt uitgesteld. Dit is goed nieuws voor smekelingen aan het hof des hemels, ofschoon zij reeds lang op antwoord hebben gewacht, zodat het schijnt dat zij nooit zullen worden verhoord. Dit zal hun nieuwe kracht geven om te bidden, en om voort te gaan als een held die opwaakt van de wijn.

Mogelijk zal men tegenwerpen, *dat deze belofte wordt beperkt tot de uitverkorenen.*

Zo iemand zal zeggen: hoewel ik ook nog zo lang aanhoud, misschien ben ik niet een van Gods uitverkorenen, en daarom kan ik er geen bemoediging uit hebben.

Ik antwoord: De gelijkenis ziet op mensen, onbepaald, want daar staat: "Dat men altijd bidden moet en niet vertragen." Het woord uitverkorenen is geen beperking van de bidders die zullen worden verhoord, alsóf er sommigen zijn die dag en nacht tot God roepen, die niet uitverkoren zijn, en anderen die dag en nacht tot Hem roepen en wèl uitverkoren zijn. Nee, maar het roepen der uitverkorenen dag en nacht, in de zin van de tekst, wordt voorgesteld als een blijk van eeuwige verkiezing. Uit hun roepen dat zij zó doen, wordt afgeleid, dat zij uitverkorenen zijn, en dat zij daarom zekerlijk zullen verhoord worden. De onrechtvaardige rechter hoorde een weduwe voor wie hij geen achting had, hoewel zij voortdurend tot hem kwam. Hoeveel te meer zal een rechtvaardig God hen horen die voortdurend tot Hem komen, daar zij ongetwijfeld uitverkorenen zijn. Indien zij niet uitverkoren waren zouden zij het zekerlijk opgeven, en naar een andere deur gaan.

De weldaad, welke hun beloofd wordt, is, dat Hij "hun recht doen zal." Dat wil zeggen, dat Hij hen ten laatste zal verhoren, tot hun volle bevrediging. Hij zal al hun zaken uitrichten en zij zullen een gelukkige uitkomst hebben. Doch dit wordt uitgedrukt door "hun recht te doen".

Deze woorden tonen aan:

- Ten eerste, dat alle de moeiten waaronder Gods kinderen zwoegen, en die hen roepend om hulp tot God uitdrijven, hun worden aangedaan door hun tegenpartijders, natuurlijke of geestelijke, buiten hen of binnen in hen.

- Ten tweede, dat zij niet in staat zijn zichzelf van hun vijanden te ontslaan, maar dat zij onder hun last moeten zwoegen, totdat een andere hand hem van hen afneemt.
- Ten derde, dat God hen niet alleen wil verlossen, maar hen over de oorzaken van hun droefheid rechtvaardige wraak wil geven.

Wij zien dat de leer die in de gelijkenis gelegen is, wordt uitgebreid met de woorden: "Ik zeg u dat Hij hun haastelijk recht doen zal." Ofschoon zij menen dat zij lang gewacht hebben, evenwel zullen zij moeten erkennen, dat, wanneer zij de zaken in een rechte weegschaal wegen, zij een tijdige verhoring van hun gebeden hebben ontvangen.

Onze Heere Jezus Christus bevestigt de gehele zaak: "Ik zeg u." Hij geeft er Zijn woord op.

De leer in het eerste vers was, dat onze Heere Jezus Christus vriendelijk te kennen gaf aan allen die zaken hebben aan het hof des hemels, dat het noodzakelijk voor hen is, om aan te houden en niet te vertragen, ook al kunnen zij niet bemerken dat zij dadelijk vriendelijk ontvangen worden. Ik wil nu uit de gehele gelijkenis van het eerste tot het achtste vers het volgende stellen.

LEER. Om allen die zaken aan het hof des hemels hebben, te bewegen, dat zij moeten aanhouden en niet vertragen, welke harde dingen zij ook ontmoeten. Zolang zij voor de deur liggen, heeft onze Heere Jezus te kennen gegeven, dat zulke smekelingen zeker zullen verhoord worden tot vergenoeging van hun harten. Hij doet dit haastig op Zijn tijd, hoe verdrietig het verloop van hun zaak voor een tijd mag schijnen te zijn. In 't kort, Jezus Christus heeft Zijn Eigen woord ervoor gegeven, dat zulke smekelingen aan het hof des hemels, die aanhouden en niet vertragen, zeker zullen verhoord worden tot voldoening van hun hart, en dat wel haastelijk.

In de verhandeling van deze leer, zal ik aantonen:

- I. Welke behandeling bidders ondervinden aan het hof des hemels, waaronder zij in gevaar zijn, het op te geven.
- II. Waarom bidders in gevaar zijn het op te geven, door de behandeling welke hun geschiedt door het hof des hemels.
- III. Waarom de Heere zulk een behandeling geeft aan alle Zijn smekelingen.
- IV. Wat de betekenis is van de leer die Christus in deze gelijkenis heeft gegeven.
- V. De zekerheid dat zulke bidders ten laatste zullen verhoord worden.
- VI. Hoe zij zullen verhoord worden tot huns harten voldoening.
- VII. Hoe het haastelijk zal zijn, niettegenstaande het lange uitstel.
- VIII. Daarna wil ik sluiten met een woord van toepassing.

I. Ik wil aantonen welke behandeling bidders kunnen ondervinden aan het hof des hemels, wanneer zij gevaar lopen het op te geven.

Ik wil u drie dingen in het algemeen voorstellen.

1. Het gewicht en de druk van hun moeilijk geval, wat het ook zij, mág lang aanhouden, niettegenstaande alle hun gebeden om hulp. Het gaat hun menigmaal, zoals de profeet uitroept: "De oogst is voorbijgegaan, de zomer is ten einde; nog zijn wij niet verlost," Jer. 8: 20. Zij mogen weer en alweer komen tot de troon van genade, met hun last op hun rug, en zo vaak als zij komen, zo vaak moeten zij met hun last weer terugkeren. Dat is afmattend werk. In Jer. 5: 12 lezen wij: "Als gij loopt met de voetgangers, zo maken zij u moede; hoe zult gij u dan mengen met de paarden?"

Hieruit mogen wij verstaan dat het een korte, hoewel scherpe beproeving is te moeten lopen met voetgangers. Maar het is een langdurige beproeving betekent dat men het moet opnemen tegen paarden, die in staat zijn u buiten adem te laten lopen. David zegt: "Wees mij genadig Heere, want ik ben verzwakt; genees mij Heere, want mijn beenderen zijn verschrikt. Ja, mijn ziel is zeer verschrikt, en Gij Heere, hoe lang?" Ps. 6: 3.

2. Het kan wezen dat er geen hulp verschijnt. "Wij zien onze tekenen niet; daar is geen profeet meer, noch iemand bij ons, die weet hoe lang," Ps. 74: 9. Een glimpje van verlossing, hoewel nog ver af, zou zijn gelijk een hartsterking voor vermoeide wachters, hoewel hun nacht lang en donker mag geweest zijn, en er nog geen teken van de dageraad is te ontdekken. De smekelingen zijn geneigd te bezwijken, die, hoewel zij dikwijls luisteren, geen stem kunnen horen; hoewel zij dikwijls opzien naar de troon, geen beweging tot hun verlossing kunnen bemerken. "Mijn ogen zijn bezweken van verlangen naar Uw heil en naar de toezegging van Uw rechtvaardigheid." Ps. 119: 123.

3. Bidders kunnen als een vracht boven op hun last, nog een tussenkomend kruis ontvangen. "Want zij vervolgen die u geslagen hebt, en maken een praat van de smart uwer verwonden," Ps. 69: 27. Deze zijn als druppels uitgestort in een volle beker, welke hem doet overlopen. Zij zijn als smartelijke aanrakingen van een gebroken been, welke de lijder doet menen dat hij zal bezwijken.

II. De tweede zaak waarover wij zouden spreken is, waarom bidders in gevaar zijn het op te geven, wegens de behandeling die zij ondervinden van het hof des hemels.

Op deze vraag willen wij vier zaken noemen.

1. De eerste is natuurlijke zwakheid. "Alle vlees is gras, en al zijn goedertierenheid als een bloem des velds," Jesaja 40: 6. Omdat God dit weet en ziet, zo ontfermt Hij Zich over Zijn kinderen. "Gelijk zich een vader ontfermt over de kinderen, ontfermt Zich de Heere over degenen die Hem vrezen. Want Hij weet wat maaksel wij zijn, gedachtig zijnde dat wij stof zijn," Ps. 103: 13, 14. Wij hebben een zwakke rug, die spoedig buigt onder een zware last. Wij hebben een zwak hart, spoedig verslagen, wanneer God ons tegenstaat. Wij hebben een zwak hoofd, dat gemakkelijk zijn doel uit het oog verliest. Wij hebben zwakke handen die spoedig loslaten, wanneer wij een slag krijgen. Wij hebben zwakke knieën, gereed om te buigen en ons aan de grond te brengen, wanneer wij enige tijd gestaan hebben.

2. Een tweede gevaar is een beschuldigende consciëntie. "Daar is niets geheels in mijn vlees vanwege Uw gramschap, daar is geen vrede in mijn beenderen vanwege mijn zonde," Ps. 38: 4. Schuld is de moeder van vrees, en vrees is een oorzaak van inzinking. De zondaar gaat tot God met zijn smartelijk geval, en hij wordt niet beantwoord. Hij bemerkt dat er een geschil is, hij weet dat hij schuldig staat, en de beschuldigende consciëntie fluistert hem in: "Er is geen hoop."

3. Een derde gevaar hetwelk oorzaak kan zijn, dat bidders het opgeven, is onbekendheid met de wegen van Gods vrijmacht. "Uw weg was in de zee, en Uw pad in grote wateren, en Uw voetstappen werden niet bekend", Psalm 77:20. De verborgenheden in de handelingen der Voorzienigheid hebben vele hoogbegenadigde heiligen in verwarring gebracht, zoals te zien is in Asaf, Jeremia en anderen. Wij zijn geneigd Gods wegen af te meten naar onze wegen, en dat veroorzaakt dikwijls

verzwakking in het gebed. "Want gelijk de hemelen hoger zijn dan de aarde, alzo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen, en Mijn gedachten dan ulieder gedachten", Jes. 55:9.

4. Ten vierde noemen wij als een oorzaak van verflauwing in het gebed, onze neiging tot ongeloof. Wij hebben een geneigdheid te wandelen meer door gevoel dan door geloof. Dit is recht tegenovergesteld aan onze plicht en aan ons belang. Wij zijn geneigd meer onder de indruk te zijn van wat wij zien en gevoelen van de weg der Voorzienigheid, dan van wat Gods Woord ons zegt. Het Woord moet onze regel zijn, en wij moeten de Voorzienigheid verklaren uit de belofte, Dan zullen wij er de hartversterkende kracht uit ontvangen. Maar wij staan te gauw klaar om de belofte door de Voorzienigheid uit te leggen. Maar dan kunnen wij de belofte niet vasthouden en zullen wij vertragen in het gebed. De Emmaüsgangers zeiden: "Onze overpriesters en oversten hebben Hem overgeleverd tot het oordeel des doods, en Hem gekruisigd. En wij hoopten dat Hij was Degene Die Israël verlossen zou; doch benevens dit alles is het heden de derde dag van dat deze dingen geschied zijn," Lukas 24: 20, 21. Jezus antwoordde: "O, onverstandigen en tragen van hart om te geloven al hetgeen de profeten gesproken hebben! Moest de Christus niet deze dingen lijden, en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan?"

III. De derde zaak die wij te beschouwen hebben, is, waarom de Heere zulk een behandeling laat ondervinden door alle Zijn smekelingen.

Eerst zullen wij bezien waarom de Heere zo *niet* handelt.

1. Hij handelt zo niet, omdat Hij er vermaak in heeft. De satan staat gereed om te beweren dat het wèl zo is. Hij stelt aan de uitziende bidder vragen voor als deze: Welk nut is er toch in al dit uitstel? Welke heerlijkheid en eer ontvangt God daaruit? Verkrijgt u voordelen door zulk een weg? Gods volk luistert daar in het algemeen veel te veel naar. Doch het is een leugen dat God zulk een weg met Zijn volk houdt, omdat Hij er behagen in heeft. "Want Hij plaagt en bedroeft de mensen niet van harte," Klaagl. 3: 33.

2. God houdt zulk een weg niet omdat Hij geen medelijden of zorg over u heeft, terwijl u onder uw lasten zwoegt. De satan mag zo'n veronderstelling in de ziel werpen, doch de Heere zegt dat het tegendeel waar is. Wij lezen: "Doch Sion zegt: De Heere heeft mij verlaten, en de Heere heeft mij vergeten." Doch God antwoordt: "Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over de zoon haars buiks? Ofschoon deze vergate, zo zal Ik toch u niet vergeten," Jes. 49: 14, 15. Welke ook de weg des Heeren met u zij, het is een eeuwige schriftuurlijke waarheid: "De Heere is genadig en barmhartig," Ps. 111: 4. Dit is in uw geval een bewijs dat het niet verkeerd met u staat of gaat, want u ontvangt gedurig nieuwe ondersteuning onder uw last. "Het zijn de goedertierenheden des Heeren dat wij niet vernield zijn, dat Zijn barmhartigheden geen einde hebben; zij zijn alle morgen nieuw, Uw trouw is groot," Klaagl. 3: 22, 23. O, zegt de Kerk: "Dit zal ik mij ter harte nemen, daarom zal ik op Hem hopen."

3. God stelt de verhoring niet uit opdat u het gebed zult nalaten, en Hem niet meer lastig zult vallen met uw verzoekschriften. Het haastige ongelovige hart is gereed het zo op te nemen, en het gebed te verzuimen, omdat er geen zichtbaar bewijs van verhoring is. Jeremia zeide: "Ik zal Zijner niet gedenken, en niet meer in Zijn naam spreken," Jer. 20: 9. Doch het is Gods wil dat u juist het tegendeel zult doen: "Bid

zonder ophouden," 1 Thess. 5: 17. Christus heeft deze gelijkenis gesproken om deze misvatting te voorkomen.

4. Gods handelingen met Zijn bidders zijn zo niet, omdat Hij besloten heeft hen nooit te verhoren, hoe lang ze ook mogen bidden. De satan wil het zo verklaren, en er wordt te veel naar hem geluisterd. "Heere, hoe lang schreeuw ik en u hoort niet, hoe lang roep ik tot U: Geweld! en u verlost niet?" Hab. 1: 2. Hij heeft immers het tegendeel beloofd. "Roep Mij aan in de dag der benauwdheid: Ik zal er u uithelpen en u zult Mij eren," Ps. 50: 15. Onze Heere verzekert u dat in onze tekstwoorden.

Ten tweede zullen wij aantonen waarom de Heere Zijn volk soms een lange tijd van wachten oplegt.

Eerst in het algemeen.

God handelt zo met de bidder met een heilig, wijs en gepast doel. Het is noodzakelijk voor Zijn eer en voor uw ziel. Geloof dat op gezag van Gods Woord: "Hij is de Rotssteen, Wiens werk volkomen is, want alle Zijn wegen zijn gerichten; God is waarheid en is geen onrecht, rechtvaardig en recht is Hij," Deut. 32: 4. Er zijn geen onnodige stappen in Zijn heilige weg. Er is noodzaak voor alles wat Hij doet.

Indien iemand hierop tegenwerpt *dat hij niet kan zien dat zulk een weg nodig is voor hem, of hoe God daardoor meer eer zal krijgen,*

Dan antwoord ik daarop, dat u geen bevoegde rechter zijt om te oordelen wat nodig voor u is, en dat u daarom het aan de Heere moet overlaten. "Hij verkiest voor ons onze erfenis," Ps. 47: 5. En in Jer. 10: 23 lezen wij: "Ik weet o Heere! dat bij de mens zijn weg niet is; het is niet bij een man die wandelt, dat hij zijn gang richte." Wanneer u ziek bent laat u het aan uw dokter over, hoe u behandeld zult worden. Indien u een rechtszaak hebt, zo laat u aan uw advocaat over, hoe hij uw zaak zal bepleiten. En wanneer u zaken hebt met het hof des hemels, wilt u het dan niet aan de God des hemels overlaten?

U wilt als kleine bevoegde rechters zijn om te oordelen welke eer God kan verkrijgen door zulk een weg als Hij met u houdt. God kan eer voor Zichzelf doen uitspruiten, waar u niet anders kunt zien dan oneer voor Hem. "Want uit Hem, en door Hem en tot Hem zijn alle dingen," Rom. 11: 36. Geloof dat, en laat aan Hem over de weg te kiezen, waarin Hij die waarheid wil vervullen. Noch Job, noch zijn vrienden, konden een lange tijd zien hoe het zaad van Gods heerlijkheid was in Jobs beproeving. Nochtans is het ten laatste uitgesproten en het bloeit nog tot op deze dag.

Ten tweede zullen wij bezien hoe het tot ons persoonlijk nut is.

1. Onder onverhoorde gebeden zijn de bidders gelijkvormig aan het beeld van Christus op aarde. Zij ondervinden hetzelfde als wat Hij ondervond. God hoorde niet toen Hij riep: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten, verre zijnde van Mijn verlossing, van de woorden Mijs brullens? Mijn God, ik roep des daags maar u antwoordt niet, en des nachts, en Ik heb geen stilte," Ps. 22: 2, 3. Ter gedachtenis aan Zijn dragen van dit kruis, is besloten dat het ook daarna zou zijn de weg van het hof des hemels. Daarom zullen Gods kinderen vroeger of later, in meerdere of mindere mate, dit kruis hebben te dragen. "Want die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook tevoren verordineerd den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn," Rom. 8: 29.

2. Onder uitstel van de verhooring krijgt de bidder meer behoefte aan de grote Voorbidder, en hij roept Hem ernstiger aan dan anders het geval zou zijn. Langdurige pleidooien geven veel werk aan de advocaten en langdurige gevallen aan het hof des

hemels geven veel werk aan de Voorbidder, en Hij ontvangt daardoor veel eer.

3. De wachtende bidder krijgt bij bevinding te zien, hoe Christus Zijn kracht ontplooit, en hoe Hij strijdt met de oude slang, en hoe Hij hem verslaat. Paulus had driemaal gebeden, tot Christus ten laatste tot hem zeide: "Mijn genade is u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij wone," 2 Kor. 12: 9. Een engel des satans had Paulus met vuisten geslagen, doch de hemel zag toe. Zo is er nog een strijd tussen de sterke wederpartijder en een zwak schepsel. Het arme schepsel heeft een zware last op zijn rug. Het roept: Heere, neem het van mij; en hij roept weer; maar geen antwoord. Satan neemt hier de gelegenheid waar, en hij werkt hem tegen, opdat hij de bidder zal doen verflauwen. Maar de strijd duurt voort, en satan wordt verslagen door de verborgen ondersteuning die Jezus aan de biddende strijder geeft.

4. God wil in Zijn eigen weg tonen dat hij dezulken zal verhoren, die het wezenlijk om genade te doen is, en die uitzien naar God in Wiens hand het is. Israël dwaalde in de woestijn, tot dat alle verachters van het beloofde land en zij die God niet geloofden op Zijn woord, gevallen waren. Doch Kaleb en Jozua die de Heere standvastig volgden, werden binnengebracht. De bidders die het opgeven verachten de genade door haar los te laten, of zij verachten God zelf, door met hun zaken een andere weg te kiezen.

5. In een weg van tegenheden wordt de belofte verheerlijkt. Toen de mens in de staat der onschuld was, voerde satan zijn grootste macht aan tegen de bedreiging, om des mensens geloof daarin te schokken. Nu brengt hij zijn macht in het veld tegen de belofte, om te bereiken dat arme zondaren hun greep zullen loslaten. In zo'n geval is er hevige strijd. Het geloof houdt vast, en de duivel trekt. De gelovige ziet dat hij verloren is, wanneer hij loslaat. Hij wil niet loslaten. Daarom, hoewel de vloed hem overstroomt, hij worstelt om zijn greep te houden.

6. God houdt de genade in, tot die dag komt, dat, alle dingen aangemerkt, het de beste tijd is om ze uit te storten. "Toen zeide dan Jezus tot hen vrijuit: Lazarus is gestorven, en Ik ben blijde om uwentwil dat Ik daar niet geweest ben, opdat gij geloven moogt; doch laat ons tot hem gaan," Joh. 11: 14, 15. Weet dan, dat een los en gevoelloos bidden niets zal uitrichten aan de poort des hemels. Diep ernstig moet u zijn, besloten niet weg te gaan op een afwijzing. Wees eerbiedig, bereid u ernstig voor op het gebed en kom aanhoudend met uw verzoek.

Wat wij gezegd hebben mag zondaren bemoedigen tot Christus te komen, hun zaak in Zijn handen te stellen en aan te houden. Bijzonder zij, die afgeweken zijn, en zich niets goeds van Hem durven verwachten, mogen door deze leer bemoedigd worden.

IV. De vierde zaak die wij hebben te beschouwen, is, van welke betekenis de leer is, die Christus in deze gelijkenis heeft gegeven.

Ten eerste. Zondaren zijn zeer geneigd om een uitstel van het hof des hemels te beschouwen als een afwijzing. Satan en hun eigen ongelovig hart vertellen hun dat. Daarom geeft onze Heere expres Zijn woord, dat het niet zo is. Hij zegt dit tot Zijn discipelen in tegenspraak met deze leugens, en om deze dwaling te voorkomen.

Ten tweede. De betekenis van deze gelijkenis is, dat een aanhoudend en vastbesloten gebed, en herhaalde verzoeken om voorziening in onze nood, zeer welkom en aangenaam zijn bij Christus en Zijn Vader. U hoeft niet bang te zijn dat u onmatig

bidt. Hoe vaker u komt, hoe meer u aandringt met ootmoed, hoe meer u welkom zijt. De Voorspraak zal niet moede worden door het stellen van uw smekingen in Zijn handen, en de Vader zal niet moede worden ze uit Zijn hand aan te nemen.

Ten derde. Het gewicht van deze gelijkenis ligt hierin, dat het geloof, ten laatste te zullen worden verhoord, noodzakelijk is om altijd te bidden en niet te vertragen. "Zo ik niet had geloofd dat ik het goede des Heeren zoude zien in het land der levenden, ik ware vergaan," Ps. 27: 13. Bidders die onverschillig zijn of zij gehoord worden of niet, kunnen hun gebruikelijke gebeden voortzetten, zonder geloof van verhoord te worden. Evenwel zullen zij, die in diepe ernst met hun smekingen komen, niet kunnen ontkomen aan een verflauwing in het gebed, zo zij geen dadelijk geloof oefenen. Abraham werd "gesterkt in het geloof, gevende God de eer," Rom. 4: 20.

Ten vierde. Een vierde betekenis is, dat ten laatste gehoor te vinden aan het hof des hemels, wel waard is er op te wachten, al is het ook nog zo lang. De goede uitkomst van het proces dat lang geduurd heeft, weegt wel op tegen de moeite die er aan verbonden was. Het geloof hierin behoort vastgehouden te worden, om de bidder te bewaren voor vertragen.

V. De vijfde zaak in de gelijkenis is de zekerheid voor zulke bidders, ten laatste verhoord te zullen worden.

Hier zou het nodig zijn te herhalen, wat wij hebben gezegd van de plicht altijd te bidden en niet te vertragen, opdat wij mogen weten wie zulke bidders zijn. Buiten alle twijfel, zulke bidders zullen worden verhoord, hoe lang zij ook moeten wachten. Hiertoe kunnen wij onfeilbare bewijzen aanvoeren.

Ten eerste, zij zijn ongetwijfeld Gods eigen kinderen, geroepen uitverkorenen, hoewel zij het dikwijls niet kunnen geloven. "Zal God dan geen recht doen Zijn uitverkorenen die dag en nacht tot Hem roepen, hoewel Hij lankmoedig is over hen?" Lukas 18: 7. Indien zij geen uitverkorenen waren zouden zij nooit zulk een beschikking Gods over hen, uit Zijn hand kunnen aannemen, en toch aanhouden in de gebeden. "De dienstknecht blijft niet eeuwiglijk in het huis, de zoon blijft er eeuwiglijk," Joh. 8: 35. Zou God ten laatste het geroep van Zijn eigen kinderen niet verhoren? Zekerlijk, Hij zal ze verhoren. De begonnen overeenkomst met hun oudste Broeder moet volmaakt worden. "Dit is een getrouw woord; want indien wij met Hem gestorven zijn, zo zullen wij ook met Hem leven," 2 Tim. 2: 11, 12. Indien wij met Hem lijden, wij zullen ook met Hem heersen.

Ten tweede, de natuur, de Naam en de belofte van God komen samen om het te verzekeren. In Zijn natuur is Hij goed en genadig. Hij heeft een hart vol ontferming, teerder dan een moeder over haar zuigeling. Hij is de Hoorder der gebeden, en zou Hij niet beantwoorden aan deze Naam? Ps. 65: 3. Zou Hij Zijn eigen kinderen niet verhoren, en hun gebeden niet beantwoorden wanneer zij lang tot Hem geroepen hebben, en nog steeds roepen? Hij heeft Zichzelf door Zijn belofte verbonden. "Roep Mij aan in de dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen en gij zult Mij eren," Ps. 50: 15. Het zal beschreven worden, wanneer "Hij zich gewend zal hebben tot het gebed desgenen die gans ontbloot is, en niet versmaad zal hebben hunlieder gebed." Psalm 102: 18.

Ten derde, zulke gebeden zijn de vrucht van Zijn eigen Geest in hen, en daarom kan

het niet missen of zij zullen verhoord worden. "Een krachtig gebed des rechtvaardigen vermag veel," Jac. 5: 16.

Misschien zegt u, *dat u zo lang hebt geroepen, en geen antwoord, en dat daarom uw gebeden een werk van de natuur zijn, en niet van de Geest van God.*

Ik zeg u, overeenkomstig het Woord, als u zó lang hebt geroepen zonder antwoord, en nog steeds blijft roept, zonder het op te geven, als u vastbesloten aanhoudt ... ik zeg u, dat uw bidden niet het werk is van de natuur, maar van de Geest van God. Het natuurlijk bidden is een poel die uitdroogt, wanneer het niet regent, maar de Geest des gebeds is een fontein die nooit zal uitdrogen. Indien u versterkt wordt om aan te houden, en niet te verflauwen, dat is een teken dat u wordt staande gehouden door de hand des hemels. Zo was het geval van David: "Ten dage als ik riep, zo hebt u mij verhoord, u hebt mij versterkt met kracht in mijn ziel," Ps. 138: 3.

Ten vierde. Onze Heere Jezus Christus heeft er Zijn woord op gegeven, en zo heeft Hij Zijn eer verpand dat zij zullen verhoord worden. "Ik zeg u dat Hij hun haastelijk recht doen zal." Nu, Hij is de Voorspraak aan het hof des hemels, en Zijn voorspraak is daar nooit geweigerd. Zo rust de eer van de Middelaar, en de verhoring van Zijns volks gebeden, op één bodem, om samen te zinken of te drijven. En Hij is in staat om Zijn eigen eer te verzekeren, en maakt dat uw verhoring niet zeker?

VI. Hoe zullen zij verhoord worden tot huns harten voldoening?

1. Zij zullen ten laatste zien dat hun gebeden zijn aangenomen. Ik zeg niet dat zij ten laatste zullen worden aangenomen, maar zij zullen zien, dat zij reeds aangenomen waren. Velen kunnen niet geloven dat zulke gebeden zijn aangenomen, waarop zij geen antwoord hebben ontvangen. Dat is een misvatting, want de gebeden van hen die aanhouden en niet vertragen, en die uit gesteldheid voortkomen, worden onmiddellijk aangenomen, hoewel er vele jaren over kunnen verlopen voor het antwoord komt. "En dit is de vrijmoedigheid die wij tot Hem hebben, dat zo wij iets bidden naar Zijn wil, Hij ons verhoort," 1 Joh. 5: 14. God handelt met de gebeden van Zijn kinderen, zoals een vader somtijds met de brieven van zijn zoon in verre landen. Hij leest ze met genoegen en met genegenheid, wanneer hij ze ontvangt. Maarhij legt ze ter zijde om ze alle te beantwoorden op de meest geschikte tijd. "Toen antwoordde Jezus en zeide tot haar: o vrouw, groot is uw geloof; u geschiede gelijk gij wilt!"

2. Het antwoord dat zij ontvangen zal hun hart bevredigen. "De nooddriftige zal niet voor altoos vergeten worden, noch de verwachting der ellendigen in eeuwigheid verloren zijn," Ps. 9: 19. God zal hen, volgens Zijn belofte, uitbetalen in antwoord op hun gebeden. Dan zullen hun weklachten veranderen in een blijde rei, en zij zullen uitroepen: "Ik heb lief, want de Heere hoort mijn stem, mijn smekingen," Ps. 116: 1. Hun last zal worden afgenomen, en hun hart zal verblijd en voldaan zijn. "Hij heeft tot mij gezegd: Mijn genade is u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht," 2 Kor. 12: 9.

3. Zij zullen volle vergoeding hebben voor het lange wachten, hoe teleurgesteld zij van tevoren ook waren. "En zij zongen het gezang van Mozes, de dienstknecht Gods, en het gezang des Lams, zeggende: Groot en wonderlijk zijn Uw werken, Heere, u almachtige God; rechtvaardigen waarachtig zijn Uw wegen, u Koning der heiligen," Openb. 15: 3. Terugziende op de weg waarlangs zij zij gekomen, zullen zij moeten erkennen, dat Hij alle dingen wél gemaakt heeft. Zij zullen gaarne erkennen dat alles hun nuttig en nodig was, en dat er niets van gemist kon worden.

4. Zij zullen ontvangen met intrest, overeenkomstig de tijd dat zij moesten wachten, en naar verhouding tot de ontberingen die zij leden toen hun zaak nog hangende was. Hoe langer de vrucht van belofte aan de boom hangt, hoe groter ze wordt. Abraham en Sara wachtten op het beloofde kind tot zij het uiterste van hun dagen bereikt hadden, de naaste stap tot de dood. Doch zij ontvingen met de vervulling bovendien vernieuwing van hun leven.

5. De geestelijke vijanden die in de tijd van de duisternis om hen heen zwierven, zullen verstrooid worden bij de verschijning van dit licht. De heirscharen van Farao waren geducht toen de Israëlieten voor de Rode Zee stonden, maar toen zij door de zee waren gegaan, zagen zij de Egyptenaren dood aan de oever. Zulk een gezicht zullen zij, die aanhouden en niet loslaten, ook eens hebben van de satan en zijn zwarte benden.

VII. Wij zullen nog zien hoe het haastelijk zal zijn, niettegenstaande het lange uitstel.

Ten eerste. De verhoring zal haastelijk komen ten opzichte van het gewicht en de waarde van het antwoord, wanneer het komt. Wanneer de gelovige ziet op de beantwoording van zijn gebeden, en met een oog des geloofs op de waarde daarvan ziet, zo staat hij verwonderd dat hij niet langer heeft moeten wachten. Het gezicht hierop deed de apostel zeggen: "Want onze lichte verdrukking, die zeer haast voorbij gaat, werkt ons een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid," 2 Kor. 4: 17. En Zofar zeide: "Want u zult de moeite vergeten en harer gedenken als der wateren die voorbijgegaan zijn," Job 11: 16.

Ten tweede. De verhoring zal komen op de meest gepaste tijd, op het juiste ogenblik, wanneer het 't meest zal zijn tot eer van God en ten nutte van Zijn volk. Nu, wat op de beste tijd komt, dat komt haast. Ieder ding heeft zijn bestemde tijd. Daarom is der dwazen haast niets dan dwaasheid. De tijden en gelegenheden zijn in des Heeren hand, en alle Zijn werken worden door oneindige wijsheid op de meest gepaste tijd uitgevoerd.

Ten derde. De verhoring zal komen wanneer de bidder er op toebereid is. "Heere, Gij hebt de wens der zachtmoedigen gehoord; u zult hun hart sterken, Uw oor zal opmerken," Ps. 10: 17. Indien het vroeger zou komen, zou het te vroeg zijn. Het mag lange tijd vereisen om de bidder voor te bereiden. Hij moet nog menige les leren, en er moet veel afgebroken worden, voor hij toebereid is.

Ten vierde. Het zal geen ogenblik later komen dan de bestemde tijd. "Want het gezicht zal nog tot een bestemde tijd zijn, dan zal Hij het op het einde voortbrengen en niet liegen; zo Hij vertoeft, verbeid Hem, want Hij zal gewisselijk komen, Hij zal niet achterblijven," Hab. 2: 3. Welke weg het rad van de Voorzienigheid ook draait, het is een rad in het midden van een rad, en derhalve gaat er geen tijd verloren.

Ten vijfde. De verhoring zal als een verrassing komen. Zij zal zijn als een schitterend licht in de ogen van iemand die uit de kerker wordt bevrijd. Zonder twijfel verwachtte de Kerk haar verlossing uit haar Babylonische gevangenschap toen de zeventig jaren geëindigd waren. Zij verwachtten het, en nochtans was de verandering zo groot, zo verrassend, dat zij waren "gelijk degenen die dromen," Ps. 126: 1.

VIII Laten wij nog enkele besturingen geven.

1. Laat iedereen bedenken dat het niet tevergeefs is de Heere te zoeken. Het vertrouwen op God is beter dan het handgeld van de wereld. Ofschoon het wachten aan het hof des hemels moeilijk mag zijn, toch is het een zekere weg om te ontvangen wat ons ontbreekt.

2. Allen die nu hun aangezicht naar de hemel gewend hebben, en die een voornemen des harten hebben de zonde en de wereld te verzaken, en die de Heere niet kunnen loslaten om alles wat zij nodig hebben, moeten niet terugzien, en niet van achter Hem afwijken. "Indien iemand zich onttrekt, Mijn ziel heeft in hem geen behagen." Onthoud dat "die volhardt tot het einde, zalig zal worden."

3. Laat het u niet vreemd voorkomen wanneer u van de hand des Heeren een behandeling ondervindt, waardoor u in gevaar komt van te verflauwen. De Heere wil graag Zijn kinderen op de proef stellen. Wees vastbesloten aan Zijn hand te blijven hangen, kome wat wil, en u kunt er van verzekerd zijn, dat Hij Zich ten laatste zal haasten tot uw verlossing.

4. U die dit avondmaal verlaat met een treurend hart, omdat God Zich verbergt, (en u een hongerig maal hebt gehad) wordt niet moedeloos. Onderzoek liever wat de oorzaken zijn, waarom God Zich verbergt, treur daar over, en vernieuw uw verzoeken bij de troon, met aanhoudendheid. Wat u mist in het openbaar, mag u dan in het verborgen ontvangen.

5. U die onder enige druk verkeert; die lang geteisterd zijt door stormen en geen troost, ja zelfs geen schijn van troost vond, zoek troost in de woorden van de tekst, en geloof ze. Daar u geen vertroosting hebt uit de werken der Voorzienigheid, hang de Heere nochtans aan en vertraag niet. Christus heeft er Zijn woord op gegeven dat uw geval een gelukkige uitkomst zal hebben, hoe hopeloos het ook lijkt.

Indien u bewaard mag worden voor verflauwing in de gebeden, en indien u inwendig versterkt wordt om aan des Heeren hand te hangen, u zult ten laatste verhoord worden tot vrede voor uw hart. Want alzo spreekt de Heere: "Ik zeg u dat Hij hun haastelijk recht doen zal."

3. Het buitengewone geval van de moordenaar aan het kruis

En hij zeide tot Jezus: Heere gedenk mijner als Gij in Uw koninkrijk zult gekomen zijn. Lukas 23: 42.

De liefde die zondaars tot hun begeerlijkheden hebben en de overtuiging van de noodzaak van bekering die de mensen over het algemeen hebben, die beiden elk voor een deel in de mens zijn, brengen hem niet verder dan tot een uitstel van bekering. Satan en het verdorven hart werken samen om het uitstellen te bevorderen, zowel door voorgewende redenen als door verkeerd toegepaste voorbeelden. Onder die laatste is er geen voorbeeld dat méér misbruikt wordt dan dat van de moordenaar die aan het kruis bekeerd werd.

Mijn belangrijkste doel is, u te overtuigen dat dit voorbeeld nooit een aanmoediging kan zijn om uw bekering uit te stellen. Ik acht het hier niet nodig bewijzen te leveren van de oprechtheid van deze man en ik wil ook geen verklaring geven van zijn gebed, wat vol van geloof en berouw was en een bijzonder genadig antwoord ontving, want iedereen kent deze geschiedenis. Zelfs zij die zeer weinig van de Bijbel weten, zullen toch bekend zijn met het voorbeeld van de boetvaardige moordenaar aan het kruis. Velen misbruiken dit voorbeeld tot hun eigen verderf, want zij halen er moed uit om hun bekering uit te stellen totdat zij op hun sterfbed komen.

Wij behoeven er ons niet over te verwonderen dat dit voor velen een struikelblok wordt dat hen tot hun ondergang leidt. Zij horen dat de moordenaar bekeerd werd toen zijn laatste snik nabij was, dat hij een zondig leven had geleid, dat daarop de draad plotseling verbroken werd en hij toch getroost stierf. Zij horen dat zijn hele leven een donkere dag was, tot in de avond de zon met een heldere maar korte schittering doorbrak en daarna onderging. Het is geen groot wonder dat die geschiedenis door onboetvaardige zondaars wordt misbruikt en zo door eigen schuld tot een struikelblok gemaakt, wanneer wij de volgende dingen beschouwen:

1. Zoals een zieke maag het beste eten bederft, zo misbruiken onboetvaardige zondaars de beste dingen tot hun eigen verderf. Zo wordt het voor hen, die van God geleerd zijn, een middel tot hun oprichting, maar voor anderen is het een oorzaak van hun val. Het altaar van God en de hele wet was zo voor de ongelovige joden, Rom. 11: 9. Is zelfs het evangelie en de predikers daarvan niet een reuke des doods voor sommigen? Ja, Christus Zelf is een struikelblok voor hen.

2. Er is een bijzondere gesteldheid in het hart van onboetvaardige zondaars om de Schrift te misbruiken en te verdraaien. Vandaar dat Petrus, als hij over de over de zendbrieven van Paulus spreekt, zegt: "In welke sommige dingen zwaar zijn om te verstaan, die de ongeleerde en onvaste mensen verdraaien, gelijk ook de andere Schriften tot hun eigen verderf," 2 Petrus 3: 16. De Bijbel is een licht en een regel van Goddelijk gezag. En het is te verwachten dat, indien zondaars menen daarin een schuilplaats voor hun zonden gevonden te hebben, zij zich dan inbeelden veilig te zijn. Dit is het best mogelijke middel om de aanklachten van een roepende consciëntie te doen verstommen en de mens naar zijn eigen verderf te drijven.

3. Verkeerd toegepaste bijbelteksten zijn één van de voornaamste delen van satans wapenrusting. Daardoor bevordert en bevestigt hij zijn koninkrijk onder hen die de Bijbel hebben. Zo zei satan tot Christus: "Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelf nederwaarts; want daar is geschreven, dat Hij Zijn engelen van U bevelen zal en dat

zij U op de handen zullen nemen, opdat Gij niet te eniger tijd Uw voet aan een steen aanstoot," Matth. 4: 6. Vandaar dat onreine personen hun consciëntie het zwijgen opleggen met het voorbeeld van David en zij, die zonder noodzaak een eed doen, met het voorbeeld van Jozef, die zwoer bij het leven van Farao of met het zweren van Petrus. Anderen stellen zichzelf gerust met goede voornemens en begeerten, omdat zij in de Bijbel vinden woorden als deze: "Zalig zijn zij, die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden," Matth. 5: 6. Weer anderen menen dat zij nog wel eens tijd zullen vinden zich te bekeren, uit Schriftwoorden als deze: "Maar als de goddeloze zich bekeert van zijn goddeloosheid die hij gedaan heeft en doet recht en gerechtigheid, die zal zijn ziel in het leven behouden," Ezech. 18: 27. Dit maakt het moeilijker om iemand die enig verstandelijk begrip van de Bijbel heeft, te overtuigen, dan iemand die de Bijbel niet kent.

4. Heersende liefde tot enige zonde maakt een mens vaardig om uitvluchten te vinden om hun begeerlijkheden goed te praten. Zo vinden wij in Sauls toespraak tot Samuël: "Zij hebben ze van de Amelekieten gebracht, want het volk heeft de beste schapen en runderen verschoond om de Heere uw God te offeren; maar het overige hebben zij verbannen," 1 Sam. 15: 15. Het is gemakkelijk mensen te overreden van zaken die zij graag als wáár aannemen. Maar wordt er iets verteld dat hun niet aanstaat dan valt het hun niet moeilijk uitvluchten te vinden. Indien mensen gewillig zijn te horen en te doen wat de Heere spreekt, dan doen ze het direct. Zij hebben er een afkeer van om het ook maar één ogenblik uit te stellen.

Om te komen tot het bijzondere voorbeeld wat in onze tekstwoorden verhaald wordt, wil ik opmerken dat hier reden tot hoop is voor arme bevende zondaars om bekeerd en door God aangenomen te worden. Hier wordt evenwel geen grond gegeven aan sluwe, uitstellende zondaars die hun bekering verschuiven tot later, misschien wel tot hun stervensuur.

1. Er is reden tot hoop voor bevende zondaars.

Wij mogen uit het voorbeeld van de moordenaar aan het kruis de volgende lessen trekken.

(1.) Zondaars kunnen lang doorgaan op de weg naar het verderf, die God toch thuis wil brengen tot Zichzelf. Hier is een man, een moordenaar, wiens zondig leven hem tot een kwaad einde bracht, tot een gewelddadige dood en toch vond hij genade. Zie de volgende opmerkingswaardige Schriftwoorden: "Of weet gij niet dat de onrechtvaardigen het koninkrijk Gods niet zullen beërven? Dwaalt niet; noch hoereerders, noch afgodendienaars, noch overspelers, noch ontuchtigen, noch die bij mannen liggen, noch dieven, noch gierigaards, noch dronkaards, geen lasteraars, geen rovers zullen het koninkrijk Gods beërven. En dit waart gij sommigen; maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd in de Naam des Heeren Jezus en door de Geest onzes Gods," 1 Kor. 6: 9-11. Hieruit blijkt dat enkele van de bekeerlingen uit Korinthe vroeger de meest gruwelijke zondaars waren geweest en schuldig hadden gestaan aan de grofste goddeloosheid en toch monumenten waren geworden van overwinnende kracht van vrije genade. Hoe lang hebben Manasse en Saulus het volgehouden en toch, hoe leesbare boetvaardigen werden zij daarna! Saulus werd zelfs een van de uitnemendste heiligen en hij werd een van de meest verhevene van de apostelen.

(2.) Genade wordt soms geschonken aan hen, die in het oog van de wereld er het verst af zijn. Genade passeert dikwijls de besten en daalt neer op de slechtsten. Terwijl hogepriesters, schriftgeleerden en ouderlingen met Christus spotten, wordt de moordenaar aan het kruis bekeerd. De Heere plaatst graag de zegetekenen van Zijn

overwinning in het midden van het koninkrijk van de duivel. Vandaar die belofte: "Zie, Gij zult een volk roepen dat Gij niet kent en het volk dat Gij niet kende zal tot U lopen om des Heeren uws Gods wil en om des Heiligen Israëls wil, want Hij heeft u verheerlijkt," Jes. 55:5.

(3.) Genade maakt verschil tussen hen bij wie geen verschil was. Hier zijn twee moordenaars, beiden aan het kruis. Genade raakt het hart van de ene aan, maar gaat de andere voorbij. Zij bekeert de éne, terwijl de andere verhard sterft. Hoe wáár is de opmerking van Paulus: "Zo is het dan niet desgenen die wil, noch desgenen die loopt, maar des ontfermenden Gods," Rom. 9: 16.

(4.) Zolang er leven is, is er hoop. Hier wordt iemand bekeerd vlak voor zijn laatste snik. Terwijl de laatste korrels uit de zandloper wegrolen werd hij door genade verrast. Zijn ogen, die van te voren gesloten waren, werden geopend en genade overwint het hart dat heel zijn leven was verhard geweest.

Maar ik zal niet bij deze dingen blijven staan. Ik heb meer het gebruik op het oog dat er van gemaakt moet worden.

- Laten zij, die God vroeg zoeken, hieruit bemoedigd worden dat zij Hem zullen vinden. "Ik heb lief die Mij liefhebben en die Mij vroeg zoeken zullen Mij vinden," Spr. 8: 17. Was Hij zo gereed om een boetvaardige ziel, die in het laatste uur kwam, te ontvangen, dan zal Hij zeker gereed staan om hen te ontvangen die vroeger komen. De moordenaar werd niet afgewezen omdat hij lang op zich had laten wachten, maar hij werd aangenomen omdat hij kwam. Kom dan te voorschijn met verzekerde hoop op uw aanneming, wanneer u vroegtijdig opstaat om terug te keren.
- Laten zij niet wanhopen wiens dag bijna voorbij is vóór dat zij hun werk begonnen hebben. Wie weet of niet in de avond mag gedaan worden wat de gehele dag verzuimd werd? Er mag een stevige bries voor de hemel waaien die leven geeft in een oude zondaar en die zijn vlees frisser maakt dan in de jeugd. De deur van de wijngaard staat open voor arbeiders die ter elfder ure in de avond komen. De vrijmacht is niet aan tijd of plaats gebonden, maar er is ruimte in alle omstandigheden.
- Laten wij aan alle wateren zaaien, in de morgen en in de avond. Het hangt af van de werking van vrije genade, wie voorspoed zal hebben. Wij staan gereed om alle hoop te verliezen op een goede uitslag waar mensen zich lang tegen de Heere verzet hebben. Maar Gods zwaar drukkende hand op een mens en een gezicht op de eeuwigheid mag een tijd doen aanbreken waarin de wilde os gevangen zal worden.

*Er is in het voorbeeld van de **bekeerde moordenaar** aan het kruis geen reden tot hoop voor een verharde zondaar die zijn bekering blijft uitstellen tot zijn stervensuur.*

Om deze zaak in het volle licht te stellen zal het goed zijn de volgende dingen te overwegen.

1. Het is een bijzonder zeldzaam voorbeeld. Er is geen voorbeeld hetzelfde als dit in het gehele boek van God te vinden, indien het geval van Achan niet hetzelfde is. De Heere heeft het geval van Achan onder een wolk gelaten, zodat wij daarin niets beslist mogen vaststellen, hoewel wij uit de aard van de liefde het beste voor hem willen hopen. Nu, ik wens dat u hier in overweging neemt:

(1.) Minder dan het voorbeeld van de moordenaar kon niet vermeld zijn om duidelijk te maken dat er een mogelijkheid van aanneming bij God is voor een zondaar op zijn uiterste, nadat hij zijn gehele leven in dienst der zonde heeft

doorgebracht. Indien wij dit voorbeeld niet hadden, wat konden wij dan zeggen tot zulke ellendige doorbrengers van hun tijd? Indien wij zeggen dat er eens iemand was, die zijn reis naar de hemel begon in zijn laatste ogenblikken en binnenkwam, hetwelk betekent dat niemand mag wanhopen, maar houdt dat in dat wij veilig onze bekering kunnen uitstellen? De zon stond eens stil in de dagen van Jozua, hetwelk ons zegt dat zoiets mogelijk is, maar zal iemand daarom zijn werk uitstellen in de hoop dat zoiets weer gebeuren zal? En waarom wilt u uitstellen?

(2.) Omdat één zwaluw geen lente maakt, zo kan ook dit ene geval niet tot een regel worden gemaakt, opdat u of ik daarop zouden vertrouwen. De gewone regel is, dat een mens sterft zoals hij geleefd heeft. Een heilig leven een getroost einde; een genadeloos, zorgeloos leven een ongelukkig en ellendig einde. Ofschoon de Voorzienigheid de gewone weg kan verlaten en in sommigen in een paar minuten mag doen wat in de gewone weg bij anderen vele jaren kost, durft u uw ziele daarop wagen, dat Hij het ook bij u zo zal doen? Mozes vastte veertig dagen en nachten, maar wie zal zich daaraan vrijwillig wagen in de hoop dat zijn leven zonder voedsel gespaard zal worden?

(3.) Zijn er geen sprekende voorbeelden van het tegendeel, waardoor ons wordt meegedeeld, dat mensen die in hun zonde leefden in één ogenblik neergeslagen werden, zonder dat zij tijd kregen zich te bekeren, maar dat vurige wraak een eind aan hun leven gemaakt heeft? Beschouw het geval van Nadab en Abihu over wie vuur van het aangezicht des Heeren uitging en hen verteerden. Of gedenk aan Korach, Dathan en Abiram, of aan Ananias en Saffira, die plotseling stierven met een leugen in hun mond. Doch waarom zal ik voorbeelden noemen van bijzondere personen? Stierven niet miljoenen tezamen in hun zonden door de watervloed die de oude wereld wegvaagde of hoeveel mensen werden gedood toen vuur en zwavel op Sodom, Gomorra, Adama en Zeboïm regende en deze steden met hun inwoners verteerde? Wat menigten waren daar, die gewaarschuwd waren, die de dag begonnen, maar de avond niet haalden? Zal nu dit éne voorbeeld van de moordenaar u moed geven om uit te stellen, niettegenstaande het vreeslijk voorbeeld van miljoenen die plotseling in het verderf zonken?

(4.) In het gunstigste geval kan zulk een zeldzaam voorbeeld als van de moordenaar u brengen tot de gedachte van een mogelijkheid. Dat is niet zoveel als een waarschijnlijkheid, want als wij het zo noemen, dan bedoelen wij een waarschijnlijk voorval, dat, hoewel het niet altijd zo uitkomt, toch in de meeste gevallen wel plaats heeft, zoals een landman méér koren verwacht dan hij uitzaait. Doch uit hetgeen gezegd is blijkt dat in veel gevallen het anders uitkomt dan men verwachtte, namelijk, dat mensen sterven terwijl zij het waarschijnlijk achtten dat zij in leven zouden blijven. Zo is het waarschijnlijk dat, indien u zich niet tijdig bekeert, God u ten laatste genade zal onthouden. Hoe kan dan een mens, die enig geloof heeft dat er een God, een hemel en een hel is, zijn ziel wagen op een mogelijkheid, terwijl het waarschijnlijk is dat hij verloren zal gaan?

*2. Er is voor iemand die zijn bekering uitstelt geen reden om te hopen, want hoewel er twee moordenaars tegelijk gekruisigd werden was er slechts één die genade ontving om zich te bekeren. De ene was wezenlijk een ware boetvaardige, **maar de andere stierf zoals hij geleefd had, verhard in de zonde.** Nee, misschien erger, want toen hij stierf lasterde hij de Zoon van God, voor Wiens rechterstoel hij dadelijk moest verschijnen.*

Nu, over de onbekeerde moordenaar wil ik enkele opmerkingen maken.

(1.) Is het niet mogelijk dat u godlasterend zult sterven, indien u zich niet tijdig

bekeert? U kunt de mogelijkheid daarvan niet ontkennen, omdat u er zo'n duidelijk voorbeeld van hebt in het geval van één van de moordenaars. U hoopt dat u boetvaardig zult sterven evenals de begenadigde moordenaar, maar ik zeg dat het u kan overkomen dat u godlasterend sterft zoals de ander. Het éne kan evengoed gebeuren als het andere. U leeft al uw dagen zonder berouw. Wanneer u op uw doodsbed komt mag God Zijn genade aan u onthouden, die u heel uw leven hebt geweigerd. Hij mag u laten zien dat uw geval hopeloos is voor de eeuwigheid en dat zal u vervullen met wanhoop. En in dat geval is het meer dan mogelijk, ja waarschijnlijk, dat beide, uw tong en hart tegen God zullen opstaan.

(2.) Er is evenveel kans dat u als een onboetvaardige zult sterven als dat u in uw sterven boetvaardig zult zijn. U hoopt uzelf in het einde te bekeren. Waarom? Omdat de moordenaar aan het kruis berouw kreeg? Maar ik moet u zeggen dat uitgestelde bekering tot het laatst van uw leven, u het gevaar doet lopen onbekeerd te sterven, zoals de andere moordenaar. En wie heeft u verteld of uw lot met de een of de ander zal zijn? Nu, als u zich heden bekeert zal uw zaligheid zeker zijn, maar als u het uitstelt, waagt u uw ziel er aan. Overleg eens ernstig bij uzelf of zaligheid en verderf zulke kleinigheden zijn en of u daarin onzeker mag zijn, zodat u niet weet hoe het uitvallen zal.

(3.) Het is onbestaanbaar met redelijk denken iets aan het toeval over te laten terwijl u zekerheid kunt krijgen. Bovendien is het bezit of het gemis van het grootste belang. Veronderstel dat een opstandeling gratie kon verkrijgen door een gewillige onderwerping aan zijn vorst en hij zou weigeren totdat hij door de gerechtsdienaars werd weggevoerd, zou dat niet meest onredelijk zijn? Want hij bracht daardoor zijn leven in gevaar terwijl het niet nodig was. Vergelijk dit met het geval van Simeï, 1 Kon. 2: 42. Duizendmaal meer onredelijk bent u in zo'n uitstel van bekering, want nú kunt u zich nog verzekeren van de hemel. Maar het is droevig uit te stellen en uw ziel op het spel te zetten. En als u mist wanneer de beslissing valt, bent u voor eeuwig verloren.

(4.) Waaghalzen vallen zeer ongelijk uit. Bij uitstel is eerder te verwachten dat u onboetvaardig zult sterven, dan dat u dan boetvaardig zult zijn. Slechts weinigen van de grote menigte toeschouwers hadden deel aan het pardon voor de moordenaar. Het grootste deel koos de weg van de andere moordenaar, evenals hij spotten zij.

En naar welke kant zal de balans overslaan? Wat is het meest waarschijnlijk voor u?

Ten eerste. De algemene ervaring zegt ons dat de meeste mensen sterven zoals zij geleefd hebben. Bekering is een bloem, die zelden openspringt op een doodsbed. Een week hart wegens de zonde waardoor God is onteert, wordt zelden gezien in zulken die genadeloos, zorgeloos en vermetel geleefd hebben. Maar die gesteldheid kleeft hen gewoonlijk aan tot hun laatste ogenblik.

Ten tweede. Het is zeker dat weinigen gered worden in vergelijking met hen die verloren gaan. "Want de poort is eng en de weg is nauw die tot het leven leidt en weinigen zijn er die dezelve vinden," Matth. 7: 14. Allen die gezaligd worden, moeten ingaan door de enge poort en dezen zijn weinige. Het blijkt dat de meeste mensen onboetvaardig leven, hoewel zij allen moeten sterven. Daarom volgt, dat weinigen genade ontvangen om zich op het einde van hun leven te bekeren, maar de meesten van hen die onboetvaardig leven sterven ook zo.

Ten derde. Laten wij letten op de droevige dreigementen die uitgeroepen worden tegen zondaars die doorgaan in hun zonde. Laten wij opmerken, wat van hun einde gezegd wordt: "Dewijl Ik geroepen heb en gijlieden geweigerd hebt, Mijn hand uitgestrekt heb en daar niemand was die opmerkte, en hebt al Mijn raad verworpen en

mijn bestraffing niet gewild, zo zal Ik ook in ulieder verderf lachen, Ik zal spotten wanneer uw vreze komt. Wanneer uw vreze komt gelijk een verwoesting en uw verderf aankomt als een wervelwind, wanneer u benauwdheid en angst overkomt," Spr. 1: 24-27.

Ten vierde. De verdorven natuur zit bij u stevig in het zadel. En zij zal u verharden tot in het aangezicht van de dood, zowel als dat zij het nu doet, zo u geen genade van Boven ontvangt. Nu, die verdorvenheid heeft reeds lang in u geheerst zoals uzelf ook wel weet. Maar u hebt geen zekerheid van de genade Gods om ze in u te breken en bekering te geven in uw zo lang onboetvaardig gebleven hart. Ik moet alweer, besluiten dat waaghalzen zeer ongelijk uitvallen.

Ten vijfde. Bekering wordt niet gewerkt doordat de zondaar tot een uiterste benauwdheid wordt gebracht, zoals u zich mogelijk inbeeldt. De verharde moordenaar hing aan een kruis, doodbloedend onder hevige marteling, terwijl hij de eeuwigheid in vooruitzicht had. Daardoor kon hij geen genoeg meer in de wereld hebben. Maar vernederde hem dat? O nee, zijn hart bleef verstokt tot zijn laatste ademtocht. Hij ging de eeuwigheid in en toch voegde hij zonde bij zonde, hij ging de wereld uit zoals hij er in geleefd had, indien niet erger. Wij vinden in Matth. 27: 44 dat nadat de hogepriesters, schriftgeleerden en ouderlingen Christus bespot en beschimpt hadden, ook "de moordenaars die met Hem gekruist waren", zich voegden bij hen die Christus bespotten. Daaruit menen sommigen te mogen concluderen dat de moordenaar over wie Christus Zich ontfermde, Hem eerst beschimpt heeft, tot genade zijn hart verbrak en zijn boze natuur overwon. In Ezech. 24: 13 lezen wij: "In uw onreinheid is schandelijkheid; omdat Ik u gereinigd heb en gij niet gereinigd zijt, zo zult gij van uw onreinheid niet meer gereinigd worden, totdat Ik Mijn grimmigheid op u zal hebben doen rusten." Nu, wijs mij één belofte in de hele Bijbel aan, waar de genade van bekering beloofd wordt aan hen die uitstellen. Het is waar, het evangelieaanbod is algemeen en sluit niemand uit die nog in de wereld is. Maar hoe groot is het gevaar dat de genoemde bedreigingen zullen vervuld worden aan hen die nalaten de hand te leggen op de genade die in het evangelie wordt, aangeboden?

Ten zesde. De krachtigste en meest gepaste middelen van genade zullen niet overwinnen als ze niet samengaan met een bijzondere werking van de Geest. Deze godlasterende moordenaar was dicht bij Christus Zelf en hij hoorde Zijn woorden en zag Zijn smart. Hij zag het voorbeeld van zijn makker, wat hem had kunnen bewegen tot bekering. Want genade was hier aan het werk, waardoor een wonder in de boetvaardige moordenaar werd gewerkt. Deze was voor hem een stervende prediker die hem toeriep berouw te hebben. Het licht van de zon werd verduisterd, de aarde beefde, de steenrotsen scheurden, de graven werden geopend. En toch, in weerwil van al die roepstemmen, stierf hij zonder berouw en met een verstokt hart. Denk daarom, u die meent u gemakkelijk te kunnen bekeren tegen de tijd dat uw laatste uur zal slaan.

Ten zevende. Zij, die hun bekering uitstellen tot hun stervensuur, zijn in het gevaar dat ze dan met iets anders bezig zullen zijn, dan met hun bekering. Dat blijkt uit het geval van de andere moordenaar aan het kruis. De Bijbel vertelt ons: "En een van de kwaaddoeners die gehangen waren lasterde Hem zeggende: Indien Gij de Christus zijt, verlos Uzelf en ons." De dood is de verdelging van het natuurlijk leven en daarom worstelt de natuur tegen de dood, hoewel er geen hoop is. Het was er deze man meer om te doen zijn lichaam dan zijn ziel gered te krijgen. Helaas! is dat niet het geval van de meesten wanneer de dood nadert? Zij hebben zoveel met hun ziekte te doen dat zij nauwelijks tot belangstelling voor hun ziel te brengen zijn.

3. Wij hebben geen bewijs dat de begenadigde moordenaar van te voren zulke

genademiddelen heeft gehad als u hebt.

Wie kan zeggen dat hij ooit het evangelie door Christus of door Zijn discipelen hoorde verkondigen? Zeer waarschijnlijk is hij een losgebroken mens geweest. Indien hij wèl iets over God gehoord heeft dan was het van de schriftgeleerden en Farizeeën, of als hij Christus en Zijn discipelen heeft horen prediken, toch is hij niet teruggedeinsd voor het plegen van een moord.

Wij zullen nog twee opmerkingen maken.

Ten eerste. Het is dwaas, te denken dat zij, die al hun dagen onder de genademiddelen geleefd hebben en ze veracht hebben, even gemakkelijk en rustig zullen sterven als zij die zulke middelen nooit hebben gehad en er voor het eerst van horen wanneer zij op hun sterfbed komen. Het is mogelijk dat iemand bekeerd wordt wanneer hij voor de dood ligt en die dan voor het eerst op zijn doodsbed een indruk krijgt van Christus en van de weg der zaligheid. Maar wat betekent dat voor u, u bent uw leven lang tot bekering geroepen en om tot Christus te komen en u hebt niet gewild. U bent in groter gevaar dan de eersten, die er niet van gehoord hebben.

Ten tweede. De bekering van de moordenaar was ongetwijfeld een volkomen verrassing voor hem, iets waarnaar hij nooit had uitgezien. Maar u wilt zich bekeren maar dan pas wanneer uw laatste ure aangebroken is. Kunt u geloven dat deze moordenaar zijn bekering heeft uitgesteld in de hoop tegelijk met Christus aan het kruis te sterven en dan de kracht van Zijn genade gewaar te worden? Er is niemand die dat kan geloven. Wat heeft dit voorbeeld u dan te zeggen? Zeker dit, dat het niet verstandig van u is om een zelfde gunst te verwachten als die waarmee iemand bij hoge uitzondering verrast werd.

4. *Deze moordenaar werd bekeerd toen hij op het punt stond van door de hand der justitie te sterven.* Toen hij tot een openbaar voorbeeld voor de wereld gesteld werd en toen hij als een misdadiger wegens zijn misdaad gewelddadig ter dood werd gebracht, werd hij bekeerd aan het kruis en niet op een doodsbed. Hij werd waarschijnlijk afgesneden in het midden zijner dagen. Hij stierf niet door de loop van de natuur en niet door enige ziekte, maar hij werd ter dood gebracht als straf op zijn boze daden.

(1.) Het is duidelijk dat goddeloze mensen, die wegens hun zondige loop door de wereld, ontijdig moeten sterven op grond van de wetten van het land, zoals dieven, rovers, moordenaars en dergelijke, bekeerd kunnen worden in hun laatste ure. Maar hoe zal het met u gaan, die hoopt op uw bed te sterven, terwijl u uw bekering uitstelt? Maar zijn zij niet het meeste dwaas, die bij een rustig leven steeds hun bekering uitstellen, in de hoop genade te zullen vinden in hun laatste ogenblikken? Zij zijn ongetwijfeld dwaas en zo bent u, die zo leeft, in het oog van anderen wiens ogen God geopend heeft.

(2.) Wanneer wij het geval van deze moordenaar, die om zijn misdaden werd gekruisigd en dat van andere misdadigers die ter dood worden gebracht, vergelijken met het geval van mensen die zonder berouw hebben geleefd en in hun bed sterven, dan moeten wij zeggen, dat hoewel genade vrij is voor beiden, er menselijkerwijze gesproken meer hoop van bekering is voor de eersten dan voor de laatsten.

Wij zeggen dit op de volgende twee gronden.

1. Het is gemakkelijker een misdadiger op het schavot van zijn misdaad en schuld te overtuigen, dan anderen van hun zonden te overtuigen op hun sterfbed. De ervaring leert dat. Daarom zegt onze Heere: "Voorwaar, Ik zeg u dat de tollenaars en de hoeren u voorgaan in het koninkrijk Gods," Matth. 21: 31. Dikwijls is sabbatschennis, ongehoorzaamheid jegens de ouders, dronkenschap, verzuim van de genademiddelen op het schavot beleden en betreurd, terwijl men de meeste tijd

daarover geen enkel woord hoort vanaf een sterfbed, terwijl er toch in vele gevallen evengoed reden voor was. Wanneer de verdorvenheid van de natuur uitbreekt in sommige afgrijselijke misdaden, die een mens tot een ontijdige dood brengen, dan is er meer kans dezulken te overtuigen van hun schuld dan anderen die dezelfde plaag in zich hebben, maar bij wie het niet zo aan de dag gekomen is.

2. Het gezicht op de eeuwigheid wat de moordenaar aan het kruis had en dat andere misdadigers in zo'n geval hebben is meer schrikwekkend dan wat onboetvaardige zondaars gewoonlijk op hun sterfbed hebben. De ene ziet dat hij zonder uitstel moet sterven en de ander heeft gewoonlijk enige hoop op leven zolang er adem in hem is. Zo moet de verschrikking van de dood op de één zwaarder liggen dan op de ander.

5. De bekering van de moordenaar aan het kruis was een buitengewone openbaring van de macht van Christus, die om bijzondere reden plaats had. *Maar hoewel er ons in getoond wordt wat de Heere kan doen wordt er **toch niet in aangetoond wat Hij gewoonlijk wil doen.*** Om dit te bewijzen zullen wij enkele feiten beschouwen:

1. Deze bekering had op zo'n belangrijk moment plaats als er nooit tevoren was en er nooit weer zijn zal. Het was die gewichtige tijd toen de Heere der heerlijkheid, de Verlosser van de wereld aan het kruis hing en het rantsoen voor de uitverkoren wereld betaalde.
2. Er hadden wonderen plaats in een tijd die God op een bijzondere wijze boven alle tijden beschikt had om wonderen te werken. De tijd toen de Heere de wet gaf op de berg Sinaï was een tijd van wonderen, maar die was niet te vergelijken met deze tijd. Het voornamelijk wonderwerk op Sinaï was, dat God Zijn stem deed horen en een heilige wet uitsprak. Er waren andere wonderen bij als donder, weerlicht en een dikke wolk op de berg met rook en vuur en het geluid van een vreeswekkende bazuin, welk geluid aanzwol en zeer sterk werd, Ex. 19: 16. Maar het voornamelijk wonder op de berg Golgotha was veel groter, want de Zoon van God, de Heiland der wereld, met vele smarten aan hing een kruis en stierf daaraan. Daarom waren de wonderen die daarbij plaats hadden evenredig groter. Want:
 - (1.) De zon werd droevig verduisterd, niet gedurende enkele minuten maar drie uren lang, Matth. 27: 45. De ogen van de zichtbare wereld waren blind geslagen bij het gezicht van de kruisiging van de Heere der heerlijkheid.
 - (2.) Het voorhangsel van de tempel scheurde, zonder dat handen het aanraakten, in tweeën van boven tot beneden. Matth. 27: 51. Dit, om aan te tonen dat de wet der ceremoniën was ingetrokken en de weg tot het heilige der heiligen werd geopend.
 - (3.) De aarde beefde bij de ontzaglijke gebeurtenis van de kruisiging van de Heere des hemels.
 - (4.) De harde steenrotsen scheurden om de aanschouwers en schuldige menigte de hardheid huns harten te verwijten.
 - (5.) De graven werden geopend en vele lichamen der heiligen die ontslapen waren werden opgewekt om aan te tonen dat Christus door Zijn dood de macht van de dood voor Zijn volk had overwonnen, Matth. 27: 51.
 - (6.) De aanschouwers van deze wonderen sloegen op hun borst, ze waren getroffen tot in hun hart, Luk. 23: 48.
 - (7.) De hoofdman over honderd en zijn soldaten werden overtuigd dat Hij die zij gekruisigd hadden, *Gods Zoon* was, Matth. 27: 54.

Nu, op al deze verbazende gebeurtenissen wens ik enkele opmerkingen te maken.

Ten eerste. Is het verstandig dat u, omdat de moordenaar bekeerd werd in zijn laatste ure, in een tijd zoals er nooit geweest was of nooit weer zijn zal, dat u verwacht dat het ook zo met u zal gaan? U mag uzelf dan ook wel in een vurige oven werpen en hopen er ongedeerd uit te komen, omdat de vrienden van Daniël zo eens werden verlost. Indien Christus nog eens zou komen om voor de tweede maal gekruisigd te worden tussen twee misdadigers en u was één van hen om met Hem gekruisigd te worden, dan kon het zijn dat u in uw laatste ogenblikken bekeerd werd. En toch zou u er niet zeker van kunnen zijn. Want het kan zijn dat u evenals de andere moordenaar de verstokte zou zijn. Maar daar die gebeurtenissen niet weer plaats zullen hebben, hoe kunt u dan vertrouwen op zo een late bekering?

Ten tweede. Het is in alle opzichten ongewoon dat tussen al die wonderen van rechtvaardigheid, macht en getrouwheid dat ene wonder van genade aan de moordenaar bewezen werd. Dat dezelfde macht die de steenrotsen scheurde, genadig het hart van één van de moordenaars opende om Christus en Zijn genade te ontvangen? Maar hoe kunt u menen dat de tijd van uw sterven een tijd van zulke wonderen zal zijn? En als dat niet denkt, hoe kunt u dan uzelf bedriegen door uitstel van uw bekering, in de verwachting dat u zo een buitengewone openbaring van Goddelijke genade en ontferming zult ontvangen?

Ten derde. Was het geen heerlijk bewijs van Goddelijke wijsheid, dat, toen de Goddelijke heerlijkheid van Gods Zoon aan het kruis werd verborgen, een straal daarvan doorbrak in de bekering van één van de twee moordenaars die daar tegelijk met Hem aan het kruis hingen? Was het niet betamelijk aan de wijsheid Gods dat, toen de rechters en de overheid en het volk Hem als een misdadiger aan het kruis hadden gehecht, Hij Zijn heerlijkheid liet uitroepen door één van hen die met Hem gekruist waren? Maar wat betekent dat voor u in een tijd nu het reeds lang geleden is dat Christus plaats nam aan Zijns Vaders rechterhand en Zijn heerlijkheid over de gehele wereld wordt uitgeroepen door het evangelie?

Ten vierde. Is het iets vreemds, dat toen onze Heere triomfeerde over overheden en machten, Hij een zegeteken van Zijn overwinning oprichtte op het slagveld? Kol. 2:15. Was het niet zeer natuurlijk, dat Hij, Die, wanneer Hij zou verhoogd zijn, allen tot Hem trokken zou, nu op dat ogenblik één tot Zich trok? Maar welke bemoediging, om uit te stellen tot uw laatste uur, kan dat aan u geven, nu de strijd die Christus gestreden heeft, beëindigd is? En nu, er zijn duizenden zichtbare monumenten van Christus' overwinning door Zijn dood opgericht, maar er zal niet één voor u gevonden worden, indien u zo verstokt sterft als u leeft.

De boetvaardige moordenaar aan het kruis was niet alleen oprecht, maar *hij verheerlijkte Christus meer in zijn late bekering dan u door uw bekering zult kunnen doen*, ook al was u al uw dagen een boetvaardig mens geweest. Ik zal u dat bewijzen.

1. Toen onze Heere in zijn laagste trap van vernedering was, toen beled de moordenaar zijn geloof in Zijn Goddelijke natuur en dat hij Koning des hemels was. "Heere, zegt hij, "gedenk Mijner, als Gij in Uw koninkrijk zult gekomen zijn." Wat een sprekend en wonderlijk geloof was dit, dat terwijl Christus zó vernederd was dat Hij aan een kruis hing, hij Hem evenwel erkende Koning des hemels te zijn. Dat Hij stervende heenging om een koninkrijk te ontvangen, dat Hij alle macht had in de hemel en Hij vol is van ontferming, medelijden en trouw, zodat alleen de herinnering aan hem voldoende zou zijn om zijn eeuwig welzijn te verzekeren. U mag dit alles nu geloven en belijden, maar niet op die tijd, als het toen was. Hij is nu de verhoogde Verlosser, Die ver boven alle hemelen opgevaren is en gezeten is aan de rechterhand Gods. Maar dat te geloven wat is dat, in

- vergelijking met Hem te verheerlijken in Zijn diepste vernedering?
2. Toen anderen Hem als een misdadiger hadden gekruisigd en Hem bespotten en Hem beschimpten als iemand die geen medelijden had verdiend, toen aanbad de begenadigde moordenaar Hem als de Heere van de toekomstige wereld. Misschien aanbidt u Hem nu, maar bedenk hoe weinig dat is in vergelijking met wat de bekeerde moordenaar onder zijn omstandigheden deed.
 3. Hij deed dit alles en meer in het openbaar voor een menigte van toeschouwers die u waarschijnlijk niet zult hebben, wanneer u zult sterven. De moordenaar rechtvaardigde God voor hen allen. Hij veroordeelde zichzelf en deed wat hij kon om zijn arme genadeloze makker, die waarschijnlijk met hem gezondigd had daar hij met hem leed, te overtuigen en te bekeren. Hij veroordeelde hen die Christus hadden gekruisigd en gaf zijn openbaar getuigenis tegen hen als tegen mensen die God niet vreesden.

Om te besluiten:

Bekeer u tijdig en vertrouw er niet op een late bekeerling te zullen zijn. Het voorbeeld van de moordenaar aan het kruis of iets anders mag geen reden voor u zijn om uit te stellen. Vele roepstemmen om tot God weder te keren zijn tot u gekomen. Maar helaas! De meesten worden er niet door geraakt. Daar wij tegenwoordig onder veel tegenheden leven worden wij door Gods voorzienigheid tot bekering geroepen. Hij zegt tot ons als tot de kerk van Eféze: "Gedenk dan waarvan gij uitgevallen zijt en bekeer u, en doe de eerste werken, en zo niet, Ik zal u haastelijk bijkomen en zal uw kandelaar van zijn plaats weren, indien gij u niet bekeert," Openb. 2: 5. God weet waarin onze tegenwoordige beproeving zal eindigen. Maar in deze duistere beschikking over ons kunnen wij duidelijk zien dat de Heere een jaloers God is en de zonden van Zijn volk weet uit te vinden. Bekering zou het beste middel zijn om ons uit onze moeilijkheden te verlossen. Indien er een geest van gebeden en treuren onder ons was vanwege de oorzaken van de twist van de Heere met ons, dat zou een teken ten goede zijn. Maar helaas! het werk van bekering wordt door de meesten uitgesteld van dag tot dag tot men op zijn sterfbed ligt. En wie kan u verzekeren dat u dan nog vergiffenis zult ontvangen?

Ik wil drie dingen zeggen over een sterfbedbekering.

1. Indien zulk een bekering plaats heeft is zij het minst nuttig tot Gods eer en het minst troostrijk voor de mens zelf.
 - (a) Minst nuttig voor God, want in zo'n geval begint de mens zijn werk voor God, wanneer zijn tijd eindigt. Hoewel zij zalig mogen worden, verkrijgt God weinig eer van hen.
 - (b) Minst troostrijk voor de persoon zelf, want hoewel hij zalig wordt, wordt hij behouden als door vuur. Hij gaat langs de rand van de hel naar de hemel. Wanneer hun laatste korrels uit de zandloper wegstromen en hun consciëntie ontwaakt dan, dan zullen ze eerst een vreeslijk gezicht op de eeuwigheid hebben.
2. Doodsbedbekering is zelden oprecht. De koning der verschrikking deed een Farao zeggen: Ik heb gezondigd. Maar welke oprechtheid er is in het grootste deel van die dingen die op een sterfbed beginnen, kunnen wij zien in het geval van velen bij wie de hoop van herstel is opgegeven, maar weer beter worden en dan tonen dat er niets bij hen veranderd is. Bij de beste verschijnselen op een sterfbed is het moeilijk een besluit te maken. Augustinus zei in zo'n geval: *poenitentiam age*; maak werk van bekering. Ik durf niet te zeggen dat zo'n persoon verloren of behouden is, maar maak u werk van uw bekering terwijl u gezond bent.

3. Velen vertrouwen op een sterfbedbeking die echter nooit een sterfbed krijgen. Sommigen vallen onverwacht in de eeuwigheid. Anderen zijn zo gekweld door ziekte, dat zij niet tot een bedaarde gedachte kunnen komen. Weer anderen verliezen het gebruik van hun verstandelijke vermogens. Maar het grootste gedeelte vertrekt zoals het geleefd heeft.

Daarom, bekeer u tijdig en stel niet langer uit opdat u geen verwoesting over uw ziel brengt die nooit hersteld zal worden.

Amen.

4. DE OUDE EN DE NIEUWE MENS IN DE GELOVIGEN

Dit wetende dat onze oude mens met Hem gekruisigd is opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen.

Romeinen 6: 6.

De heiligmaking van zondaars is niet minder een verborgenheid dan hun rechtvaardigmaking. De eerste ontspringt in hen uit het kruis van Christus door middel van het geloof wat de zondaar verenigt met een gekruisigde Christus. Ook vloeit de rechtvaardigmaking van de zondaar voort uit dezelfde bron.

De apostel heeft in het vierde vers van ons teksthoofdstuk verklaard dat de verzekering van de heiligmaking der gelovigen door hen wordt verkregen uit hun wandel "in nieuwigheid des levens," als een gelijkenis van "de opstanding van Christus." Gedurende de veertig dagen na Zijn opstanding leefde Hij op een andere wijze dan vóór Zijn dood, want wij lezen niets anders dan dat Hij na Zijn opstanding "sprak van de dingen die het Koninkrijk Gods aangaan," Handelingen 1: 3.

In onze tekst vinden wij:

1. De grond van verzekering van heiligheid des levens in gelovigen die met Christus verenigd zijn: "Onze oude mens is met Hem gekruisigd." Dit verzekert hen van heiligheid des levens, op dezelfde wijze als het uitdrogen van de fontein verzekert van het uitdrogen van de stroom.

(1.) De fontein van zonde is in de gelovige: "Onze oude mens is met Hem gekruisigd." Hier wordt vastgesteld dat Christus gekruisigd was en dat er een tweemens in gelovigen is, een nieuwe en een oude mens. Want de apostel zegt 'onze oude mens', waarmee hij te kennen geeft dat de oude mens niet de gehele mens is, zoals in de onwedergeborenen. De nieuwe mens is het nieuwe schepsel der genade in de gelovige, of zoals hij vernieuwd is. De oude mens is de verdorvenheid der natuur of zoals hij vernieuwd is. Die oude mens is de verdorvenheid der natuur of zoals hij niet vernieuwd is. Die oude mens is de fontein van zonde in zijn hart en leven.

De staat waarin de oude mens in de gelovigen verkeert is een staat van kruisiging. Hij is aan het kruis genageld wat een staat des doods betekent. Zijn kruisiging is een medekruisiging met Christus, zoals Paulus zegt: "Ik ben met Christus gekruist," Gal. 2: 20. In zover de gelovige door geloof met Christus verenigd is, is de oude mens aan het kruis van Christus genageld, om dezelfde weg te gaan als Christus ging en dat was een zeer smartelijke weg.

(2.) De uitkomst van de aanwezigheid van de fontein der zonde is tweevoudig.

- a. De uiteindelijke uitkomst is dat "het lichaam der zonde te niet gedaan worde." De oude mens is het lichaam der zonde, wat een samenknopsel is van de verscheidene zondige begeerlijkheden die zich stellen tegenover de heilige wet, zoals het lichaam bestaat uit ledematen die overeenkomen met de lichaamsgesteldheid. Nu, het einde van de oude mens, het lichaam der zonde, is zijn vernietiging en totale ondergang. Kruisiging betekent nog niet dood te zijn, maar zij is een onvermijdelijke weg tot de dood. Pilatus wilde dat Christus "gekastijd en losgelaten zou worden," maar de joden wilden Hem gekruisigd hebben, want dat zou Hem uit hun midden doen verdwijnen. Zo ook de oude mens moet niet verbeterd maar geheel en al uitgeroeid worden.
- b. De dadelijke uitkomst is, dat "wij niet meer de zonde zouden dienen." Dat wil

zeggen dat wij vanaf het ogenblik van onze vereniging met Christus niet meer aan de zonde zullen toegeven, om vrijwillig daarin te leven en onszelf als haar dienstknechten aan haar over te geven, opdat wij niet meer als voorheen zullen leven om ze te voldoen. De oude mens kan lang aan het kruis hangen vóór dat hij sterft. Maar zo lang hij aan het kruis leeft, staan zijn handen en voeten hem niet meer ten dienste zoals vroeger, daar zij aan het hout genageld zijn. Hij mag zich nog bewegen, maar dan zal het zijn met pijn en moeite. Zo was het met Christus. Toen Hij aan het kruis hing moest Hij Zijn moeder opdragen aan de zorg van Zijn beminde discipel Johannes, daar Zijn eigen handen en voeten geen vrijheid hadden om haar te dienen zoals voorheen.

2. Wij vinden in onze tekst de zekerheid van de kruisiging van de oude mens, want de apostel zegt: "Dit wetende." Het is niet een zaak van onzekere hoop maar het is een bekende waarheid. Ons verstand kan het niet begrijpen. Geen lichamelijk oog kan onze oude mens met Christus aan het kruis ontdekken. Ook de rede kan het niet afleiden uit natuurlijke beginselen, want de gehele verborgenheid van Christus is bovennatuurlijk. Het kan daarom alleen gekend worden door geloof in het Goddelijk getuigenis. Het is een genade voortvloeiende uit geloof om ons kracht te geven in al onze pogingen tot heiligheid des levens. Daarom moeten wij die waarheid vasthouden en er bij blijven in al onze worstelingen met de oude mens als wij ernstig begeren stand tegen hem te houden.

Om de verschillende bedoelingen van onze tekst aan te roeren, zal ik die in verschillende leerstellingen in het kort verklaren.

Leerstelling I.

In gelovigen die met Christus verenigd zijn is een nieuwe mens, een heilig beginsel; en een oude mens, een fontein van zonde.

I. Waarom worden het heilig beginsel en de verdorven natuur in gelovigen de nieuwe en oude mens genoemd?

1. Zij worden mens genoemd omdat elk van hen de gehele mens bezit, hoewel niet volkomen. Iedere gelovige kan zich in twee geheel verschillende opzichten *ik* noemen. "Want hetgeen ik doe dat ken ik niet; want hetgeen ik wil dat doe ik niet, maar hetgeen ik haat dat doe ik," Rom. 7: 15. Er is niet één deel van de mens dat in Christus is, maar genade heeft er een deel van en verdorvenheid heeft er een deel van. Het is als met de schemering, er is overal licht, en ook overal duisternis, maar de duisternis is in elk deel vermengd met licht. Zo is mijn vernieuwde deel ik, een mens die een verlicht verstand, een vernieuwde wil, geestelijke genegenheden heeft en ik gebruik mijn lichaam in overeenstemming daarmee. Maar mijn onvernieuwde deel is ook ik, die een verduisterd verstand, een opstandige wil, verdorven genegenheden heeft en zijn lichaam dienovereenkomstig gebruikt.

2. Zij worden om twee redenen de nieuwe en oude mens genoemd.

(1.) Omdat de nieuwe natuur wordt geschonken tegenover het verdorven beginsel wat de eerste bezitter was. De verdorven natuur is van dezelfde aard als wijzelf, vanaf onze ontvangenis en geboorte af, en alleen die verdorvenheid had ons in bezit, totdat wij door geloof met Christus verenigd werden. Eerst toen kwam de nieuwe natuur in en daarom wordt de verdorvenheid de oude mens genoemd.

(2.) Zij worden oud en nieuw genoemd op grond van hun verschillende afkomst. De oude mens die in ons is kwam af van de verdorven eerste Adam; de nieuwe mens komt af van de heilige tweede Adam. Zo kan de gelovige, ziende op de verdorvenheid

van zijn natuur, de gevallen Adam zijn vader noemen; en ziet hij op de nieuwe natuur in zich, dan mag hij Christus zijn vader noemen. De tweede Adam die na de eerste kwam maakte de eerste Adam oud. Zo wordt in overeenstemming daarmee, de oude en nieuwe mens in ons voortgebracht.

II. Hoe wordt de gelovige zo gedeeld in twee, in twee mensen?

Dit geschiedt door de kracht van zijn vereniging met Christus, waaruit een gemeenschap van genade met Christus in hem ontstaat. "Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid en heiligmaking en verlossing," 1 Kor. 1: 30. Hierbij zijn twee zaken op te merken.

1. Op het ogenblik van iemands vereniging met Christus door geloof, wordt uit de volheid der genade in de mens Christus een bepaalde mate van elke genade aan hem meegedeeld, zoals de stempel een afdruk geeft op het papier. "Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van de Zoon van God, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus," Ef. 4: 13. "En uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, ook genade voor genade," Joh. 1: 16. Zo wordt het nieuwe schepsel geformeerd, als een nieuwe mens volmaakt in delen, hebbende alle ledematen, daar geen enkele genade geheel ontbreekt.

Vandaar is het dat de nieuwe mens naar Christus beeld wordt geformeerd, zodat hij de volkomen gelijkenis van de man Christus is, zoals Eva van Adam was. Die daad wordt gezegd te zijn, dat "Christus een gestalte krijgt in de gelovige," Gal. 4: 19.

2. Evenwel wordt in de schepping van de nieuwe mens niet een volle mate van elke genade aan de gelovige meegedeeld. "Want wij kennen ten dele," 1 Kor. 13: 9. Dewijl dan alle genaden onvolkomen zijn, hoewel zij alle zonden tegenstaan, zo kunnen zij hart, wil en genegenheden niet volkomen vervullen. Zo is er dan een oude mens overgebleven in de gelovige, wat het beeld is van de eerste Adam, waarin de verdorvenheid blijft woelen.

Zie hier uit ten eerste, dat het leven van de gelovige zolang hij op aarde is niet anders kan zijn dan een worsteling. "Want het vlees begeert tegen de Geest en de Geest tegen het vlees; en deze staan tegen elkander, alzo dat gij niet doet hetgeen gij wildet," Gal. 5: 17. De gelovige is als Rebekka in een andere zin, twee volken in hem worstelende.

Hieruit kunt u besluiten wat de oorzaak is van de vrede en het geruste leven dat de meeste mensen hebben. Het vlees in hen heeft geen tegenstander. In de staat der heerlijkheid heerst genade over alles, zodat daar een volkomen vrede is; in de staat der natuur heerst de verdorvenheid zodat daar ook vrede is, behalve in zover het vlees begeert, en hetzelfde vlees anderdeels vreest, zoals in Bileam, die "het loon der ongerechtigheid liefhad," 2 Petrus 2: 15. Vergelijk dit met zijn woorden in Num. 22: 18 waar wij lezen: "Toen antwoordde Bileam en zeide tot de dienaren Balaks: Wanneer Balak mij zijn huis vol zilver en goud gawe, zo vermocht ik niet het bevel des Heeren mijns Gods te overtreden, om te doen klein of groot." Maar in de gelovige is een strijd tussen vlees en Geest, die lijnrecht tegenover elkaar staan, zodat er een worsteling zal zijn, en geen vrede.

Leerstelling II

De oude mens in de gelovigen is een lichaam des doods, een geheel lichaam, waaraan geen lid ontbreekt.

"Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?", Rom. 7: 24. Dit blijkt uit hetgeen wij reeds gezegd hebben. Zoals wij in onze wedergeboorte elke genade uit de tweede Adam trekken, zo trekken wij in onze natuurlijke geboorte elke

verdorvenheid uit de eerste Adam.

Deze leer mag dienen tot vernedering van gelovigen wanneer zij op hun best zijn. Er is een volledig lichaam der zonde in hen zolang zij op aarde zijn. Indien zij in enige genade uitmunten, dan staat er toch een lid van de oude mens tegenover, zoals drift in de zachtmoedige Mozes. Hebben zij elke genade in zich, toch hebben zij ook elke verdorvenheid in zich, hoewel elke verdorvenheid en elke genade zich niet altijd op zijn sterkst vertoont. Daarom hebben zij genade nodig om tegen elke zonde te waken, want er is nooit een strik in de boze wereld of er is een lid van de oude mens gereed om er mee in te stemmen. "Doodt dan uwe leden die op de aarde zijn, namelijk hoererij, onreinheid, schandelijke beweging, kwade begeerlijkheid en de gierigheid welke is afgodendienst," Col. 3: 5.

Zo is het dan geen wonder dat de gelovige zucht. Want hij is bezwaard, omdat hij een volledig lichaam der zonde met zich om moet dragen. En zij die er niet onder zuchten zijn zekerlijk geheel vlees, daar zij geen nieuwe mens in zich hebben. Als u aan Christus toebehoort kunt u niet nalaten Hem een boodschap te sturen om geheiligd te worden. U hebt u voor Hem neer te leggen met een lichaam der zonde wat alleen Hij kan doden.

Leerstelling III

De oude mens in gelovigen is met Christus gekruist.

Dit houdt twee zaken in:

- I. Christus werd gekruist.
- II. De oude mens in gelovigen is met Hem gekruist

I. Christus werd gekruist.

Hij stierf niet alleen voor ons, maar Hij stierf voor ons de vervloekte, smartelijke, schandelijke en langzame dood op het hout des kruizes, wat wij te herdenken hebben. Christus werd liever tot deze dood geleid, dan tot een andere soort dood, om de volgende redenen:

1. Ten eerste, opdat de eerste zonde die alle zonde in de wereld bracht, duidelijker gelezen zou worden in de straf. Wanneer u de vreselijke angst en het gericht beschouwt die over de Zoon van God, de tweede Adam, gegaan zijn, toen Hij naakt aan een kruis hing, en daar stervende een lange tijd onlijdelijke pijn droeg, moet u dan de brandende toorn van God niet zien tegen de zonde van dat mensenpaar in het paradijs, zich vermakende in de vrucht van de verboden boom, waardoor zij in één ogenblik het beeld van God waarmee zij versierd waren, verloren?

2. Ten tweede opdat de hele wereld mocht zien wat een vernederde en harde staat Christus aanvaardde, door Zich in onze plaats te stellen. Wij waren slaven onder de vloek en Christus nam onze staat van dienstbaarheid op Zich. Hij nam de vloek op Zich daar Hij een dienstknecht onder de vloek voor ons werd. "Hij heeft de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen, en is de mensen gelijk geworden," Filipp. 2: 7. De dood aan het kruis was hiervan een teken, daar het de straf was voor slaven en was in de wet vervloekt. Om de weg tot deze dood te banen werden de Joden aan de Romeinen onderworpen.

Houd in gedachtenis dat Christus gekruist is; begeeft u in gedachten diep in het lijden van de Zoon van God toen Hij voor ons aan het kruis hing, kermde en stierf. Bewonder de weergaloze liefde daarin. Beschouw daarin de strengheid van de

Goddelijke rechtvaardigheid tegen de zonde. Loof de verlossing die zo duur gekocht werd en ontvang ze met dankbaarheid.

Acht het niet vreemd als u een kruis in de wereld hebt. Wanneer u christenen bent, volgelingen van Jezus, waarom acht u het dan vreemd dat u gelijkvormig wordt gemaakt aan uw Hoofd?

II. De oude mens in gelovigen is met Hem gekruist.

Hier zullen wij de vraag bezien wat het is met Hem gekruist te zijn. Ik zal deze vraag beantwoorden door het noemen van de volgende bijzonderheden.

1. Christus hing aan het kruis als een openbaar persoon, als plaatsvervanger van Zijn geestelijk zaad. Hij was de lijdende tweede Adam tegenover de zondigende eerste Adam. Zoals de gelovigen in Adam zondigden zo leden zij in Christus. De wet hing hen allen aan het kruis in Christus hun plaatsvervanger. "Ik ben met Christus gekruist," Gal. 2: 20.

2. Toen Christus aan het kruis hing had hij het lichaam van alle hun zonden op Zich, uw oude mens en mijn oude mens. Zij waren op Hem door toerekening van onze schuld aan Hem, hoewel niet in Hem. "Want Dien Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheids Gods in Hem," 2 Kor. 5: 21. Daarom wordt van onze oude mens gezegd, gekruist te zijn, niet in Hem, maar met Hem.

3. Toen Hij aan het kruis hing nam Hij verdienstelijk de schuld van de gelovigen af en in de uitwerking nam Hij de macht, de besmetting en zelfs het wezen van de zonde weg. Zoals de schuld werd weggenomen moesten ook de gevolgen verdwijnen. Want de kracht der zonde is de wet, waardoor de zondaar onder de vloek wordt gedood, 1 Kor. 15: 56.

4. Zodra de zondaar door geloof met Christus verenigd wordt, worden de verdienste en kracht van Christus' lijden op het kruis wezenlijk aan hem toegepast. Daar zijn schuld is weggenomen, is er een heersend beginsel van genade in hem geplant, die de gehele mens doortrekt, waardoor de heerschappij der zonde verbroken wordt, "want de zonde zal over u niet heersen," Rom. 6: 14, en de besmetting wordt weggenomen voor zover als hij een nieuwe mens is, door "het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes." Zo is de gelovige een beeld van Christus aan het kruis.

1. Zie dan, u die aan het avondmaal komt, dat de kruisiging van de oude mens, van het lichaam der zonde in u, geheel afhangt van uw vereniging met Christus door geloof. Het sacrament is ingesteld om die vereniging te verzegelen en te versterken. Daarom behoort uw voornaamste werk aan de tafel te zijn, u nauw met een gekruiste Christus te verenigen. Hoe meer u daarin vordert, hoe meer de dood van de zonde verhaast zal worden. Maar zij die in hun avondmaal houden niet de dood van de zonde zoeken, vergeten het doel van Christus' kruisiging, dat het lichaam der zonde, met Hem gekruisigd zijnde, te niet gedaan moet worden.

2. De oude mens in gelovigen is in een staat des doods, hoewel de dood nog niet is ingetreden. Hij is met Christus gekruist. Hij mag zich in hem nog roeren en bewegen en hevig worstelen, zoals een stervend mens worstelt met de dood. Maar hoe hij zich ook zal inspannen, hij is aan het kruis gehecht en daar zal hij niet afkomen vóór hij zijn laatste adem uitgeblazen heeft.

3. De praktijk der Godzaligheid is een pijnlijk werk. Daarom moeten christenen het niet vreemd achten, dat zij dikwijls in de doding der zonden tot in hun hart gepijnigd worden. De heiligen in heerlijkheid hebben geen pijn meer want de oude mens in hen

is verdelgd. Maar de heiligen op aarde hebben een onvernieuwd deel wat aan het kruis hangt en niet anders kan doen dan hen pijnigen. Er zijn rechterogen die uitgetrokken moeten worden. De gelovige heeft een pijnlijke worsteling in het verloochenen van zichzelf, zijn begeerlijkheden te kruisigen en te worstelen tegen zijn eigen vlees en bloed. De Voorzienigheid werpt een speer in de zijde van de oude mens, door pijnlijke verzoeken en beproevingen. Zijn benen worden gebroken door teleurstellingen van verschillende aard, om zijn dood te verhaasten. Dit kan niet anders dan pijnlijk zijn.

4. De oude mens heeft een taai leven. De kruisiging is een langzame dood. Er moet een oefening van geduld zijn in de loop van een christen. Er moeten vele gevechten geleverd worden vóór de volkomen overwinning wordt behaald. De oude mens mag vele wonden ontvangen eer hij valt. Nadat hij keer op keer neergeworpen is, zal hij weer opstaan en het gevecht opnieuw beginnen, tot hij de laatste slag onmiddellijk door 's Heeren hand ontvangt.

Een ernstige vraag is: *Waarom staat de Heere aan de oude mens der zonde toe om nog in Zijn volk te wonen na hun bekering? Waarom wordt de zonde niet uitgedreven bij de eerste inkomst van genade?*

Onze tekst voert een gewichtige reden daarvoor aan en wel deze, dat de leden gelijkvormig moeten worden aan hun Hoofd. Christus legde bij de eerste ontmoeting het lichaam der zonde dat door toerekening op Hem lag, niet af. Nee, Hij had er een hevige worsteling mee aan het kruis gedurende drie uren, tot Hijzelf door toegerekende zonde aan het kruis stierf. Nee, als wij goed rekenen lag het zwaar op Hem gedurende een tijdperk van drieëndertig jaren. Alleen aan het kruis was het heetst van het gevecht, dat eindigde in Zijn dood en begrafenis, waardoor Hij het geheel aflegde. Zoals toegerekende zonde op Christus het Hoofd was gedurende Zijn hele leven, zo blijft inwonende zonde in gelovigen, Zijn leden, hun ganse leven lang. De oude mens wordt met Hem gekruist.

Leerstelling IV

Door kracht van het kruis van Christus zal de oude mens in de gelovigen ten laatste geheel en al vernietigd worden.

Wij mogen hier vragen:

Vraag 1. Welke ondergang is het die de oude mens in gelovigen heeft te verwachten?

Wij zullen met het beantwoorden van deze vraag onze uitleg beëindigen en deze waarheden toepassen.

De oude mens gaat zijn vernietiging tegemoet, met al zijn kwade vruchten en overblijfselen, die met hem tot de oude Adam behoren.

1. De oude mens zal uitgeroeid worden, ten uiterste verdelgd worden uit allen die van Christus zijn. Hoewel hij hen lange tijd vertreden heeft en in hun bloed gebaad heeft, toch komt de tijd dat er geen enkele voetstap meer van hem zal bespeurd worden, want wij lezen van "de geesten der volmaakte rechtvaardigen," Hebr. 12: 23. De dag zal komen dat er niet de minste schuld meer in hen zal gevonden worden en huns Vaders aangezicht nooit meer tégen hen zijn zal, want "het volk dat daarin woont zal vergeving van ongerechtigheid hebben," des. 33: 24. Dan zal de oude mens geen macht meer over hen hebben ter overwinning, en zal geen inwoning meer in hen hebben. De oude mens zal weggeworpen worden als een onrein ding. Alsdan zal de nieuwe mens alles alleen bezitten, zonder enige tegenstand in alle eeuwigheid meer te ontmoeten.

2. Het zondige, verdorven lichaam afkomstig van de oude Adam, hetwelk ons in

de val is aangekomen, zal wel tot het einde aan alle gelovigen bijblijven doch daarna zal het vernietigd worden. De ziel zal het zondige vlees verlaten, en dat lichaam zal in het graf gelegd worden om daar te vergaan en te verteren totdat het geheel tot stof zal wedergekeerd zijn. Dan zal er geen enkele trek van het beeld of de gelijkenis van de oude Adam meer op bespeurd worden. Doch Christus zal wanneer Hij komt datzelfde stof dus gereinigd zijnde, opnieuw vormen naar Zijn eigen gelijkenis als de tweede Adam.

3. De zichtbare hemelen die hem bedekten en deze aarde die hem droeg en hem voorzag van brandstof voor zijn begeerlijkheden, zullen om zijnentwil in brand gestoken worden en in as verkeren. "Maar de dag des Heeren zal komen als een dief in de nacht, in welke de hemelen met een gedruis zullen voorbijgaan en de elementen branden zullen en vergaan en de aarde en de werken die daarin zijn zullen verbranden," 2 Petrus 3: 10. Vergelijk deze woorden met Genesis 3: 17 waar wij lezen: "Zo zij het aardrijk om uwentwil vervloekt." Doch dat zal niet voor eeuwig gezegd worden. Er is een aarde waar de oude mens enige tijd leefde en er zijn hemelen die hem licht en lucht gaven. Maar Christus zal nieuwe hemelen en een nieuwe aarde maken voor de nieuwe mens, zoals wij in Petrus 3: 13 lezen: "Maar wij verwachten naar Zijn belofte nieuwe hemelen en een nieuwe aarde in dewelke gerechtigheid woont."

4. Alles wat van hem zal overblijven zal in de hel verbrand worden. "En de dood en de hel werden geworpen in de poel des vuurs," Openb. 20: 14. De eerste Adam bracht de oude mens in de wereld en hij verspreidde zijn vergiftige invloed overal. Daarom, zie waar u wilt, u zult in de ganse wereld niets zien waar geen zonde in is of niet enige vrucht der zonde. Doch dan zal alle verdorvenheid van de gelovigen en van nu zuchtende schepselen afgenomen worden en in de poel des vuurs geworpen worden. Alsdan zal er buiten de grenzen van de hel niet de minste zonde of enig gevolg van zonde te vinden zijn.

Vraag 2: Hier mag gevraagd worden, wanneer zal de oude mens zo teniet gedaan worden?

Uit hetgeen gezegd is zult u gemakkelijk begrijpen dat die uitroeiing twee tijdperken zal hebben.

1. Bij de dood van de gelovige en niet eerder. Het kind van God moet er mee worstelen tot zijn laatste dag toe. Zo moest Christus worstelen onder de gevolgen der zonde zoals ze aan Hem toegerekend waren, totdat de dood Hem vrijstelde.

Het is een gewichtige vraag: Waarom moeten gelovigen sterven, want zij zijn toch verlost van de vloek van het verbond der werken?

Ik antwoord daarop: Zij sterven in gelijkheid aan Christus hun Hoofd, opdat zoals de dood in de wereld kwam door de zonde, ook de zonde en haar gevolgen zullen worden teniet gedaan door de dood. De dood is geen betaling voor de zonde, want de zonde zet zich voort in de dood van hen die buiten Christus sterven, zodat zij niet van de zonde verlost worden door de dood. Maar in het sterven van hen in wie een nieuwe en oude mens is, geeft Christus de verlossende slag en Hij doodt de oude mens. Christus geeft uit Zichzelf een volle mate van elke genade aan de gelovige in dit leven, en die genade neemt de gehele mens in, tot doding van de oude mens, zodat de apostel kon zeggen: "Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God," Col. 3: 3. Maar wanneer de ziel het lichaam verlaat zal de oude mens voor goed de gelovigen verlaten in één ogenblik, zoals de duisternis verdwijnt wanneer de zon haar stralen uitschiet.

2. Het tweede tijdperk is de voleindiging der wereld. Dan zullen de laatste sporen

van de oude mens verdwijnen, want dan zullen de gelovigen met verheerlijkte lichamen opstaan. Deze dingen zijn zeker. Zij zijn zeker omdat de dood van Christus de oorzaak is van de dood van de oude mens. Het doel van Zijn dood kan niet verijdeld worden. Hij stond op uit de dood, vrij van de toegerekende schuld en zoals Hij nu in de hemel zit zonder toegerekende schuld, zo zullen de gelovigen met Hem zitten zonder enig overblijfsel van zonde en schuld.

Laten de gelovigen dan moed vatten en de strijd met de oude mens krachtig vernieuwen, want de overwinning zal ongetwijfeld aan hun kant zijn. En wat u betreft die hoofd en hart van de oude mens gezond en fris houdt en die zichtbaar niets van Christus' kruis begeert, het is een bewijs dat u geen zaligmakend belang in het kruis van Christus stelt.

Leerstelling V

Nu, tot de tijd dat de oude mens geheel en al door de kracht van het kruis van Christus teniet gedaan zal zijn, zal de gelovige door de kracht van datzelfde kruis geen dienstknecht meer zijn van de oude mens.

Dat is de vrijheid die de gelovige nu reeds heeft als vrucht van het kruis.

1. De gelovige heeft oprecht van de oude mens als een meester, afscheid genomen. Hij heeft een tijd gehad dat hij als in Ex. 21: 5 zei: "Ik heb mijn heer lief, ik wil niet vrij uitgaan," maar nu haat hij hem met een dodelijke haat en hij zou graag tot elke prijs voor goed vrij van hem zijn. "Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?" Rom. 7: 24. Met de oude mens in hetzelfde huis samen te wonen is een last voor de nieuwe mens.

2. De oude mens zal geen werk meer van hem gedaan krijgen, dan alleen gedwongen werk. "Hetgeen ik haat, dat doe ik," Rom. 7: 15. Hij wil niet meer als tevoren zijn leden "der zonde tot wapenen der ongerechtigheid stellen," hij wil hem niet meer vrijwillig dienen. De oude mens zal nooit meer vrijwillig werk uit zijn handen krijgen, maar hoogstens met een halve wil.

Deze dingen schrijven het vonnis van de dood op de zulken die aan de tafel hun hand aan Christus gegeven hebben en toch voornemens zijn om weder te keren tot de dienst van hun lusten. Indien u van nu af geen worstelend leven tegen de zonde begint, zo hebt u de kracht van Christus' kruis niet gevoeld.

Leerstelling VI

Gelovigen behoren te strijden tegen de oude mens in daden van heiligheid, in het geloof dat hij een gekruisigd man is.

Geloof dat uw oude mens met Christus gekruist is, en u moet uzelf tegen hem inspannen in het gebruik maken van de ingestelde genademiddelen. Indien u het niet gelooft, hoe kunnen uw handen dan sterk zijn, menende dat u alles zelf doen moet zonder hulp van boven? Maar geloof het standvastig dat uw oude mens met Christus gekruist is, dan zult u zijn als een held die versterkt is door de wijn.

Nuttig gebruik.

O, christenen, avondmaalgangers, en allen die het koninkrijk der hemelen zoeken, houdt rekening met het kruis; neemt het zachtmoedig op en draagt het achter Christus. Houdt u niet vreemd over de vurige beproeving. Het kruis is gunstige naam voor een christen: wees verzoend met het kruis.

Voor dat doel overweeg:

1. De noodzaak van het kruis, uit kracht van het Goddelijke voorschrift: "Zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis dagelijks op, en volge Mij." Zij die het kruis verwerpen, verwerpen in feite de hemel. Hoewel de kruisweg een zware weg is, is het toch de koninklijke weg, de enige weg naar de hemel. Door de vurige beproeving van het kruis beproeft God welk metaal geschikt is om tot een vat van heerlijkheid te worden gemaakt, en wie niet. Het is een vreselijk zaak wie hier als onedel metaal wordt verworpen. "De blaasbalg is verbrand, het lood is van het vuur verteerd; tevergeefs heeft de smelter zo vlijtiglijk gesmolten, dewijl de bozen niet afgetrokken zijn. Men noemt ze een verworpen zilver; want de Heere heeft hen verworpen." Jer. 6:29, 30.

2. Christus droeg het kruis vóór u, voor uw belang; en is het zulk een angstaanjagende zaak voor u om het kruis áchter Hem, voor Zijn belang te dragen? Als u aan Zijn kroon deel wilt hebben, wilt u dan uw deel aan Zijn kruis weigeren?, "Zo wij anders met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden." Rom. 8:17. Het is hoogst betamelijk dat de volgelingen van Christus zijn als Hij op weg naar het koninkrijk, om met Hem te worden verheerlijkt. Als het Hoofd een kruis droeg, is het ongepast dat de leden zonder kruis gaan. Als Hij een Man was van smarten, kan men dan van Zijn volgelingen verwachten dat zij hier vol vreugde zijn? Zal de wereld, die een stiefmoeder voor Hem was, een natuurlijke moeder voor ons zijn?

3. Beschouw de relatie van uw kruisen en zorgen met het kruis van Christus, o gelovigen.

(1). Zij leggen het kruis opnieuw op Christus, waaraan zijn leden nu lijden: "Die mij nu verblijde in mijn lijden voor u, en vervulle in mijn vlees de overblijfselen van de verdrukkingen van Christus, voor Zijn lichaam, hetwelk is de Gemeente" Kol. 1:24. En het kruis, dat Zijn leden treft, zal ook het Hoofd raken. "In al hun benauwdheid was Hij benauwd, en de Engel Zijns aangezichts heeft hen behouden; door Zijn liefde en door Zijn genade heeft Hij hen verlost; en Hij nam hen op, en Hij droeg hen al de dagen van ouds." Jes. 63:9. "Want zo zegt de Heere der heirscharen: Naar de heerlijkheid over u, heeft Hij mij gezonden tot die heidenen, die ulieden beroofd hebben; want die ulieden aanraakt, die raakt Zijn oogappel aan." Zach. 2:8. Deze blik op het kruis, waarin Christus Zelf verschijnt bij ons, zal het heerlijker maken.

(2). Het kruis wat Christus droeg legt Hij nu op u, toen Hij het verliet. Christus nam persoonlijk het kruis op, terwijl de vloek op het kruis rustte toen Hij het opnam. Hij nam de vloek weg, en liet het kruis achter. Hij vraagt u om het na Hem op te nemen. O gelovige, het kruishout wordt aan u gelaten, maar de vloek is weggenomen; de spijkers zijn gebleven, maar het vergif waarin zij gedoopt waren, is weg. Hoewel de stieren u stoten, de hoorns waarmee zij Hem stootten zijn afgesneden. Hoewel de alle soorten kruisen u treffen in uw geval, de ziel en het leven van de vurige wet die tegen Hem bliezen, zijn weg.

(3). Zij komen uit het kruis van Christus voort. U zult misschien de bittere zorgen van een christen, niet als de vruchten van het kruis van Christus beschouwen. Maar verwar het niet: zij moeten óf zegeningen óf vloeken zijn. Vloeken zijn zij niet, want "Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons;" Gal. 3:13. daarom zijn zij zegeningen. En als zij zegeningen zijn, vanwaar anders komen zij? "Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus." Efése 1:3. Door het bloed van Zijn kruis bracht Hij de verbondszegeningen voor Zijn volk

voort, en ook het kruis en wat hier bij hoort. "Indien zijn kinderen Mijn wet verlaten, en in Mijn rechten niet wandelen; indien zij Mijn inzettingen ontheiligen, en Mijn geboden niet houden; zo zal Ik hun overtreding met de roede bezoeken, en hun ongerechtigheid met plagen." Psalm 89:31-33. Wij mogen wel instemmen met het kruis, gezien vanuit dit oogpunt.

4. Het kruis is voor de vernietiging van de oude mens, niet van de nieuwe mens. Het is een kruis, wat hard nodig is, tegen onze verdorvenheid. Maar echte genade wordt nooit gedood door het kruis. Zoals de kaars het helderst in de nacht schijnt, en het vuur het felst brand in een sterke vorst; zo heeft de genade doorgaans het best onder het kruis gebloeid. Het is inderdaad een kruis voor onze verdorven wil, die nooit het goede doet, zoals het Hoofd wil. Het is een kruis voor bijzondere begeerlijkheden, die gedood moeten worden. "Maar die van Christus zijn, hebben het vlees gekruist, met de bewegingen en de begeerlijkheden." Gal. 5:24. En deze beiden moeten worden gekruist.

5. Het is het lot van de heiligen door alle tijden heen geweest. En er is geen wegname van het kruis, als wij op de voetstappen van de kudde gaan. Ja, doorgaans hebben degenen die het dierbaarst zijn bij God het diepst uit de bittere drinkbeker gedronken; de uitnemendste in vroomheid en nut, zoals Job; voor vroomheid en bekwaamheid, zoals Heman en Paulus; voor Goddelijke openbaringen aan hen, zoals Jakob en David.

6. Tenslotte, de meesten die nu leven hebben een openbare vervolging vanwege Christus nooit gezien, en nog veel minder gevoeld; hoewel onze vaders een lange en donkere nacht van vervolging hadden. Maar de weg tot de hemel is nog steeds hetzelfde; en daarom is het geen wonder dat God deze weg noodzakelijk acht, en geen andere voor Zijn volk. En wat Hij vroeger nodig achtte hen te beproeven door vervolgers, gevangenschappen en galgen, dat acht Hij nog nodig voor hen, maar door andere middelen.

Ik zal besluiten door u enige hulp te geven om het kruis te dragen.

1. Zie uzelf als vreemdelingen van deze wereld; en houd uw oog op Christus toen Hij door de wereld ging; en op de hemel, als uw thuis, waar u alleen uw rust kan verwachten.

2. Houdt uw geloofsgreep op de belofte van gedragen te worden vast. Jes. 43:2. "Wanneer gij zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn, en door de rivieren, zij zullen u niet overstromen; wanneer gij door het vuur zult gaan, zult gij niet verbranden, en de vlam zal u niet aansteken". Geloof vast dat Christus geen kruis oplegt zonder er rekening mee te houden of het wel te dragen is; smeed dit en zoek het.

3. Tenslotte, zet het kruis in het licht van het Woord, en zie hierin totdat u de blijdschap ervan gewaar wordt, hetgeen Paulus ons verzekert vanuit zijn bevinding, 2 Kor. 12:10: "Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, in smaadheden, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden, om Christus' wil; want als ik zwak ben, dan ben ik machtig." Hieruit volgt:

- (1) Dat een mens die zichzelf bestemd ziet voor de heerlijkheid, blijdschap heeft tijdens zijn beproevingen voor de hemel.
- (2) Hij ziet een genadig God, kruisende onze verdorven neigingen; ziende die dieven aan het kruis, en de hand van God die de ene pijl na de andere in hun hart steekt.
- (3) Gaande over de bergen, zien wij de afdrucken van Christus voetstappen voor ons. Zulk een paradijs is er binnen de doornhaag van het kruis. Amen.

5. Christus, het leven van de gelovige.

Want het leven is mij Christus. Filippenzen 1:21.

In de tijd van bekering, op Christus' bruiloftsdag, is er een heerlijke vereniging van zielen tussen Christus en de gelovigen. Hij heeft de gelovige lief en de gelovige heeft Hem lief. De gelovige steelt het hart van Christus. "Gij hebt Mij het hart genomen, Mijn zuster, o bruid! Gij hebt Mij het hart genomen met één van uw ogen, met een keten van uw hals," Hoogl. 4: 9. Sommigen vertalen het: "Gij hebt mijn hart met het uwe samengevoegd," alsof zij geen twee harten hadden, maar één. En Christus steelt het hart van de gelovige: "Wien heb ik nevens U in de hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde." De gelovige verlangt niets buiten Hem. Het gaat hem als de vrouw op het feest van Cyrus, die zeide, dat zij niemand zag dan haar man.

Christus leeft in de gelovige. Christus is zijn leven. Helaas dat er zovele christenen zonder Christus zijn, die nog nooit de schoonheid van deze Plant van Naam hebben ontdekt. Paulus behoorde niet tot dezen, zoals blijkt uit de tekst, waarin wij enkele zaken zullen beschouwen.

Ten eerste vinden wij daarin, dat het voornaamste van de bevinding van Paulus was: "Het leven is mij Christus."

Sommigen vertalen het: "Christus is mijn gewin in leven en in sterven." Alsof de zin ware: Of ik leef of sterf, Christus is altijd mijn gewin. Doch dit dwingt de tekst teveel, die in het oorspronkelijke woord voor woord loopt als in onze vertaling. (Eng. overz. is: Want mij te leven is Christus). De spreekwijze is inderdaad ongewoon, maar liefde tot Christus, brandende in het hart, wordt meer naar het gevoel uitgedrukt, dan met het verstand.

Toen Hiskia de liefde des Heeren bewonderde, zei hij: "Gij hebt in liefde tot mijn ziel, haar verlost uit de groeve der vertering." (Eng. overz.)

Nu, Christus is alles voor de gelovige: "Het leven is mij Christus". Hij wil zeggen: Ik sta er naar, dat mijn leven, mijn denken en mijn spreken Christus is. Zoals al de lijnen, die van de omtrek naar het middelpunt lopen, elkaar in één punt ontmoeten, zó loopt al mijn preken, al mijn lijden, ja mijn gehele leven uit op Christus, om Hem te behagen en Hem te verheerlijken. Christus was het grote doel van zijn leven, in tegenstelling met de onwedergeboren mens, die zichzelf leeft. De onvernieuwde mens werkt uit, voor en tot zichzelf. Maar in de gelovige krijgt Christus plaats voor Zichzelf. De gelovige handelt uit Hem, tot Hem en voor Hem.

Ten tweede horen wij in dit vers wat het hoofd is van zijn hoop: "Het sterven is mij gewin." De dood, de grote vijand van het menselijk geslacht, zal gewin voor mij zijn. Indien ik een tijdelijk leven verlies, zal ik een eeuwig leven vinden. Ik zal een goede verwisseling maken, van moeite voor eeuwig rust; van een ellendige wereld voor de hemel. Dan zal ik deze Christus, voor Wien ik leef, ten volle genieten. Ik zal Hem verheerlijken in mijn dood, Dien ik verheerlijk in mijn leven.

Ten derde zien wij het verband tussen een heilig leven en een zalig sterven. Het leven is mij Christus, gaat vooraf aan: het sterven is mij gewin. God heeft ze samengevoegd, en niemand kan ze vaneen scheiden.

Velen zouden wensen ze vaneen te scheuren, omdat menigeen is van de gesteldheid van Bileam, die wenste de dood des oprechten te sterven. Zij, die Hem hier verheerlijken, zullen hiernamaals verheerlijkt worden door Hem.

Ten vierde beschouwen wij het verband tussen onze tekstwoorden en de woorden,

die er aan voorafgaan.

De tekstwoorden zijn een verklaring van wat hij even tevoren heeft gezegd in het 20ste vers. Hij had gezegd, dat hij als gevangene te Rome, hoopte Christus te verheerlijken in zijn lichaam. Dit mocht hij doen bij zijn leven of in zijn sterven. Bij zijn leven wilde hij Christus prediken; door zijn dood wilde hij zijn prediking bevestigen. Hij was er niet bekommerd over, in welke van deze twee wegen Christus Zichzelf zou verheerlijken in hem, omdat hij verheerlijkt zou worden door Hem. De reden daarvan was, dat zijn hart overgebogen was om in zijn leven Christus te verheerlijken. Zodat, indien hij leefde, hij in zijn element zou zijn, en indien hij stierf, het zou winst zijn voor hemzelf en voor anderen, en hij zou ook in die weg Christus verheerlijken.

De leer, die wij uit de tekstwoorden trekken, is deze: Christus is het hoofd en het doel van het leven van de gelovige. Wij zullen onderzoeken:

- I. Wat in deze leer wordt verondersteld.
- II. Wat in deze leer begrepen is.
- III. Waarom het zo met de gelovige is.

I. Wat wordt hier verondersteld?

Er wordt verondersteld, dat de gelovige Christus heeft gezien in Zijn schoonheid. "Uw ogen zullen de Koning zien in Zijn schoonheid." Er wordt in Joh. 14: 22 een belangwekkende vraag gedaan: "Heere wat is het, dat Gij Uzelf aan ons zult openbaren en niet aan de wereld?" De uitverkorenen worden verlicht in de kennis van Christus, die zij ontvangen op de dag van Zijn heirkraft. Zover komt de wereld, zelfs de meest verrijnde schijnheilige niet. Maar de gelovige ziet het licht bij Zijn licht, en dat maakt hem Christus alles en in allen.

De verlichting van de Arminianen, die de wil in onzekerheid laat, wordt dikwijls verkregen door verworpenen. Maar de uitverkorenen worden op een andere wijze verlicht. Zij worden gebracht tot de kennis van Zijn naam, en daarom vertrouwen zij op Hem.

Schijnheiligen zien Hem, om zo te spreken, slechts in Zijn gewone klederen. Vandaar dat zij "geen gestalte in Hem zien, dat zij Hem zouden begeren". Vandaar ook, dat zij zo ongemanierd tegen Hem zijn aan Zijn tafel, want indien zij Hem gekend hadden, zij zouden de Heere der heerlijkheid niet gekruist hebben. De gelovigen zien Hem in Zijn koninklijke kleding, omgord met heerlijkheid, en alles wat aan Hem is, zien zij als gans begeerlijk.

Er zijn twee dingen, wat iedere gelovige in Christus heeft aanschouwd, maar wat nooit door een schijnheilige zijn gezien.

- De gelovige heeft in Hem een alles te boven gaande voortreffelijkheid en heerlijkheid gezien. "Wederom is het koninkrijk der hemelen gelijk een koopman, die schone paarden zoekt; dewelke hebbende een parel van grote waarde gevonden, ging henen en verkocht al wat hij had en kocht haar," Matth. 13:45, 46. Zij hebben zoveel in Hem gezien, dat het alle geschapen heerlijkheid heeft verduisterd. Het is, zoals wanneer de zon opgaat, wanneer de sterren hun aanzien verbergen en de kandelaars worden uitgeblust. De zon verduistert kandelaars, maan en sterren. Indien anderen zeggen, dat ook zij dit zien, waarom hebben zij dan een begeerlijkheid liever dan Christus? Waarom is dan Christus hun leven niet?
- Ten andere zien de gelovigen Zijn volheid, Zijn algenoegzaamheid. Ten tijde van hongersnood werd een ezelskop tegen hoge prijs verkocht te Samaria. Zo schijnen de dingen van de wereld zeer belangrijk te zijn, wanneer de volheid van de Middelaar niet ontdekt. De schat kan begraven zijn, verborgen onder de voet van

de bedelaar en daarom gaat hij van deur tot deur. Maar indien hij de schat zag, dan zou hij zijn bedrijf staken en van zijn vermogen leven. Hij zou met Petrus zeggen: "Heere, tot wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens." Zo zou hij van Hem ontvangen dat water, dat in hem zou worden een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven.

II. Wij zullen nu nagaan wat in deze leer begrepen is.

In de eerste plaats noemen wij, dat het leven van de *gelovige geheel opgaat in het leven van Christus*. Paulus zegt: "Gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God. Wanneer nu Christus zal geopenbaard zijn, Die ons leven is, dan zult ook gij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid." Christus zegt van Zichzelf: "Ik leef en gij zult leven."

Wat was Davids bemoediging in al zijn benauwdheid? Het was: "De Heere leeft." Dat maakte, dat hij met vertrouwen zijn lichaam in het graf kon laten leggen, zodat hij mocht zeggen: "Gij zult mijn ziel in de hel niet verlaten, Gij zult niet toelaten dat Uw heilige de verderving zie." De hoop van de gelovige is op Christus gevestigd, en of hij leeft of sterft, hij leeft en sterft in Christus.

De apostel laat ons in onze tekst weten, wat zijn oordeel is, namelijk dat het leven geen waarde heeft zonder Christus. Wat is het leven anders dan een damp? Onze dagen zijn weinig en kwaad. Zij zijn niet begeerlijk in zichzelf, maar om Christus' wil.

In de tweede plaats, is *Christus het voorwerp van het leven van de gelovige*. Zoals de koopman bezig is in zijn bedrijf, zo is de gelovige bezig met Christus. Paulus zegt: "Ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u dan Jezus Christus en Dien gekruisigd." Hoewel de werkingen van het leven des gelovigen verscheiden zijn, lopen ze toch samen in Christus.

Ik zal dit met enkele voorbeelden duidelijk maken.

- Ten eerste. Christus is het voorwerp van de ijver en het onderzoek van de gelovige. "Ja gewis, ik acht ook alle dingen schade te zijn om de uitnemendheid der kennis van Jezus Christus." Hij is de voorname zaak, die zij wensen te kennen. Sommigen waarderen alleen de kennis van de verborgenheid der natuur. Maar de gelovigen waarderen voornamelijk de kennis van de verborgenheid van Christus. Hier zijn alle de schatten van wijsheid en kennis. Niet alleen zoals ze aan de gelovige geopenbaard zijn, maar ook zoals zij in zichzelf zijn. O, wat een omweg nemen mensen gewoonlijk om kennis te verkrijgen!

Paulus nam de kortste weg, toen hij voornam het te houden bij 'Christus gekruisigd'. Dat is het lichaam van godgeleerdheid, waarin de leerlingen van de Geest van God onderwezen worden. "Hij schijnt in onze harten, om te geven verlichting van de kennis der heerlijkheid Gods, in het aangezicht van Jezus Christus."

Zie op Hem in Zijn naturen en ambten. Beschouw wat Hij deed en wat Hij leed, vanaf Zijn ontvangenis tot aan Zijn zitten ter rechterhand Gods, en u zult zien een volkomen geheel, een volledig stelsel van kennis en wetenschap. Wilt u weten wat God is, of wat de mens is van nature, en wat hij is door genade, u kan dat alles leren in de kennis van Christus.

Nu, wat dit onderzoek van de gelovige aangaat, wil ik opmerken, dat soms zijn boek hem uit de hand valt. Hij verliest zijn gezicht van Christus, het aangezicht van Jezus wordt voor hem verborgen. Het gaat hem als Job. Gaat de gelovige voorwaarts of achterwaarts, Hij bemerkt Hem niet. Dit doet hem uitroepen: "Och of ik wist dat ik Hem vinden zou Ik zou tot Zijn stoel komen." Hij is heengegaan, wat heb ik nu meer? Troost, leven en mijn Leidsman zijn weggegaan.

Wanneer de gelovige de natuur van God wil kennen, en wat Hij voor hem is, dan mag hij alles lezen door het voorhangsel van het vlees van Christus. "Dewijl wij dan broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, op een versen en levenden weg, welken Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is door Zijn vlees," Hebr. 10: 19, 20. God, buiten Christus, is een vreeslijk gezicht, voor hen die weten wat zonde is, zoals de gelovige het weet. Hij ziet op Gods ontfermingen door Christus, en dat maakt de kleinste van de zonde groot in zijn ogen. Hij ontvangt een beker koud water als aan hem gegeven uit de zee van Christus' bloed en hij ziet Hem in iedere weldaad. Maar wat hij ook in Hem ziet, daar is altijd nog heel wat meer in Hem te vinden, waartoe de gelovige nog niet is gekomen. "Opdat gij tenvolle kondet begrijpen met alle de heiligen, welke de breedte en lengte en diepte en hoogte zij, en bekennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat u vervuld wordt tot al de volheid Gods," Ef. 3: 18, 19. Er zullen nieuwe paarden uit Zijn schat te voorschijn komen. Het verlangen om meer van Hem te kennen, wordt ontstoken, zoals bij Mozes: Toon mij Uw heerlijkheid.

- Ten tweede. Christus is de keuze van de gelovige. "Wien heb ik nevens U in de hemel. Nevens U lust mij ook niets op de aarde." De gelovige heeft een geheel andere keuze dan de wereld. "Gij hebt vreugde in mijn hart gegeven, meer dan ten tijde als hun koren en hun most vermenigvuldigd zijn." De gelovige kiest Christus boven alles. Hij ziet Hem als dragende de banier boven tienduizend, en alles wat aan Hem is, is gans begeerlijk. Dit volk heeft adelaarsogen en kan gebreken zien in alle geschapen genoegens, maar geen enkel gebrek in Christus.

Er zijn twee gebreken, die zij zien in alle aardse dingen.

Zij zien er in de eerste plaats onbestendigheid in. Zij zien eer en aanzien als een winderige zeepbel, die door kinderen wordt opgeblazen en plotseling uiteen spat. Rijkdom achten zij de naam te zijn van niets, evenals een zwerm vogels, die zich neerzet op iemands grond, en onverwacht wegvliegt.

Zij zien in de tweede plaats ongenoegzaamheid in alles wat de wereld kan geven. Het beste van de wereld is te gering om de begeerte van een onsterfelijke ziel te vervullen. David zegt: "Aan alle volmaaktheid heb ik een einde gezien." De gelovige ziet in Christus een bestendig en genoegzaam goed.

(1) Hij kiest Christus in plaats van allen en boven allen. De Godvruchtige mens weet, dat Jezus algenoegzaam is. Dit is een wijze keuze. Het is het kiezen van de fontein in plaats van de stroom. Welke volmaaktheden ook door het schepsel worden vertoond, de gelovigen vinden ze alle in Christus.

(2) De genegenheden van de gelovige gaan tot Hem uit. Hij is hun schat en daarom is hun hart op Hem gesteld. De genegenheden, die van het ene op het andere vlogen, komen nu samen in Hem. Zoals alle rivieren in de zee lopen, zo lopen alle hun genegenheden tot Christus. Hun liefde gaat uit tot hun Liefste en zij willen niet van Hem worden weggedreven of afgetrokken. "Vele wateren zouden deze liefde niet kunnen uitblussen, ja de rivieren zouden ze niet verdrinken." Hun genegenheid is tot Hem. "Tot Uw naam en tot Uw gedachtenis is de begeerte onzer ziel," Jes. 26: 8.

(3) Des gelovigen hoop is in Christus, zijn blijdschap is in Hem. Hij vindt zijn vertroosting in Hem, en indien enig persoon of zaak iets van zijn liefde heeft, dan is het om Christus' wil. Dit is de neiging van de gelovige ziel. De gelovige is bedroefd, wanneer hij Christus verongelijkt. Zij kermen bitterlijk omdat zij Hem doorstoken hebben. Zij haten de zonde als een gruwelijke zaak, die van Christus gehaat is. Zij vrezen Hem te verbitteren.

(4) Zelfs het lichaam van de gelovige is aan Christus toegewijd. Het is de tempel des Heiligen Geestes. Hun leden zijn wapenen der gerechtigheid. De tong is een instrument tot Zijn heerlijkheid, en zij bewaren hun lichaam, als zijnde van Christus. Daarom, indien Hij hen roept om te lijden voor Zijn naam, dan zijn hun lichaam en leven tot Zijn dienst.

Ten derde. *Christus is het einde van des gelovigen leven.* "Hetzij dan dat wij leven, wij leven de Heere." Hij zoekt Hem te behagen. De gehele wereld is verdeeld in twee soorten: Mensenbehagers en zij die Christus behagen. Paulus zegt: "Indien ik nog mensen behaagde, zo ware ik geen dienstknecht van Christus."

(1) De ware christen heeft zijn eigen wil verloochend, en de wil van Christus genomen voor de zijne. Hij heeft geleerd zich te onderwerpen aan Zijn geopenbaarde wil en aan de wil Zijner voorzienigheid, opdat hij in alle dingen dien mag behagen, Wien hij toebehoort. Hij zoekt Christus te verheerlijken. Zijn leven is een last voor hem, wanneer hij denkt, dat hij niets voor Christus kan doen. Hij is geneigd te menen, dat een dag een verloren dag is, wanneer de eer van Christus niet in zekere mate door hem bevorderd is. Het is zijn werk, en daarvoor leeft hij, om satans koninkrijk neer te werpen, en het koninkrijk van Christus te bouwen.

(2) De eer van zijn Heere is hem dierbaar, en daarom zou hij wensen, met de psalmist "Zijn naam te doen gedenken van elk geslacht tot geslacht." Daarom wil hij voor Christus spreken en zal zich Zijner niet schamen voor de mensen. Wanneer de eer van zijn Koning wordt aangetast, zal hij strijden om ze te herstellen, door te getuigen tegen de zonde. Hij is iemand die Christus zal aanprijzen en Zijn lof zal uitbazuinen, om anderen te overreden Christus lief te hebben. Zijn leven zal ook zó zijn, dat het ter ere is van de Koning. Hij zal arbeiden om in alles een afschrift te zijn van het voorschrift dat Christus heeft gegeven. Indien hij geroepen wordt te lijden voor Zijn naam en zaak, dan zal hij niet weigeren, opdat de Heere verheerlijkt worde.

III. Wij zijn nu gekomen tot het derde punt, dat ik heb genoemd: Waarom het zó met de gelovige is.

Het is zó met hem, omdat Christus in hem leeft. "Ik leef, maar niet meer ik, maar Christus leeft in mij," Gal. 2:20. Dezelfde Geest, Die in Christus woont, leeft in de gelovige. Omdat het Hoofd en de leden beide onder dezelfde invloed staan, zo daalt de olie, die uitgegoten is op het hoofd van onze Hogepriester, ook neer op de zomen van Zijn klederen.

De gelovigen zijn door de Geest van Christus de Goddelijke natuur deelachtig gemaakt. Dit is gebeurt door vereniging met Jezus Christus, en hoe kunnen de leden anders leven dan voor hun heilig Hoofd?

Ten andere, zij ontvingen hun leven door de dood van Christus. Hij kocht hen voor de prijs van Zijn eigen bloed. Geen wonder dan, dat het leven hen Christus is. Zoals Eva werd geschapen uit een rib van Adam, waardoor zij zijn eigen was, zo zijn de gelovigen van Christus. Zij zijn de Zijnen door recht van verlossing, waarom zou Hij hen dan niet geheel hebben? Hij ontvangt niets van hen, dan wat werd gekocht voor een dure prijs. Hierom stierf Hij, "opdat degenen die leven, niet meer zichzelf zouden leven, maar Dien, Die voor hen gestorven en opgewekt is," 2 Kor. 5: 15.

Indien iemand een dief vrijkocht van de galeien, zou hij niet uit dankbaarheid verplicht zijn, van hem te zijn, aan wie hij zijn leven verschuldigd is? Christus kocht ons vrij van de dood, en dat door Zijn eigen dood. Hoe kan de gelovige de prijs overdenken, die voor hem betaald is, zonder te zeggen "het leven is mij Christus?"

O! zegt de gelovige, ik zondigde en God vroeg het bloed van het Lam. Ik maakte de schuld en mijn Man betaalde ze, zou ik dan niet voor Hem zijn?

Er zijn vijf zaken, die hier voor de gelovige van groot gewicht zijn.

Ten eerste, de onuitsprekelijk hoge prijs, die Christus betaalde voor het leven van de gelovige, namelijk zijn eigen dierbaar bloed. "Maar door het dierbaar bloed van Christus, als van een onbestraffelijk en onbevlekt lam," 1 Petr. 1: 19. Deze prijs was het bloed van God. "Zo hebt dan acht op uzelf, en op de gehele kudde, over dewelke u de Heilige Geest tot opziensers gesteld heeft, om de gemeente Gods te weiden, welke Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed," Hand. 20:28. Was een wereld verkruid tot niets, waren alle de engelen beladen geweest met de toorn van God, en was een ieder van hen tienduizend doden gestorven voor ons leven; wat zou het te betekenen gehad hebben bij het sterven van Hem, Die God was. Gelovigen leven voor Hem, omdat zij Zijn heerlijkheid zien, als des Eniggeborene van de Vader. Daarom staan zij stil en verwonderen zich. Zij zijn verwonderd, want ze zien dat de Zoon van God de dood inging, om het leven voor hen te verwerven.

Ten tweede, dat Christus voor hen leefde en voor hen stierf. Wat anders dan Zijn liefde tot hen, deed Hem Zijns Vaders boezem verlaten? Waarom konden de halleluja's van de engelen Hem niet in het hemelhof houden, dan omdat het geschrei van de omkomende uitverkorenen Zijn hart doorgriefde? Daarom kwam Hij neder. Vader, zeide Hij, zij zullen niet verloren gaan. Indien zij iets schuldig zijn, reken het Mij toe, Ik zal het betalen. Ik zal hun plaats innemen. Zij kunnen niet leven, tenzij de wet wordt voldaan door gehoorzaamheid, en rechtvaardigheid wordt bevredigd door voldoening voor de bedreven zonde. Ik zal beide doen. Daarom kwam Hij, en leefde een leven van volmaakte gehoorzaamheid voor hen, en stierf een dood, voldoende voor hun zonden.

Ten derde, is het onophoudelijke van Zijn lijden op aarde van groot gewicht voor de gelovige. Zijn lijden duurde van Zijn geboorte tot Zijn dood, van de wieg tot het graf. Het was niet een gedeelte van het leven van Christus dat voor hen was, maar het was Zijn gehele leven. En hoe kunnen zij nu anders dan hun gehele leven aan Hem geven?

Ten vierde is voor de gelovigen van grote betekenis, dat alles wat zij aan Christus mogen geven, zij dat aan Hem hebben te danken. Iedere zaak, die zij hebben, waarop zij Hem onthalen, iedere daad die zij voor Hem doen, is van Hem afkomstig. Dat zij een ziel hebben, die niet in de hel ligt, dat hebben zij aan Christus te danken, en zal dan die ziel Zijn tempel niet zijn? Dat zij een hart hebben, dat niet vervuld is met verschrikking en met eeuwige wanhoop, dat hebben zij aan Hem te danken, en zal Hij dan dat hart niet hebben? Dat zij een tong hebben, die geen smarten lijdt in de hel, dat hebben zij aan Hem te danken, en zullen zij die tong nu niet voor Hem gebruiken? Hun voeten staan niet in vuur en sulfer en zullen zij die niet gebruiken om Zijn boodschappers te zijn? Hun ogen zijn niet verblind door de rook van de put, en in één woord, zij hebben een lichaam, dat niet in de hel ligt, en zal nu niet alles het Zijne en voor Hem zijn?

Ten vijfde ziet de gelovige de overeenkomst tussen de zetel van zonde in zich en de zetel van lijden in Christus. Zij zondigen in hun lichaam, en Christus leed in Zijn lichaam. Zijn hoofd werd gewond door de doornenkroon. Aan Zijn ogen werd het licht van de zon geweigerd. Zijn tong kleefde aan Zijn gehemelte. Hij gaf Zijn rug dengen, die Hem sloegen en Zijn wangen dengen, die Hem het haar uitplukten; Hij verborg Zijn aangezicht niet voor smaadheden en speeksel. Zijn hart werd als was, het smolt in het midden Zijns ingewands. Zijn zijde werd doorstoken met een speer; Zijn handen en voeten genageld aan het kruis. Zijn kracht verdroogde als een potscherf, en waarom dit alles, dan omdat het lichaam en alle ledematen van Zijn

volk, instrumenten van zonde waren geweest? — En omdat hun zielen de voorname zetel van alles waren, daarom was de ziel van Christus de voorname zetel van toorn, zodat Hij uitriep: "Mijn ziel is geheel bedroefd tot de dood toe". Hun zielen hadden God verlaten, daarom werd Hij verlaten van God. Hoogmoed en alle kwaad woonde in hun zielen, daarom werd Hij tot schande en Hij werd diep vernederd. Is het dan een wonder, dat zij niet meer leven zoals zij tevoren leefden? Is het een wonder, dat zij zeggen: Het leven is mij Christus?

TOEPASSING.

Gebruik. Toont uzelf dan ware christenen te zijn, door Christus het hoofd en het doel te maken van uw leven. Opdat u dat moogt doen, wil ik u raad geven.

1. Verafschuw iedere leer, die strekt om de heerlijkheid van Christus te verminderen. Zijn Godheid blijkt uit het evangelie, en wee over hen, die het evangelie durven gebruiken om Hem te bestrijden. De meeste, indien niet alle ketteren, stoten zich aan deze steen, zodat wij mogen zeggen: "Zalig is hij, die aan Hem niet zal geërgerd worden."

De vervloekte Socinianen tasten Zijn heerlijkheid aan, makende Hem slechts tot een God in naam en vanwege Zijn ambt. De Rooms en gaan dezelfde weg, door hun missen, aflaten, aanroepen der heiligen en verdiensten van goede werken. De Arminianen stellen de vrijen wil in de plaats van Zijn vrije genade. Anderen zetten hun geloof en gehoorzaamheid in de plaats van Christus' gerechtigheid.

Gods grote voornemen in het evangelie is, Christus te verheffen.

Het voornaamste doel van de duivel is het onttronen van Christus, en daartoe verwekt hij mensen, die tegenwerpingen inbrengen tegen Zijn naturen en Zijn ambten.

Sommigen willen niet erkennen, dat Hij als de grote Profeet, door Zijn Geest, de wil van Zijn Vader bekend maakt, maar zij heffen hun eigen verdorven verstand op de troon. Sommigen beroven Hem van de heerlijkheid van Zijn hogepriesterlijk ambt en anderen willen geen koning erkennen dan de keizer. Deze dingen bewijzen, dat zij behoren tot de vijanden van Christus.

2. Ten andere, kom voor de dag voor Hem en Zijn zaak. Houd in gedachtenis, dat zij, die zich schamen Hem te belijden, en in Zijn dienst bezig te zijn, beschaamd zullen worden door Hem.

Kies dan altijd Zijn zijde en arbeid tot uitbreiding van Zijn koninkrijk. Prijs Hem aan bij anderen, opdat zij Hem mogen lief krijgen. Prijs Hem bij uw naasten, en bijzonder, evenals Abraham, bij uw huisgezin. God zei van Abraham: "Want Ik heb hem gekend, opdat hij zijn kinderen en zijn huis na hem zoude bevelen, en zij de weg des Heeren houden, om te doen gerechtigheid en gericht," Gen. 18: 19. U moet de oneer, Hem aangedaan, berispen en afkeuren.

3. Hoed u voor Zijn aangezicht, en wees Zijner stemme gehoorzaam, en verbitter Hem niet, Exod. 23: 21. Betracht alle plichten die Hij u opgelegd heeft en houd al Zijn geboden. Hij is niet de hoofd en het doel van uw leven, als u de plichten niet aanroert. Laat Christus' bevel u genoeg zijn, want het is een woord, dat krachtig genoeg is voor een begenadigde ziel.

4. Wees niet tevreden met plichten, tenzij u er Christus in vindt, tenzij "gij de liefelijkheid des Heeren aanschouwt."

Maria kwam aan het graf, maar toen zij Jezus daar niet vond, weende zij, omdat zij bemerkte, dat zij haar Heere weggenomen hadden, en zij niet wist waar zij Hem gelegd hadden.

Plichten zijn slechts lege vormen, zonder Christus. Hij is het merg en het leven van alle plichten. Zij zijn slechts dienstmaagden om u tot Christus te leiden. Blijf niet met

uw liefde staan bij de plichten, maar ga voort tot u Hem vindt, Dien uw ziel liefheeft.

5. Neem geestelijke plichten waar, en heb ze lief om Christus' wil. Het is slechts heidense zedenkunde, de deugd te beminnen om deugdzaam te zijn. Hun deugdzaamheid had geen betrekking op God, maar bestond in het dienen van hun eigen goden. Zij leefden en rustten in het dienen van de afgod der deugd. Maar bent u Godvruchtig om Gods wille, wees heilig om Christus wille. Heilig te zijn terwille van de heiligheid, zonder betrekking op Christus, is een afgod te maken van een geschapen eigenschap.

6. Begin niet aan een plicht, dan in Zijn kracht. Vlieg op geleende vleugelen. Het vuur, waarmee de wierook op het wierookaltaar werd aangestoken, werd genomen van het brandofferaltaar. Dat leert ons, dat de invloeden van genade vrijmachtig van Christus in onze ziel moeten komen.

7. Haal beweegredenen en hulp tot de plichten uit het lijden van Christus. "Want de liefde van Christus dringt ons, als die dit oordelen, dat indien één voor allen gestorven is, zij allen gestorven zijn. En Hij is voor allen gestorven, opdat degenen die leven, niet meer zichzelf zouden leven, maar Dien, Die voor hen gestorven en opgewekt is," 2 Kor. 5: 14, 15. De wet mag verbreken en verbrijzelen, en mag zó nuttig zijn in haar eigen plaats, om ons tot Christus te leiden. Maar alleen het evangelie doet de ziel smelten. De arbeid van een christen is een arbeid van liefde, want waar de arbeid recht is, overheerst de liefde.

8. Ten laatste, leg het gewicht van de aangenaamheid van alle uw plichten, en van al het goed dat u doet, alleen op Jezus Christus. God is alleen in Hem voldaan, "Zo wordt gij ook zelf als levende stenen gebouwd tot een geestelijk huis, tot een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden op te offeren, die Gode aangenaam zijn door Jezus Christus, 1 Petr. 2: 5. Onderneem niet op God te zien, dan door het voorhangsel van Zijn vlees.

Helaas! velen, wanneer zij tot enige goede gesteldheid in plichten komen, zijn geneigd, daarop te vertrouwen, en te zeggen, nu weet ik dat God mij zal zegenen. Alsof een bedelaar zichzelf verzekeren kan van zijn aalmoezen, omdat hij een tong heeft om te klagen, en een hand om giften te ontvangen. Bedenk dat een goede gesteldheid geen Christus is. "Zo zegt de Heere: Vervloekt is de man die op een mens vertrouwt, en vlees tot zijn arm stelt, en wiens hart van de Heere afwijkt," Jer. 17: 5. Kalveren geofferd op het altaar van Bethel werden verworpen, terwijl tortelduiven, geofferd op het altaar te Jeruzalem werden aangenomen.

Amen.

6. Christus de Zaligmaker van de wereld.

En wij hebben het aanschouwd en getuigen, dat de Vader Zijn Zoon gezonden heeft tot een Zaligmaker der wereld.

1 Johannes 4: 14.

Johannes, de geliefde discipel, geeft in zijn zendbrieven steeds weer uiting aan de liefde. Hij heeft een bijzonder vermaak in het bespelen van de harp van de liefde. Hij verheerlijkt Gods liefde tot ons, of hij spreekt van onze liefde tot God en tot elkaar. Zijn geliefkoosd onderwerp, de liefde, is niet nauw maar strekt zich wijd uit. Het omvat zowel het evangelie als de wet, zowel het geloof als de werken.

De liefde van God tot mensen is de grote leerstelling van het evangelie, het voorwerp van geloof. De liefde van mensen tot God en tot elkaar is de grote leerstelling van de wet of de tien geboden en de inhoud van een heilig leven. Er is een nauwe betrekking tussen deze twee. Gods liefde is de fontein; onze liefde is de stroom. De liefde van God is het oorspronkelijke heilige vuur; onze liefde is de vlam, die daarvan uitgaat. In de tekst wordt ons voorgesteld de liefde van God, opdat wij elkaar zullen liefhebben. Deze ontvouwing van Goddelijke liefde is de voorname inhoud van het evangelie.

Zo hebben wij hier dan het evangelie, wat alle de apostelen uit één keel hadden te prediken aan de wereld: "Wij hebben het aanschouwd en getuigen, dat de Vader Zijnen Zoon gezonden heeft tot een Zaligmaker der wereld." Daarin mogen wij beschouwen:

1. Het evangelie of de goede tijding, dat de Vader Zijn Zoon zond, tot een Zaligmaker der wereld. Hier is goed nieuws voor de wereld: de zending van Christus. De belofte dat Hij gezonden zou worden, werd gedaan aan de gevallen Adam in het paradijs. Gelovigen onder het Oude Testament leefden en stierven in het geloof aan deze belofte. Maar de apostelen gaven getuigenis dat de belofte was vervuld: "De Vader heeft Zijn Zoon gezonden."

Hij, Die gezonden werd, is de Zoon van God, onze Heere Jezus Christus. Er was geen ander, die geschikt was voor deze zending. Hij Die zond, van Wie Christus Zijn opdracht ontving, was de Vader, de eerste Persoon in de doorluchtige Drie-eenheid. Niemand van een mindere waardigheid kon iemand zenden van Zijn waardigheid. De taak, waarmee Hij werd gezonden, is "de Zoon, de Zaligmaker der wereld." De woorden in de tekst staan daar zonder één toevoeging, waarvoor ook geen noodzaak was. Zo wordt Christus in Joh. 3: 2 genoemd, "een Leraar van God gekomen", dat wil zeggen, dat Hij was gekomen als een Goddelijk leraar. Zoals een gezant door zijn vorst wordt afgevaardigd naar een hof, en hoedanigheid wordt gezonden, zo was Christus gemachtigd en aangewezen door Zijn Vader, en Hij werd gezonden in de wereld in de hoedanigheid van "een Zaligmaker der wereld".

De wereld is de wereld van mensen, onbepaald, zoals zij was ten gronde gegaan door Adams zonde. "Want alzó lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe", Joh. 3: 16. Daarin is de liefde van God tot de mensen verschenen, Titus 3: 4.

2. In de tweede plaats mogen wij hierin de zekerheid van het evangelie van een goede tijding beschouwen. Al de apostelen getuigden van deze grote waarheid uit één mond. Zij gaven daarvan getuigenis als ooggetuigen, daar zij de Zaligmaker hadden

gezien en met Hem hadden omgegaan. Zij hadden gezien dat Hij een opdracht had om de Zaligmaker te zijn, en zij hadden gezien dat in Zijn wonderwerken herhaaldelijk het zegel van de hemel werd gezet op Zijn zending. Zij wilden dit zo graag, om te getuigen "wat hun oog had gezien", dat de apostel Paulus, die eerst na de hemelvaart van Christus tot het apostelschap werd geroepen, ook werd toegestaan eerst met zijn ogen te zien, vóór hij met zijn mond zou getuigen. In Hand. 26: 16 lezen wij de woorden die Christus tot hem sprak: "Want hiertoe ben Ik u verschenen, om u te stellen tot een dienaar en getuige der dingen, beide die gij gezien hebt en in welke Ik u nog zal verschijnen."

LEERSTELLING.

Het is de grote waarheid en de voorname getuigenis van het evangelie, dat de Vader Zijn Zoon Jezus Christus heeft gezonden in de hoedanigheid van Zaligmaker van de wereld.

In het verhandelen van deze leer, zal ik:

- I. Spreken over sommige zaken die in dit getuigenis opgesloten zijn.
- II. De hoedanigheid "Zaligmaker der wereld", waarin Christus werd gezonden, uitleggen.
- III. De leer toepassen.

III. Ik begin met te spreken over sommige zaken, die in dit getuigenis opgesloten liggen.

1. De wereld had een Zaligmaker nodig. Was er geen noodzaak geweest, dan zou door Hem, Die niets tevergeefs doet, er niet in voorzien zijn. De wereld was ziek en geworpen in een hopeloze krankheid, door het eten van de verboden vrucht. Zij had een heelmeeester nodig om de ziekte te genezen. "Jezus zeide tot hen: Die gezond zijn hebben de medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn", Matth. 9: 12. Het was een vervloekte wereld, neergeveld onder de toorn, door het vonnis van de verbroken wet. Zij had een Zaligmaker nodig om de vloek weg te nemen en de zegen te verwerven. "God opgewekt hebbende Zijn Kind Jezus, heeft Hem eerst tot u gezonden, dat Hij ulieden zegenen zoude." Het was een verloren wereld, God was de mens kwijt en de mens was God kwijt. De mens had alle goed verloren, en verging onder de gramschap van God. Zou het verlies hersteld worden, dan was er Een nodig om te redden, "om te zoeken en zalig te maken, dat verloren was".

2. Iemand, die van een mindere waardigheid was dan de Zoon van God, kon de Zaligmaker van de wereld niet zijn. Geen mens, geen engel was in staat om het ambt van Zaligmaker van een verloren wereld op zich te nemen. Het werk dat daaraan verbonden was, ging uit boven het vermogen van de gehele schepping. "En niemand in de hemel, noch op de aarde, kon het boek openen noch het inzien", Openb. 5: 3. Hier is een bewijs van de Goddelijke liefde tot mensen. Hun geval was hopeloos en hulpeloos. Maar het eindigde hiermee, dat "God alzo lief de wereld heeft gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft."

3. De zending van Christus als Zaligmaker van de wereld kwam uit de eigen beweging des Hemels. Het plan mensen zalig te maken, werd geheel zonder de mens gemaakt. De wereld liep niet toe om iemand te zenden naar het hof van de hemel, met een smeekschrift om een Zaligmaker. Er ging geen verzoek en smeekbede op van de wereld, dat haar een Zaligmaker mocht worden gezonden. De nood van de wereld sprak luid, maar zijzelf zweeg stil. De nood van de wereld sprak niet luider, dan de nood van de gevallen engelen en evenwel hoorde souvereine, vrije genade de stem van

de nood van de mensen en diezelfde genade stopte haar oren voor het geroep van de nood van gevallen engelen. "Maar de goedertierenheid van God onzen Zaligmaker en Zijn liefde tot de mensen is verschenen", Titus 3: 4.

4. Christus was volkomen bekwaam om een verloren wereld te redden. Dat Hij in het ambt van Zaligmaker werd gezonden, bewijst dat Hij volmaakt bekwaam was dat ambt te vervullen. "Waarom Hij ook volkomenlijk kan zalig maken degenen die door Hem tot God gaan; also Hij altijd leeft om voor hen te bidden," Hebr. 7: 25. Er wordt geen geval in de wereld aangetroffen, of er is een geneesmiddel hiervoor te vinden in Christus. Wie er ook in de wereld zal sterven, hij zal niet sterven omdat er geen hulp voor hem was in de Zaligmaker, maar hij zal sterven omdat hij geen gebruik van Hem maakte, en zijn toestand niet in Zijn hand overgaf. De Zaligmaker der wereld is zekerlijk bekwaam de wereld zalig te maken, daar Hij door God "tot een Zaligmaker der wereld gezonden is."

5. De zaligheid van verloren zondaars uit de wereld is zeer aangenaam voor de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, zowel als voor de Zaligmaker Zelf, anders had God Zijn Zoon niet gezonden tot een Zaligmaker van de wereld. "Want dat is goed en aangenaam voor God onzen Zaligmaker, welke wil dat alle mensen zalig worden en tot kennis der waarheid komen," 1 Tim. 2: 3, 4. Daarom wordt het genoemd: "Het welbehagen des Heeren," Jes. 53: 10. "Het welbehagen des Heeren zal door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan." God wordt gezegd een bruiloft voor Zijn Zoon te bereiden en dat Hij Zijn gezanten uitzendt, om mensen tot die bruiloft te nodigen. Hieruit blijkt dat er geen beletsel is in de zaligheid van zondaren door Jezus Christus, van de Hemelse zijde. Het is aangenaam voor de Vader, voor de Zoon en voor de Heilige Geest.

II. Ik zal nu uitleggen wat wij moeten verstaan door de hoedanigheid "Zaligmaker der wereld", waarin Christus werd gezonden.

Daarvoor zal ik onderzoek doen naar twee zaken:

1. In welke zin is Christus, Zaligmaker van de wereld?
2. Wat is het werk dat Hem als zodanig is toevertrouwd?

Ten eerste. In welke zin is Christus Zaligmaker van de wereld?

De naam Zaligmaker of Redder is een erenaam. Tevens wijst deze naam op een werk dat gedaan wordt. Het is een lofwaardige zaak, de ellendige te redden en te helpen. Het is zeer eervol voor dat werk bestemd, aangewezen en geroepen te zijn. Maar aan deze post is werk verbonden. Wil iemand deze post waardig bekleden, dan zal hij dat niet kunnen doen zonder te werken.

Iemand kan in twee opzichten een helper, een redder, een verlosser zijn van een gezelschap of gemeenschap.

1. De roeping tot het ambt.
2. In de uitoefening van zijn ambt.

1. Wat betreft de roeping tot het ambt.

Iemand kan door roeping, aangesteld en aangewezen zijn, tot het ambt van verlosser, redder of helper. Zo is het geval van een dokter of gids, die aangewezen zijn, op te treden als dokter of gids van een groep of gezelschap. Als zodanig zijn zij de aangestelde dokter, gids of verlosser van een gemeenschap, reeds vóór dat zij iemand van hen hebben behandeld, geleid of verlost. In dit opzicht kan men zeggen, dat de zodanigen een officiële aanstelling en benoeming hebben tot hun ambt en werk.

2. Wat betreft de uitoefening van het ambt.

Dit heeft betrekking op het werk dat iemand doet in het daadwerkelijk genezen, leiden of verlossen, en dit gebeurt uit kracht van de wettige aanstelling.

In het eerste geval is hij zodanig tengevolge van de aanstelling die hem is gegeven; in het tweede geval is hij het op grond van het werk dat hij doet, uit kracht van zijn aanstelling. In dit laatste opzicht mag iemand worden een daadwerkelijk verlosser genoemd. Zo lezen wij in Neh. 9: 27, "Naar Uw grote barmhartigheden hebt Gij hun verlossers gegeven, die ze uit de hand hunner benauwers verlostten."

Nu dit vooropgesteld is, zeggen wij:

1. Onze Heere Jezus Christus alleen, is de daadwerkelijke Zaligmaker van de uitverkorenen, in wiens naam en plaats alleen, Hij stierf aan het kruis. Dit was overeenkomstig het eeuwig verdrag, gesloten tussen Hem en de Vader, in het verbond der genade, ook wel het verbond der verlossing. Want deze zijn niet twee verbonden, maar één en hetzelfde verbond. Daarom noemt de apostel Hem, "de Behouder des lichaams", Ef. 5: 23, dat wil zeggen van de uitverkorenen, die samen het lichaam vormen, waarvan Hij was aangesteld als het Hoofd van eeuwigheid, en in wiens naam Hij het contract maakte met de Vader, in het eeuwig verbond.

Hij is hun wezenlijke Zaligmaker, want Hij heeft *hen* alleen verlost. "En zij zal een Zoon baren, en gij zult Zijn naam heten Jezus; want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden." Niemand dan zij alleen zullen ooit waarlijk gebruik van Hem maken als Zaligmaker, of hun zaken in Zijn hand overgeven. En er is niemand van hen, die vroeg of laat niet tot Hem zal komen. "Daar geloofden zovelen als er geordineerd waren tot het eeuwige leven", Hand. 13: 48. "Al wat Mij de Vader geeft zal tot Mij komen, en die tot Mij komt zal Ik geenszins uitwerpen", Joh. 6: 37.

2. Onze Heere Jezus Christus is de enige Zaligmaker. Zo wordt Hij ook niet alleen voorgesteld aan de uitverkorenen, maar aan de wereld van het menselijk geslacht, zonder uitzondering. In die zin wordt Hij in de tekst genoemd "Zaligmaker der wereld". In overeenstemming hiermee, wordt God in Christus "een Behouder van alle mensen" genoemd. Maar met een afzonderlijke vermelding: "maar allereerst der gelovigen", 1 Tim. 4: 10. De zaak is als volgt: Een vorst geeft in betrekking tot de welstand van zijn onderdanen een opdracht aan een bevoegd persoon, om op te treden als geneesheer van zo een gemeenschap, zo een gezelschap, zo een regiment of zo een groep mensen. De opdracht van de vorst stelt hem aan als geneesheer van zo een groep of gemeenschap. Hoewel nu velen van hen nooit gebruik van hem zullen maken, maar andere geneesmeesters roepen, toch is er een betrekking tussen de geneesheer en hen. Hij is hun geneesheer, omdat de vorst hem daarvoor heeft aangesteld. Iedereen van hen mag tot hem komen, indien hij wil, en zal genezen worden. Op deze wijze heeft God gezien op de verloren gaande wereld van het menselijk geslacht. Hij heeft Jezus Christus, Zijn Zoon, aangewezen en aangesteld als Zaligmaker van de wereld. Hij heeft een hemelse benoeming tot Zijn ambt. Waar ooit het evangelie komt, daar wordt Zijn benoeming, Zijn aanstelling getoond. Hierdoor is een betrekking gelegd tussen Hem en de wereld. Hij is hun Zaligmaker, en zij zijn de voorwerpen van Zijn bediening. Zo mag iedereen van hen allen tot Hem komen, zonder prijs en zonder geld, en gered worden door Hem als hun eigen Zaligmaker, voor hen aangewezen door de Vader.

Dat Christus op deze wijze de Zaligmaker van de wereld is, bewijst het volgende wat wij beschouwen:

1ste, de Schrift getuigt er duidelijk van.

- Onze tekst noemt Hem uitdrukkelijk zo. De gelovige Samaritanen beleden hun

geloof in Hem met deze woorden: "Wijzelf hebben Hem gehoord, en weten dat deze waarlijk is de Christus, de Zaligmaker der wereld", Joh. 4: 42. Met betrekking tot dit punt kunt u Zijn aanstelling van de Hemel zeer duidelijk zien, door de woorden: "Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve maar het eeuwige leven hebbe", Joh. 3: 16. Zo was ook de koperen slang, die aan de stang verhoogd werd in de woestijn, een instelling van God om allen te genezen, die gebeten waren, in het gehele leger van Israël.

- De zaligheid van Christus wordt genoemd "de gemene zaligheid", Judas vers 3. Dat wil zeggen, een zaligheid die iedere zondaar mag aangrijpen.
- De geboorte van de Zaligmaker wordt gezegd te zijn "grote blijdschap, die al den volke wezen zal". Dit had niet kunnen zijn, indien Hij niet was geweest een Zaligmaker van al de volken. Daarom getuigt Hij van Zichzelf, dat Hij kwam om de wereld te behouden. "God heeft Zijn Zoon niet gezonden in de wereld, opdat Hij de wereld veroordelen zoude, maar opdat de wereld door Hem zoude behouden worden", Joh. 3: 17. Jezus getuigt het ook in Joh. 12: 47, "Ik ben niet gekomen opdat Ik de wereld oordele, maar opdat Ik de wereld zalig make." Dit was Zijn ambt, zondaars te behouden, geen enkele uitgezonderd. Niet deze of die soort zondaars, maar zondaars uit de mensen, onbepaald, zonder uitzondering. "Dit is een getrouw woord en aller aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om de zondaren zalig te maken", 1 Tim. 1: 15.
- Hij zoekt verlorenen, "Want de Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was", Lukas 19: 10. "God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende", 2 Kor. 5: 19. Tot hetzelfde doel verklaart Hij Zichzelf "Het licht der wereld" te zijn, namelijk naar het Hem toevertrouwde ambt, Joh. 8: 12. Een ieder die gebruik van Hem wil maken, zal het licht des levens hebben.

2de. Indien Christus de Zaligmaker van de wereld niet was, dan kon Hij en de zaligheid niet wettig aan de gehele wereld worden aangeboden maar alleen aan de uitverkorenen. Hij kon dan evenmin aan de wereld worden aangeboden als aan de gevallen engelen, die niet onder Zijn opdracht als Zaligmaker vallen. Het aanbod dat gedaan wordt door de dienaren van het Woord, indien het wettig wordt gebracht, mag nimmer de grenzen van de opdracht aan Christus, gesteld door de Vader, overschrijden. Maar Christus en Zijn zaligheid mogen wettig worden aangeboden aan de gehele wereld, met de verzekering, dat wie van Hem gebruik wil maken tot zaligheid, die zal zalig worden. "Gaat henen in de gehele wereld, predikt het evangelie allen creaturen. Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden."

3de. Daarbij komt, als Christus de Zaligmaker van de wereld niet was, dan zou het ongeloof en het niet komen tot Christus om zaligheid, in de niet uitverkoren hoorders van het evangelie, hun zonde niet zijn. Want het kan nooit iemands zonde zijn, iets niet te doen waartoe hij niet geroepen wordt. Het kan iemands zonde niet zijn geen gebruik te maken van Iemand, Die niet door God is aangewezen zijn Zaligmaker te zijn. Het is niet de zonde van de gevallen engelen dat zij niet in Christus geloven tot zaligheid. Want zij liggen niet binnen de opdracht, die aan de Zaligmaker is gegeven. Evenmin is dit de zonde van hen, die nooit van Christus hoorden, want de opdracht die Hij heeft, werd nooit aan hen voorgesteld. Maar het niet geloven in Christus de Zaligmaker, is de zonde die de hoorders van het evangelie, die Hem niet aannemen,

ten verderve voert. "Dit is het oordeel, dat het licht in de wereld gekomen is, en de mensen hebben de duisternis liever gehad dan het licht; want hun werken waren boos", Joh. 3: 19.

4de. Indien Christus de Zaligmaker van de wereld niet was, dan konden de uitverkorenen zelf nooit in Hem geloven, tenzij hun verkiezing vooraf aan hen was bekend gemaakt. En dit is in strijd met de vastgestelde weg van genade. Want zij kunnen nooit in Christus geloven tot hun zaligheid, voor zij zien, dat Hij een Zaligmaker voor hen is.

In dit opzicht moeten wij nog twee dingen opmerken.

Het eerste is, de grondslag waarop aan Christus het ambt van Zaligmaker van de wereld werd verleend. Dat was de genoegzaamheid van de verdienste van Zijn dood en gehoorzaamheid. Christus stierf alleen in de naam en de plaats van Zijn uitverkorenen. Aan het kruis vertegenwoordigde Hij alleen hun personen, wat wij lezen in Joh. 10: 15, "Ik stel Mijn leven voor de schapen." Maar toch was de prijs, die Hij voor hen betaalde van oneindige waarde en in zichzelf voldoende om de hele wereld zalig te maken. Het brood dat voor de uitverkorenen werd bereid, namelijk een gekruiste Christus, was toereikend, om de uitverkorenen leven te geven en te voeden. Maar in zichzelf aangemerkt was het zelfs genoeg geweest, om de gehele wereld, het hele menselijke geslacht, te behouden. Daarom mocht Hij worden aangewezen als Zaligmaker van de wereld. "Want het brood Gods is Hij, Die uit de hemel nederdaalt en Die der wereld het leven geeft.... Ik ben dat levende brood dat uit de hemel nedergedaald is; zo iemand van dit brood eet, die zal in der eeuwigheid leven; en het brood dat Ik geven zal, is Mijn vlees, hetwelk Ik geven zal voor het leven der wereld", Joh. 6: 33 en 51.

De tweede zaak is, de reden waarom Hij daadwerkelijk werd aangesteld om Zaligmaker van de wereld te zijn.

Onder verschillende redenen, die hiervoor kunnen worden gegeven, wil ik alleen deze ene noemen: Het was een voor Hem erezaak Zijn loon te verwerven door Zijn grote dienst; Zijn leven af te leggen in de plaats van de uitverkorenen door de liefde van Zijn Vader. "Voorts zeide Hij: Het is te gering dat Gij Mij een knecht zoudt zijn, om op te richten de stammen Jacobs en om weder te brengen de bewaarden in Israël; Ik heb U ook gegeven ten lichte der heidenen, om Mijn heil te zijn tot aan het einde der aarde. Alzo zegt de Heere: In de tijd des welbehagens heb Ik U verhoord, en ten dage des heils heb Ik U geholpen; en Ik zal U bewaren, en Ik zal U geven tot een verbond des volks", Jes. 49: 6 en 8. Daarom bekleedde Hem de Vader met "alle macht in hemel en op aarde", Matth. 28: 18. "Want gelijk de Vader de doden opwekt en levend maakt, op deze wijze maakt ook de Zoon levend die Hij wil. Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft al het oordeel de Zoon gegeven", Joh. 5: 21, 22. Het was een loon dat paste bij Zijn arbeid.

Ten tweede: Wat is het werk, dat Hem is toevertrouwd in Zijn hoedanigheid van Zaligmaker der wereld.

Wij willen slechts twee zaken noemen.

1. Hij kwam om zondaars zalig te maken van hun zonden. "Gij zult Zijn naam heten Jezus; want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden." Satan verloor de wereld, door zonde over hen te brengen. Daardoor werden zij gebonden met koorden van schuld. Zij verloren het beeld Gods. Zij werden besmet en bedorven en vielen in handen van een vreemde heer. God heeft Christus aangesteld tot een Zaligmaker van

de wereld, opdat zondaren tot Hem mogen komen en verlost worden van hun zonden. "Die de zonde doet, is uit de duivel, want de duivel zondigt van de beginne. Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zoude", 1 Joh. 3: 8. Het was een hardnekkige ziekte, de genezing daarvan was ver buiten het bereik van een louter schepsel, zover als het leven is van de dood. Daarom werd Christus aangesteld als Zaligmaker. "Toen hebt Gij in een gezicht gesproken van Uw heilige en gezegd: Ik heb hulp besteld bij enen Held. Ik heb enen Verkoren en uit het volk verhoogd", Ps. 89: 20.

2. Hij kwam om zondaars te verlossen uit hun ellende, om ze te bevrijden van het verderf. "Het heeft u bedorven o Israël! want uit Mij is uw hulp." Zij zijn door zonde voorwerpen geworden van gramschap, gekomen onder de vloek van de verbroken wet, onderworpen aan wrekende toorn voor tijd en eeuwigheid. Hij is aangesteld om hen van dit alles te verlossen, op hun komen tot Hem en op hun gebruik maken van Hem tot verlossing. "En die Man zal zijn als een verberging tegen de wind en een schuilplaats tegen de vloed, als waterbeken in een dorre plaats, als de schaduw van een zware rotssteen in een dorstig land", Jes. 32: 2. Zonde veroorzaakte een vloed van ellenden over de wereld, die de zondaar steeds treft in meerdere of mindere mate. Hij is een Zaligmaker, Die gekomen is om deze vloed voor hen op te drogen. "Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God en rechtvaardigheid en heiligmaking en verlossing", 1 Kor. 1: 30.

III. Toepassing

Wij willen trachten nut te trekken uit deze leer.

Het eerste gebruik

1. Aanschouw hier, bewonder en geloof de grote liefde van God tot een verloren wereld. Hij voorzag in een Zaligmaker voor hen, ja zulk een Zaligmaker, Zijn eigen Zoon. De Schrift spreekt hierover in zeer schone bewoordingen. "Want alzó lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen eniggeboren Zoon gegeven heeft." Er was een mensieliefde in God. "Maar de goedertierenheid van God onzen Zaligmaker en Zijn liefde tot de mensen is verschenen", Titus 3: 4. Dit is een liefde tot het menselijk geslacht. Deze liefde is verschenen in twee verheven voorbeelden.

- In het verzekeren van de zaligheid van sommigen van hen, door een onherroepelijk besluit.
- In het voorzien van een Zaligmaker voor het geheel van het menselijk geslacht. God wees Zijn eigen Zoon aan als Zaligmaker voor het verloren geslacht van Adam, waar ieder mens onder valt.

Geloof dit met toepassing op uzelf. Indien integendeel een geheim gemompel door uw hart begint te gaan: Maar het was niet voor mij! doodt het in de kiem, want het is een kiem van de hel. Indien u niet iemand bent van het geslacht van de duivelen, maar van het zondig geslacht van de mensen, dan is het voor u. De Vader gaf Christus als een Zaligmaker voor u, opdat indien u in Hem zou geloven, u niet zou verderven. Hij zond Zijn Zoon van de hemel met volledige opdracht en met genoegzame kracht om u te verlossen, indien u wilt geloven. Is dit geen liefde? Geloof het en het zal de weg zijn, waardoor u wordt toegestaan een gezicht te ontvangen van meer liefde.

2. Aanschouw hier een breed en vast fundament van geloof voor allen en voor iedereen van u. U mag tot Christus komen, wat ook uw geval zij. U mag aanspraak maken op Zijn gerechtigheid en op Zijn volkomen verlossing, voor uzelf. U mag de toevlucht tot Hem nemen als de schuilplaats, die u door de Vader wordt aangewezen, om verlost te worden van zonde en toorn. U mag komen met evenveel vrijheid als een

gebeten Israëliet mocht zien op de koperen slang. U mag geheel op Hem vertrouwen, opdat Hij u verlost van zonde en toorn. Want Hij werd van de Vader gezonden als Zaligmaker van de wereld. En indien Hij door aanstelling van zijn Vader de Zaligmaker van de wereld is, zo is Hij krachtens Zijn ambt uw Zaligmaker en mijn Zaligmaker, sinds wij leden zijn van de wereld van mensen. Daarom mogen wij door geloof een beroep op Hem doen om ons te verlossen van zonde en toorn. Evenals een leerling, die school gaat, aanspraak mag maken op onderwijs van hem, die aangesteld is als onderwijzer aan die school. Evenals leden van een gemeente, die aanspraak mogen maken op de prediking door hun eigen leraar. En evenals gewonden in een slag, behandeling mogen verlangen van hun eigen dokter, die is aangesteld als dokter van hun regiment. Want "wij getuigen, dat de Vader Zijn Zoon gezonden heeft tot een Zaligmaker der wereld."

3. Zondaars die in hun zonden leven en daarin wegwijnen en verkeren op de rand van het eeuwig verderf, hebben geen verontschuldiging. Want "wij getuigen, dat de Vader Zijn Zoon gezonden heeft tot een Zaligmaker der wereld." Wij lezen: "Indien Ik niet gekomen ware en tot hen gesproken had, zij hadden geen zonde; maar nu hebben zij geen voorwendsel voor hun zonde", Joh. 15: 22. Zondaars worden verwoest door hun woedende en razende begeerlijkheden. Zij worden daardoor uitgeput als door open, lopende wonden. Hun zielen bloeden daardoor leeg, als door dodelijke wonden. Zij lopen heen over de ingewanden van hun overtuiging, en zij zeggen: Wij kunnen het niet helpen. De één kan niet helpen, dat hij vloekt, de andere dat hij zinnelijk is. Een ander verontschuldigt zijn hoogmoed, drift, hebzucht, onkunde, zijn oud bedorven onvernieuwd hart. Maar de waarheid is, dat hij niet geholpen wil zijn. "Gij wilt tot Mij niet komen, opdat u het leven moogt hebben", Joh. 5: 40. Indien u uzelf niet kunt helpen, dan is er een Zaligmaker, Die u kan helpen en Die zekerlijk zou helpen, indien u gebruik van Hem wilde maken. Weet dat het de waarheid is, dat indien iemand van u zal omkomen (en u zult omkomen als u doorgaat in uw zonden) u niet zult verloren gaan, omdat er geen Zaligmaker is.

Voor de rechterstoel van God mogen de duivelen zeggen: Wij konden niet verlost worden van onze zonden, want er was geen Zaligmaker voor ons besteld. De blinde heidenen mogen zeggen: Wij konden niet verlost worden, want hoewel wij leefden binnen de omtrek van opdracht van de Zaligmaker, evenwel hebben wij er nooit van gehoord, en het werd ons nooit te kennen gegeven. Maar wat zult u te zeggen hebben, dat u niet zalig gemaakt bent van uw zonden. Wanneer Hij, Die u wilde zalig maken, zal zitten op Zijn troon, en u zal veroordelen, om te lijden de wraak in het eeuwige vuur, dan zal Hij u zeggen, dat u Hem en Zijn zaligheid hebt versmaad. U wilde niet zalig gemaakt werden van uw zonden, en u wilde uw zaak niet in Zijn hand stellen. Hoewel Hij de opdracht van Zijn Vader had om Zaligmaker van de wereld te zijn, en ook u zalig te maken, als u tot Hem zou komen en ook al werd u Zijn lastbrief voorgelezen, toch wilde u Hem niet ontvangen als uw Zaligmaker, maar u wilde liever in uw zonden sterven dan gebruik van Hem maken.

4. Gelovigen zelf moeten ook verlegen zijn en beschaamd wezen, dat ongerechtigheid zo de overhand over hen heeft. Helaas! het is een droevig bewijs, dat onder ons zo weinig gebruik wordt gemaakt van de Zaligmaker. Weinig leven door geloof, veroorzaakt weinig heiligheid in het leven. O, let toch op die zonde, die u zo lichtelijk omringt, die al zo vaak uw ziel schade heeft berokkend. Geloof dat u hiervoor een Zaligmaker hebt en maakt gebruik van Hem.

Tweede gebruik, tot zelfonderzoek.

Onderzoek of Hij, aan Wie het ambt van Zaligmaker der wereld is gegeven, feitelijk

en wezenlijk uw Zaligmaker is geworden. Onderzoek of Hij u heeft zalig gemaakt of niet. Meen niet, dat Christus de verlossing van zondaars uitstelt totdat zij in de hemel komen. Het is waar, zij worden niet volkomen verlost, zolang zij nog niet daar zijn. Maar als uw verlossing door Christus hier niet is begonnen, dan zult u daar nooit komen. "Hij heeft ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid die wij gedaan hebben, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes. Denwelken Hij over ons rijkelijk heeft uitgegoten door Jezus Christus onzen Zaligmaker; opdat wij gerechtvaardigd zijnde door Zijn genade, erfgenamen zouden worden naar de hope des eeuwigen levens", Titus 3 57.

U hebt geen recht van God om tot Zijn tafel te komen, indien Hij u niet wezenlijk en bevindelijk tot een Zaligmaker is geworden, door u bij aanvang te verlossen van toorn en zonde, hoewel nog niet volkomen. Indien het niet zo is, dan is het een bewijs dat u Hem niet hebt ontvangen als uw Zaligmaker. Want zodra een zondaar gebruik van Hem maakt, begint Hij die zondaar te verlossen.

- **KENMERK 1.** Indien Christus wezenlijk en dadelijk begonnen is u te verlossen, dan zult u gedachten hebben over de zonde en over de toorn van God, zoals een verlost mens die heeft. Wanneer iemand, die in gevaar was te verdrinken, levend uit het water of uit een vuile poel wordt gehaald, en hij staat op de kant en ziet op de put waaruit hij is verlost, wat zullen zijn gedachten zijn over dat water of over die poel, waar hij over hals en oren in lag en waarin hij bijna was omgekomen? Zodanig zullen uw gedachten zijn van de zonde en de toorn van God. U zult ontzagwekkende en eerbiedige gedachten hebben van Gods toorn, boven alle vreselijke dingen. "Daarom alzo wij een onbeweeglijk koninkrijk ontvangen, laat ons de genade vasthouden, door dewelke wij welbehaaglijk God mogen dienen, met eerbied en Godvruchtigheid. Want onze God is een verterend vuur", Hebr. 12: 28, 29. "En vreest niet voor degenen die het lichaam doden, en de ziel niet kunnen doden; maar vreest veel meer Hém, Die beide ziel en lichaam kan verderven in de hel", Matth. 10: 28. Van alle verschrikkingen zal de toorn van God voor u de vreselijkste zijn.

Zij die in de natuurstaat en dus onder de toorn Gods verkeren, leven alsof zij hun verstand hebben verloren. Zij beseffen hun toestand niet. Zij dromen dat zij in een aangename plaats zijn en zo gaan zij gerust door, in hun zonden. Zij worden niet gestoord door gedachten aan de toorn van God. Of anders hebben zij er enige vreeselijke bevatting van. Maar er is iets, wat voor hun nog vreselijker is. Zij willen hun zonden niet nalaten. Zij willen liever zondigen dan de godsdienstplichten waarnemen. Ja, zij willen de weg van het doden van de zonde niet volgen. Of anders zijn zij vuurbang voor de toorn van God en tegelijk ijskoud in liefde en kinderlijke vreze jegens die God, Wiens toorn het is. Maar de verlostte ziel beschouwt de gramschap Gods als het meest verschrikkelijke dat ze kunnen bedenken en heeft tegelijk kinderlijke eerbied en vreze voor die God, Wiens toorn het is.

- **KENMERK 2.** Indien Christus u wezenlijk verlost heeft, dan zult u een alles overheersende achting en liefde tot uw Zaligmaker hebben. "U dan die gelooft, is Hij dierbaar", 1 Petrus 2: 7. Zijn bloed dat de consciëntie reinigt, Zijn Geest Die de ziel heiligt, zal voor u meer waarde hebben, dan duizend werelden. U zult die begeren, meer dan enig ander ding. U zult daarnaar verlangen en daarnaar hijgen, en u zult begeren om er meer en meer van te ontvangen. Daarmee vergeleken zal de wereld nietig zijn in uw ogen. U zou de wereld willen verliezen om deze

geestelijke parels te winnen. U zou zijn "gelijk een koopman, die schone paarden zoekt, dewelke hebbende een parel van grote waarde gevonden, ging heen en verkocht al wat hij had en kocht haar", Matth. 13: 46. Christus heeft gezegd: "Indien iemand tot Mij komt en niet haat zijn vader en moeder, en vrouw en kinderen, en broeders en zusters, ja ook zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn." Nadat Paulus door het geloof Christus had aangenomen, heeft hij dit beleden: "Ja gewis, ik acht ook alle dingen schade te zijn om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus mijnen Heere, om Wiens wil ik alle die dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen, en in Hem gevonden worde, niet hebbende mijn rechtvaardigheid die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid, die uit God is door het geloof", Filipp. 3: 8, 9.

- **KENMERK 3.** Indien Christus wezenlijk begonnen is u te verlossen, dan zult u kreunen en smart lijden onder de kwaal van de zonde, waarvan u verlost bent. Uw consciëntie zal getuigen dat u er graag geheel vrij van zou zijn. "Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods." Uw ziel zal verlangen naar de volmaakte verlossing. U zult uitzien naar die tijd, dat u de vijanden, die u nu ziet, nooit meer zal zien. U zult verlangen om een volkomen overwinning te behalen over al uw verdorvenheden. "Wij zuchten in onszelf, verwachtende de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing onzes lichaams", Rom. 8: 23.

Derde gebruik

O zondaren, ontvang dan de Heere Jezus in het ambt waarin Zijn Vader Hem zond, als de Zaligmaker van de wereld, Die u ook zalig wilt maken. U bent verloren in uw zonden en verloren onder de toorn van God en onder de vloek van de wet. Komt tot Hem, opdat Hij u geheel verlost. Maakt gebruik van Hem, stelt uw zaak in Zijn hand. Hij is door de Vader aangesteld om allen die tot Hem komen, te verlossen en zalig te maken. Versmaadt Hem niet langer.

Wij zullen u enkele beweegredenen voorstellen.

1. Overweeg uw behoefte aan een Zaligmaker. Uw kwaal van zonde zal u verderven, als u er niet van wordt verlost. De schuld zal u doen vallen onder toorn. De gramschap van God zal u doen neerzinken in de hel. Zolang de zonde haar heerschappij over u behoudt, kunt u er zeker van zijn, dat de schuld niet is weggenomen. "Die gezond zijn hebben de medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn", Matth. 9: 12. "Maar van de boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten; want ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven", Gen. 2: 17.

2. Er is geen Zaligmaker behalve Christus. "En de zaligheid is in geen andere; want er is ook onder de hemel geen andere naam, die onder de mensen gegeven is, door welke wij moeten zalig worden." Alle anderen zijn heelmeeesters zonder waarde. Al uw eigen pogingen zullen u niet verlossen. Ook niet iets wat enig schepsel voor u kan doen.

3. Hij is bekwaam u te verlossen. "Waarom Hij ook volkomenlijk zal zalig maken degenen die door Hem tot God gaan", Hebr. 7: 25. Wat ook uw toestand, wat ook uw geval is, er is een oneindige verdienste in Zijn bloed, om de zwaarste schuld weg te nemen. "Het bloed van Jezus Christus Zijn Zoon reinigt ons van alle zonde." Er is een oneindige kracht van Zijn Geest om de onheiligste te heiligen. "En dit waart gij sommigen; maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt

gerechtvaardigd in de naam van de Heere Jezus en door de Geest onzes Gods", 1 Kor. 6: 11. Als u er aan twijfelt, dan doet u onrecht aan Christus en Zijn Vader Die Hem gezonden heeft. "Toen hebt Gij in een gezicht gesproken van Uwen heilige, en gezegd: Ik heb hulp besteld bij enen held. Ik heb een verkorene uit het volk verhoogd", Ps. 89: 20.

4. Hij is gewillig om u zalig te maken. "En de Geest en de bruid zeggen: Kom. En die het hoort zegge: Kom. En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet", Openb. 22: 17. Het enige wat u ontbreekt, is gewilligheid om verlost te worden. "Wee u Jeruzalem, zult gij niet rein worden? Hoe lang nog na dezen?" Jer. 13: 27. Als u komt, hoeft u niet bang te zijn, dat u uitgeworpen zult worden. "Die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen", Joh. 6: 37. Hij heeft het ambt van Zaligmaker van de wereld op Zich genomen, en Hij kan niet weigeren het uit te voeren.

5. U moet Hem ontvangen als uw Zaligmaker van zonde en toorn, overeenkomstig de opdracht die Hij heeft ontvangen van de hemel. Anders bent u en wordt u gehouden als versmaders van Hem, Die door de Vader is aangesteld en gemachtigd u zalig te maken. Overweeg wat u zult antwoorden, wanneer u zult staan voor Zijn rechterstoel.

6. *Vraag:* Hoe zal ik Hem ontvangen en gebruik van Hem maken?

Antwoord: Door in Hem te geloven. Als u overtuigd bent van uw zonde en vervloekte staat, en begeert van beiden verlost te worden, geloof dat Christus, door de aanstelling en volmacht van Zijn Vader, gewillig is om u zalig te maken. Vertrouw geheel op Hem als een gekruisigde Zaligmaker, op de verlossing die in Hem is, op grond van Gods getrouwheid in Zijn Woord.

Amen.

7. HET BELANG VAN BIDDEN ZONDER OPHOUDEN.

Bidt zonder ophouden. 1 Thessalonicenzen 5:17.

Deze woorden zijn een vermaning die, evenals bij wetten dat het geval is, kort en bondig is uitgesproken. Hierin vinden wij:

- I. Een plicht voorgesteld: *bidt*.
- II. De wijze daarvan: *zonder ophouden*.

I. ***Wij hebben de plicht zelf: bidt.***

Er kan gevraagd worden: *Wat is het gebed?*

Ik antwoord: Het is een opzenden van onze begeerten tot God, voor dingen overeenkomstig Zijn wil, in de Naam van Christus, met belijdenis van onze zonden en dankbare erkenning van Zijn barmhartigheden. Hier zal ik beschouwen:

1. Het voorwerp van het gebed, of tot Wie wij moeten bidden.
2. De delen van het gebed.
3. Wat wij moeten vragen of smeken in het gebed.
4. In Wiens Naam wij moeten bidden.
5. De verscheiden soorten gebed.

1. Ten eerste, **moet ik beschouwen het voorwerp van deze plicht, of tot Wie wij moeten bidden.**

Dat is, God. Niet tot heiligen en engelen zoals de Roomsers doen; want het gebed is een gedeelte van de aanbedding van God en komt alleen God toe, Matth. 4:10. Hij alleen weet alle dingen en is overal tegenwoordig om ons te horen, Jes. 63:16.

Het gebed komt alle drie de Personen in de Drie-eenheid toe.

- Dat het de Vader toekomt, daar zal niemand aan twifelen. Dat het Christus, de Zoon, toekomt, blijkt daaruit dat Stefanus in zijn laatste ogenblikken Hem aanriep: *Heere Jezus, ontvang mijn geest*, Hand. 7:59.
- Christus als de Middelaar, moet worden aangebeden, alhoewel Zijn Goddelijke natuur de reden is waarom Hij moet worden aangebeden, Hebr. 1:6. *En dat alle engelen Gods Hem aanbidden.*
- De Heilige Geest moet eveneens worden aangebeden, zoals blijkt uit de apostolische zegenbede, 2 Kor. 13:14. *De gemeenschap des Heiligen Geestes zij met u allen.*

Met betrekking tot het Voorwerp van aanbedding, zouden de mensen, in hun gebeden tot God, er goed aan doen zich te houden aan het geloof in de Drie-eenheid van de Personen in de Godheid, die slechts één Voorwerp der aanbedding is, en niet te menen God te kunnen begrijpen, maar gebruik te maken van de Namen en titels die Hij in het Woord Zich heeft toegeëigend. Wacht u voor menselijke voorstellingen van God of de drie Personen, én van het Voorwerp der aanbedding te scheiden, alsof u tot de Vader zou bidden en niet tot de Zoon en de Heilige Geest.

Het is zeer nodig onze gebeden met zó'n Naam te beginnen die onze harten zowel met vrees en eerbied mochten treffen alsook met het vertrouwen dat wij verhoord zullen worden. Zoals: "Onze Vader Die in de hemelen zijt." *Och Heere. Gij grote en ontzagwekkende God, Die het verbond en de weldadigheid houdt dien, die Hem*

liefhebben en Zijn geboden houden, Dan. 9:4. En dit zal dadelijk het geval zijn als wij gepaste gedachten koesteren van Zijn heerlijke majesteit en oneindige uitnemendheid.

2. Ten tweede, **de delen van het gebed zijn drieërlei:**

1. Belijdenis.
2. Dankzegging.
3. Smeking.

1. Belijdenis, Dan. 9 : 4 en 5: "Ik bad dan tot de Heere, mijn God en deed belijdenis, en zeide: Och Heere, Gij grote en verschrikkelijke God, Die het verbond en de weldadigheid houdt dien, die Hem liefhebben en Zijn geboden houden. Wij hebben gezondigd, en hebben onrecht gedaan, en goddeloos gehandeld, en gerebelleerd, met af te wijken van Uw geboden, en van Uw rechten." Het betaamt zondig stof en as in hun gebeden tot God, te komen met een beschaamd aangezicht, met tranen in de ogen en met belijdenis in de mond. Het is nodig om ons voor het aangezicht Gods te verootmoedigen; het zijn alleen de zachtmoedigen die verhoord worden, Psalm 10:17. Belijdenis is het uitbraken van de zonde, als *een zoete bete. God heeft vergeving en belijdenis bij elkaar gevoegd, 1 Joh. 1:9: Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid.* Gods oren zijn gesloten voor diegenen wiens mond hiervoor is dichtgesnoerd. Sommigen zeggen dat zij niet kunnen bidden. Ach, kunt u niet belijden wat u bent, wat u heeft gedaan en wat u dagelijks doet? Hoe kunt u gebrek hebben aan stof voor gebed, daar u zoveel zonden hebt te belijden?

2. Dankzegging, Filip. 4:6: *Laat uw begeerten in alles, door bidden en smeken met dankzegging bekend worden bij God.* Ieder mens is zowel schuldenaar vanwege Gods barmhartigheden als vanwege zijn zonden. Hij, die ondankbaar is voor hetgeen hij heeft gekregen, moet niet denken dat hij wat krijgen zal indien hij om nog meer vraagt.

3. Smeking, waarin het gebed eigenlijk bestaat. Het is een opzenden van onze begeerten tot God. Hierin mogen wij de handeling van het gebed opmerken, namelijk het opzenden van onze begeerten. Het gebed waarop God zal acht slaan, is dat gebed dat eerst met het hart wordt gedaan, 1 Kor. 14:15: *Ik zal wel met de geest bidden, maar ik zal ook met het verstand bidden.* Het is een uitstorten van het hart voor God, Psalm 62:9. De Geest Gods zweeft over de wateren van onze genegenheden en dan worden zij voor de Heere uitgestort, evenals het water van de bornput van Bethlehem door David. Vele malen komen onze gebeden als slijk uit een vat; doch zij zouden als water behoren te stromen. In het gebed hebben we wezenlijke begeerten van hetgeen wij van God vragen, deze worden tot de Heere opgezonden. De mond moet niets uitspreken dan wat de begeerte van het hart is.

Het is gevaarlijk om op God te mopperen Die ons hart kent. Het is ongenoegzaam de zonde te belijden als het hart er niet over is aangedaan; van Hem de voorziening van onze behoeften te vragen, als het hart niet getroffen is door een recht gevoel van de behoefte daaraan.

Er zijn twee soorten begeerten.

- (1) Er zijn natuurlijke begeerten die louter de vrucht zijn van onze geest; zij worden tot God opgezonden, maar door de Heere niet beschouwd als gebed. (Hosea 7:14). Deze begeerten hoeven niet alleen voor tijdelijke zaken te zijn, maar eveneens voor geestelijke, als degenen die tot Christus zeiden: *Heere, geef ons altijd dit*

brood. Een natuurlijk mens kan door gebedsgave genade en heerlijkheid vragen, als een brug om hem over de wateren des toorns te leiden. Maar omdat ze slechts voortkomen uit hun begeerten, daarom is zulk een gebed niet aangenaam.

- (2) Er zijn geestelijke begeerten, Zach. 12:10, die de heiligen voor God uitblazen; doch deze verlangens zijn eerst door de Geest in hen geblazen, Rom. 8:26. Deze begeerten kunnen voor tijdelijke én voor geestelijke zaken worden aangenomen, aangezien zij op een geestelijke wijze worden opgezonden. Deze zijn altijd in die mate oprecht en vurig, waarin de ziel de gevraagde dingen ernstig smeekt.

3. Ten derde, **waarvoor wij moeten smeken of zoeken.**

Dit zijn de dingen die naar Gods wil zijn. Te bidden voor de vervulling van ongeoorloofde begeerten, is gruwelijk, Jak. 4:3. De wil van God is de regel van onze gebeden, 1 Joh. 5 : 14: *En dit is de vrijmoedigheid, die wij tot Hem hebben, dat zo wij iets bidden naar Zijn wil, Hij ons verhoort*. Wij vinden de wil van God in Zijn bevelen en beloften. Al wat God ons bevolen heeft te vragen, al wat Hij beloofd heeft, mogen en behoren wij om te bidden. Deze dingen zijn:

- (1). Geestelijke weldaden, genade, heerlijkheid, de aanwas der genade, vertroosting en enz.
- (2). Tijdelijke weldaden, gezondheid, kracht enz, weldaden die verband houden met ons lichaam en tijdelijke staat in de wereld.
- Sommigen hebben geen vrijmoedigheid om hun tijdelijke belangen in hun gebeden te betrekken.

Ik antwoord: Dat wij het mogen en behoren te doen, is duidelijk.

- God heeft hen daarin een plaats in Zijn verbond gegeven; zij worden even zo goed beloofd als geestelijke weldaden, 1Tim. 4:8: *De Godzaligheid is tot alle dingen nut, hebbende de beloften des tegenwoordigen en des toekomstige levens*. Jes. 33:16: *Zijn brood wordt hen gegeven, zijn wateren zijn gewis*. Ps. 1:3: *Al wat hij doet zal wel gelukken*.
- Het is door alle eeuwen heen de praktijk der heiligen geweest. Gedenkwaardig is het gebed van Agur, Spr. 30:8: *Armoede of rijkdom geef mij niet; voed mij met het brood mijns bescheiden deels*.
- Christus leert ons zo te doen in dat voorbeeld van het gebed, Matth. 6:9: *Geef ons heden ons dagelijks brood: waarin wij kunnen opmerken dat zij in onze dagelijkse gebeden een plaats behoren te hebben*.
- God heeft het bevolen, Fil. 4:6: *Wees in geen ding bezorgd; maar laat uw begeerten in alles, door bidden en smeken, met dankzegging bekend worden bij God*. Ezech. 36: *Alzo zegt de Heere HEERE: Daarenboven zal Ik hierom van het huis Israëls verzocht worden, dat Ik het hun doe*. Vergelijk vers 30 en 33: *En Ik zal de vrucht van het geboomte en de inkomst des velds vermenigvuldigen*, enz. Het is een algemeen bevel: *Ken Hem in al uw wegen*, Spr. 3:6.
- Zonde en plicht zijn zeer groot. De mens is verplicht tot een juiste leiding van de tijdelijke belangen en daarom moet licht en wijsheid van de Heere gevraagd worden voor dezelve, Ps. 112:5: *Wel dien man, die zich ontfermt en uitleent; hij beschikt zijn zaken met recht*. Vele zaken gaan ongetwijfeld des te slechter met ons, omdat God er zo weinig in erkend wordt. Indien dit waar is, dat zijn God hem van de wijze onderricht en Hem leert, zo is er goede reden als wij bidden, dat God het werk onzer handen mocht bevestigen, Psalm 90. Die Christenen die dit veronachtzamen, beroven zich zeker van veel ondervindingen van Gods liefde en van des Heeren vriendelijkheid. Want de tijdelijke weldaden die zij dan zouden ontmoeten en ondervinden, zullen, indien zij antwoorden waren op het gebed,

zoveel ondervindingen van Gods liefde zijn, Jes. 41:11. Wat meer is, ik denk dat het voor een kind van God zeer nuttig zou zijn, als zijn hart niet zo aangedaan is voor geestelijke weldaden als hij wel wilde hebben, hij dan God smeekt om tijdelijke weldaden. Daardoor wordt zijn ziel opgewekt om ook voor geestelijke weldaden en zegeningen te vragen. Wij vinden daarvan vaak voorbeelden in de Psalmen zoals in het bekende worstelen van Jakob. Let echter op:

- (1) Bidt voor tijdelijke weldaden ter wille van geestelijke en niet andersom. Matth. 6:33: Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u worden toegeworpen. Spr. 30:8 en 9: IJdelheid en leugentaal doe verre van mij; armoede of rijkdom geef mij niet; voed mij met het brood mijns bescheiden deels; opdat ik, zat zijnde, U dan niet verloochene en zegge: Wie is de Heere? of dat ik, verarmd zijnde, dan niet stele, en den naam mijns Gods aantaste.
- (2) Blijf binnen de grenzen van de belofte. Nu, alle beloften van tijdelijke zaken hebben deze voorwaarde: als ze dienen tot Gods eer en voor het welzijn van Zijn kinderen. Bidt zó, dat u ermee tevreden bent om ze te missen, indien God dat goed acht. Maar wat genade betreft: de gunst van God, de gemeenschap met Hem hier en hiernamaals, daarvan is het nooit onze plicht om ermee tevreden te zijn die te missen. "*Want dit is de wil van God, uw heiligmaking.*"

4. Ten vierde, **in Wiens Naam moeten wij bidden?**

In de Naam van Christus, Joh. 14:13 en 14: En zo wat gij begeren zult in Mijn Naam, dat zal Ik doen; opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt worde. Zo gij iets begeren zult in Mijn Naam, Ik zal het doen. Dit is te pleiten op de verdiensten van Jezus Christus. Wij behoren tot God te komen in de Naam van Christus, alle nadruk leggende op Zijn verdiensten. Alle dingen aan het hof des hemels gebeuren uit genade. De Vader hoort ons om Zijns Zoons wil. Dit houdt in dat wij in Christus moeten zijn voordat wij Gode aangenaam kunnen bidden. Deze bijzonderheid zal ik naderhand uitvoeriger verhandelen, als ik ga spreken over het bidden in de Naam van Christus.

5. Ten vijfde. **Er zijn verschillende soorten gebed.**

Ik zal enkele woorden spreken over deze drie soorten van gebed:

- (1) Uitschietend gebed.
- (2) Verborgen gebed.
- (3) Huiselijk gebed.

1. Uitschietend gebed is een plotseling opzenden van de begeerten der ziel tot de hemel vanwege een onvoorziene gebeurtenis; soms met de stem en soms zonder de stem. Ik wil er dit van zeggen:

- Het is altijd de praktijk der heiligen geweest. Zo zegt Jakob, toen hij zijn testament opmaakte: *Op Uw zaligheid wacht ik, o Heere* Toen hij zijn zonen bevel gaf aangaande Benjamin, zeide hij: *En God, de Almachtige, geve u barmhartigheid, voor het aangezicht van die man.* Toen Mozes zeer in 't nauw gedreven werd door het naderen der Egyptenaren, werd hem gezegd: *Toen zeide de Heere tot Mozes: Wat roept gij tot Mij? Zeg de kinderen Israëls dat zij voorttrekken.* David zeide, toen hem verteld werd dat Achitófel onder de samenzweerders met Absalom was: *o Heere, maak toch Achitófels raad tot zotheid.* En Nehemia zegt, toen hij in de tegenwoordigheid des konings zijn verzoek aan hem voorstelde: *Toen bad ik tot God van de hemel.*
- Zulke gebeden zijn zeer noodzakelijk. Licht en kracht voor de plicht en tegen de verzoeking, enz, zijn vaak nodig wanneer wij niet op onze knieën kunnen komen.

- Ze zijn zeer dienstig voor een spoedige hulp. Het zijn voorname middelen om tussentijds, voordat onze ziel plechtiger tot God nadert, in een gedurige gepaste en hemelse gemoedsgesteldheid te houden.
- Het is geen kleine weldaad dat Gods deur altijd openstaat en dat onze gebeden al in de hemel kunnen zijn, voordat wij in een geheime of verborgen plaats zijn.

2. Verborgen gebed, waarin de man of vrouw alleen naar een verborgen plaats gaat en zij daar hun zielen voor de Heere uitstorten.

- Het wordt door onze Heere uitdrukkelijk bevolen, *Maar gij, wanneer gij bidt, gaat in uw binnenkamer, en de deur gesloten hebbende, bidt uw Vader, Die in het verborgen is.*
- Zij moeten een moeilijk werk doen om hun oprechtheid te bewijzen, wiens gebeden altijd bij de mensen zijn. *En wanneer gij bidt, zo zult gij niet zijn gelijk de geveinsden; want die plegen gaarne, in de synagogen en op de hoeken der straten staande, te bidden, opdat zij van de mensen gezien worden,* enz. Een hypocriet kan wel in het verborgen bidden, maar een oprechte ziel is daar zeer toe genegen.
- Hoewel niemand ons hart zo goed kent dan wijzelf, is het echter een teken van weinig ondervinding als wij niets hebben om tot Christus te zeggen wat wij aan anderen ook niet kunnen vertellen, Hoogl. 7:11 en 12: *Kom, mijn Liefste. Laat ons uitgaan in het veld, laat ons vernachten op de dorpen. Laat ons vroeg ons opmaken naar de wijnbergen, laat ons zien of de wijnstok bloeit, de jonge druifjes zich opendoen, de granaatappelbomen uitbotten; daar zal ik U mijn uitnemende liefde geven.*
- Het volk van God heeft de grootste genietingen gehad in het verborgen gebed, zoals in het geval van Jakob, Daniël, enz.

3. Huiselijk gebed. God moet zowel in onze huisgezinnen als in onze binnenkamers aanbeden worden.

- God beveelt het, zoals Hij ieder soort gebed vergt. *Met alle smeking biddende.* De Schrift spreekt van een gemeente in Aquila's huis. Het huisgezin was vast niet zo dat ze God buiten de deur hield. De offerande van een huisgezin was Gods instelling: *Leest uit, neemt u lammeren voor uw huisgezinnen, en slacht het Pascha.*
- Het was de praktijk van Christus en van de heiligen. Eliza bad met zijn dienstknecht.
- De heer des huizes is belast met de zorg van zielen die onder zijn dak verkeren. De omstandigheden van een huisgezin vergen dus huiselijk gebed. Zijn er geen huiselijke gebreken, zonden en weldaden die zulk een betrachting vereisen?

O, welk een hevige wraak rust op huisgezinnen waar God niet wordt aanbeden. *Stort Uw grimmigheid uit over de heidenen, die U niet kennen, en over de geslachten, die Uw Naam niet aanroepen.* Psalm 79 Het huis dat niet door gebed geheiligd wordt, zal aan het huis des goddelozen gelijk worden, waar Gods vloek is. Hoe kunt u iets tot verontschuldiging van de aan u toevertrouwde zielen inbrengen, als u in uw gezin niet bidt? Geen wonder dan dat Godzalige mensen terugschrikken van uw huisgezin. Het is ook betreurenswaardig dat veel belijders – die schijnbaar als Jona door een storm achternagezeten worden - van het aangezicht des Heeren vluchten uit een biddend huisgezin naar een biddeloos gezin.

Sta mij toe dat ik, alvorens ik overga tot de tweede hoofdgedachte, een kort gebruik maak van het gesprokene.

1. Laat ik me richten tot hen die leven in de algehele verwaarlozing van deze plicht des gebeds. O, toon berouw en bewandel een ander pad; begin met deze noodzakelijke plicht. Overweeg daartoe:

(1). Dat een biddeloos mens een genadeloos mens is. Hij is in een toestand onder Gods toorn. Hij is in een bittere gal en in een samenknoping der ongerechtigheid. Nauwelijks is Paulus bekeerd, of: ... *zie, hij bidt*. Pasgeboren kinderen kunnen al erfgenamen zijn. De Geest der genade en der gebeden is de Geest der smeking. De Geest doet ons uitroepen: *Abba, Vader*.

(2). Een biddeloos mens is een dief en moordenaar van hetgeen hij in de wereld bezit. Hoe durft u Gods schepselen te gebruiken zonder Zijn goedkeuring daarvoor te vragen? *Want alle schepsel Gods is goed, en er is niets verwerpelijk, met dankzegging genomen zijnde. Want het wordt geheiligd door het Woord van God, en door het gebed*. Gewis, o u biddeloze, de vloek van God rust op uw huis, uw korf en op uw goederen. Maar, helaas, velen leven als zwijnen; zij zien niet op naar de hemel, noch roepen, totdat het mes van de dood op hun keel gezet wordt.

(3). Het is een voorrecht dat God toestaat om zo nabij Hem te komen en onze harten voor Hem uit te storten, een voorrecht dat gekocht is door het bloed van Christus. De biddeloze mens onderschat dit rijke voorrecht; hij treedt met voeten dat bloed hetwelk dit voorrecht verworven heeft. Het zal voor die mens in de hel een worm in zijn consciëntie zijn, die aan hem zal knagen omdat hij dat heeft gedaan.

(4). Uw ziel staat op het spel. Die stomme duivel die u in zijn greep heeft, moet uit u geworpen worden, of u zult voor eeuwig vernietigd zijn. U ligt verloren; zult u dan niet schreeuwen voor het leven van uw arme ziel? God zegt tot u, zoals Pilatus tot Christus: *Spreekt Gij tot mij niet? Weet Gij niet dat ik macht heb U te kruisigen, en macht heb U los te laten?* Gij kunt niet behouden worden zonder door het gebed tot God te roepen.

Maar wellicht zal iemand zeggen: *Ik zal op mijn sterfbed bidden*.

Ik antwoord: Wat zal er gebeuren als God u in een ogenblik afsnijdt? Wat zal het zijn als u sterft aan een hevige koorts? Hoe weet u dat God u dan zal horen?

Overweeg en bedenk ernstig wat de Heere zegt in Spreuken 1:24 t/m 31: "Dewijl Ik geroepen heb, en gijlieden geweigerd hebt; Mijn hand uitgestrekt heb, en er niemand was, die opmerkte; en gij al Mijn raad verworpen hebt, en Mijn bestraffing niet gewild hebt; zo zal Ik ook in ulieder verderf lachen; Ik zal spotten, wanneer uw vreze komt. Wanneer uw vreze komt gelijk een verwoesting, en uw verderf aankomt als een wervelwind: wanneer u benauwdheid en angst overkomt; dan zullen zij tot Mij roepen, maar Ik zal niet antwoorden; zij zullen Mij vroeg zoeken, maar zullen Mij niet vinden; daarom dat zij de wetenschap gehaat hebben, en de vreze des Heeren niet verkoren hebben. Zij hebben in Mijn raad niet bewilligd; al Mijn bestraffingen hebben zij versmaden; zo zullen zij eten van de vrucht van hun weg, en zich verzadigen met hun raadslagingen". En denk eraan dat zo'n gedrag u brengt tot de ellendige uitgang die beschreven wordt in Jesaja 8:21 en 22: "En een ieder van hen zal daar doorgaan, hard gedrukt en hongerig: en het zal geschieden, wanneer hen hongert, en hij zeer toornig zal zijn, dan zal hij vloeken op zijn koning, en op zijn God als hij opwaarts zal zien. Als hij de aarde beschouwen zal, ziet, er zal benauwdheid en duisternis zijn; hij zal verduisterd zijn door angst, en voortgedreven door donkerheid".

Anderen mogen zeggen: *Ik kan niet bidden*.

Ik antwoord: Wilt u het proberen, want God roept u; u kunt bijstand verwachten. *Wie heeft de mens de mond gemaakt, of wie heeft de stomme, of dove, of ziende, of blinde*

gemaakt? Ben Ik het niet, de Heere? Overweeg ernstig uw staat en uw zonden, en u zult stof tot belijdenis hebben. Overweeg uw weldaden, en u zult stof tot dankzegging hebben. Bedenk uw behoeften, en u zult stof tot smeking hebben. Alhoewel u uzelf niet kunt uitdrukken zoals anderen, wees toch oprecht. Ouders vinden het fijn als zij van hun kinderen horen dat zij gaan leren praten; en God zal nooit de oprechte taal van een hart afwijzen dat zich niet in gepaste woorden heeft uitgedrukt.

2. Tot biddende mensen wil ik zeggen: Houd voortdurend in deze plicht des gebeds aan; houd er niet mee op zolang als u leeft. Bedenk:

(1). Dat uw noden, verzoeken en valstrikken nooit ophouden, noch zullen ophouden zolang als u op aarde leeft. En waarom zou u dan ophouden te bidden? God wil dat Zijn volk van de hand in de tand zal leven, omdat Hij het bemint dat zij dan altijd zich tot Hem zullen wenden om hetgeen zij nodig hebben.

(2). Bidden is een zielverrijkende handel. Het is een handel met de hemel en doet tijdelijke en geestelijke weldaden toekomen. Hij die deze handel zeer naarstig drijft, zal de meest bloeiende christen bevonden worden. De magerheid onder de belijders is zeker grotendeels te wijten aan deze verwaarlozing.

(3). Indien er ooit een tijd was die riep om gebed, dan is het deze tijd wel, daar de ark van God in gevaar is en er verdoemelijke dwalingen zich aan het verspreiden zijn. O bidt dan, bidt veelvuldig en eerlang zullen uw gebeden zich veranderen in lofzeggingen.

II. Ik ga verder om de wijze van bidden te beschouwen, of aantonen in welke opzichten wij moeten bidden zonder ophouden.

Dit moet niet zó verstaan worden alsof wij al onze tijd zouden moeten doorbrengen in de betrachtting van het gebed. Er zijn vele andere plichten zowel van onze positie in ons leven dan van ons als christenen die wij verplicht zijn uit te voeren. Deze plichten moeten hun tijd hebben en God verplicht ons niet tot dingen die met elkaar in tegenspraak zijn. Wij moeten:

1. Dikwijls bidden, zoals David dat deed, *Ik loof u zevenmaal des daags, over de rechten Uwer gerechtigheid*. De christenen behoren daar geen vreemdeling van te zijn, maar veel met dat werk bezig te zijn. Het is een wezenlijk deel van het wandelen met God, waarin de ziel gemeenschap met de hemel zoekt, en waarin hij overvloedig behoort te zijn. We vinden Daniël meerdere malen aan dat werk, terwijl er de doodstraf op stond. Ps. 55 : 17: *Des avonds en des morgens en des middags zal ik klagen en getier maken; en Hij zal mijn stem horen*. Hierdoor kan bekend worden in welke toestand een ziel verkeert. Hoe ijveriger iemand in deze plicht is, des te meer zal hij geestelijk groeien.

2. Bidt op vastgestelde tijden, zonder daarvan op te houden. De gezette tijden van het gebed zijn 's morgens en 's avonds. Het morgen en avondoffer *werd het gedurig brandoffer* genoemd, Exodus 29 : 39, 41, 42, dat gedurig op deze tijden werd geofferd. En deze tijden waren de tijden des gebeds, Hand. 3:1. Het licht der natuur leert ons zelf om de dag te beginnen en te eindigen met de aanbidding van God. Het zijn verloren dagen die zó niet beginnen en eindigen.

3. Bidt van tijd tot tijd, zonder op te houden de gelegenheden die de Heere u doet toekomen, aan te grijpen. Doe toch als David, Ps. 27:8: *Mijn hart zegt tot U: Gij zegt: Zoek Mijn aangezicht; ik zoek Uw aangezicht, o Heere*. Een waakzaam christen kan zich soms gedrongen voelen om zomaar ergens te bidden. Nu, het is gevaarlijk om een beweging tot gemeenschap met God te weerstaan. Tot deze omgang met God werkt mee:

- Een inwendige beweging van de ziel om door het gebed met God te spreken, Ps. 27:8, die wij zo-even hebben aangehaald. De Geest des Heeren wekt ons tot deze plicht op door een bijzondere behoefte voor te stellen, of de geschikte gelegenheid om met God te spreken, en drijft zo een mens uit naar de troon om te smeken.
- Een gepaste gelegenheid er voor, Gal. 6:10. En aangezien er bewegingen tot het gebed kunnen zijn die niet van de Geest Gods zijn, kunnen zij onderscheiden worden door de ontijdigheid van deze bewegingen tot het gebed: want de Geest Gods brengt de mens tot de plicht op Zijn tijd, Ps. 1:3.

4. Bidt voortdurend, Efeze 6:18: *Met alle bidding en smeking, biddende te allen tijd in de Geest; en tot hetzelfde wakende met alle gedurigheid en smeking voor al de heiligen.* Er moet een volharden zijn in deze plicht, in de verscheiden soorten gebed, als de Heere de gelegenheid geeft. Dit houdt in dat men met bidden moet voortgaan en het niet moet opgeven zolang als er nog adem overig is, ook niet voor een korte tijd, Ps. 119:112: *Ik heb mijn hart geneigd om Uw inzettingen eeuwiglijk te doen, ten einde toe.* Het gebed maakt de ziel bereid voor het goed sterven.

5. Bidt met aandrang, niet vertragen noch uw smeking die u de Heere hebt te kennen gegeven, opgeven zolang uw noden er blijven, maar ze vastberaden voor de troon blijven najagen, Lukas 18:1: "En Hij zeide ook een gelijkenis tot hen, daartoe strekkende, dat men altijd bidden moet, en niet vertragen". Bidt totdat u een antwoord op uw gebeden ontvangt, indien het ook nog zolang uitblijft. God wil smekers bij Hem hebben die vastberaden zijn en geen weigering kunnen aanvaarden, zoals in het geval van de Kanaänese vrouw.

6. Maak gebruik van het uitschietend gebed; want dit is het soort van gebed dat vermengd kan worden met welke goede zaak die u ook wilt uitvoeren. Er is een gelegenheid om het hart in een uitschietende smeking tot de Heere op te heffen, in iedere zaak die geoorloofd is en in elk gezelschap; ook is er altijd een gelegenheid voor. Al onze handelingen behoorden daarvan doordrenkt te zijn.

7. Ten laatste, houdt uw harten altijd in een biddende gestalte, opdat u, wanneer God u ook roept gereed mocht staan, zoals de soldaat op het geluid van de trompet. Hiertoe zijn twee zaken noodzakelijk:

- Dat u een rein geweten houdt, waakt voor de zonde, en gedurig de toevlucht neemt tot het bloed der besprenging.
- Dat u bescheiden bent in alle dingen, Fil. 4:5. Vreugde of droefheid, eten of drinken, werken of ontspanning, dat een mens ongeschikt maakt voor het gebed is onmatig. Want God te verheerlijken is ons voornaamste oogmerk, waaraan alle andere middelen ondergeschikt moeten zijn, 1 Kor. 10:30: *Hetzij dan dat gijlieden eet, hetzij dat gij drinkt, hetzij dat gij iets anders doet, doet het al ter ere Gods.*

TOEPASSING.

1. Tot bestraffing van hen die tot de jaren van onderscheids gekomen zijn en nóg niet begonnen zijn te bidden. Zij leven als beesten, eten, werken of spelen en slapen, maar bidden niet tot God Die hen heeft gemaakt. Ach, weet u dan niet dat u moet sterven en eeuwig in een andere wereld leven? Weet u dan niet dat u misdadigers bent en uw leven verbeurd hebt door uw zonden? Weet u dan niet dat u óf vergeving moet ontvangen, óf moet omkomen? U die de aanbidding van God in uw huisgezinnen niet hebt ingesteld, waarom wilt u God geen plaats in uw huis

geven? Besef uw gevaar en ontvlucht de grimmigheid die de Heere zal uitstorten over hen die Zijn Naam niet aanroepen.

2. Zij zijn te berispen die met bidden zijn opgehouden. Soms hebben zij gebeden, maar hebben het thans opgegeven; sommigen in het verborgene en anderen in hun huisgezinnen. Houdt in gedachten dat dit u afvallig maakt en dat afvalligheid zeer gevaarlijk is. Overweegt deze twee volgende Schriftgedeelten: 2 Petrus 2:21: *Want het ware hun beter, dat zij de weg der gerechtigheid niet gekend hadden, dan dat zij die gekend hebbende, weder afkeren van het heilige gebod, dat hun overgeleverd was.* Hebr. 10:38: *Zo iemand zich onttrekt, Mijn ziel heeft in hem geen behagen.*
3. Zij zijn te berispen die alleen nu en dan bidden, als het hun uitkomt. Sommigen willen alleen op een sabbat bidden als zij niets anders te doen hebben. Soms zijn zij in een goede luim en maken een begin met bidden. Weer later zullen zij van hun bed opstaan en 's avonds er naar toegaan zonder ooit hun knieën voor God te buigen.
Sommigen kunnen door drukke zaken er niet toe komen enkele keren in een jaar God 's morgens in hun huisgezinnen te aanbidden, terwijl anderen gedurende verscheiden dagen in de week geen huisgodsdienst oefening hebben. Laat het geweten getuigen of dat bidden zonder ophouden is. Is het geen verachting van God in Zijn aanbidding? Het is als een hypocriet van wie gezegd wordt, Job 27:10: *Zal hij God aanroepen te aller tijd?*

Tenslotte, bidt zonder ophouden, want de satan houdt nooit op om uw verderf en ondergang te zoeken, 1 Petrus 5:8. Uw behoefte aan de hulp van de Heere houdt nooit op. U hebt besturing, bescherming, leven, kracht, allerlei weldaden, geestelijke en tijdelijke dingen nodig. De tijd staat nooit stil en u weet niet wanneer de tijd kan aflopen. AMEN.

